

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Operační program Životní prostředí

Zpracovatel: Atregia s.r.o.
Šebrov 215, 679 22 Šebrov-Kateřina
email: info@atregia.cz

Investor: Statutární město Ostrava
Prokešovo nám. č. 8, 729 30 Ostrava

HIP: Ing. Yvona Lacinová

Zpracoval: Ing. Ivana Vyroubalová

Zpracovatel části PD:

TEXTOVÁ ČÁST

Název akce:

Plán ÚSES správního obvodu ORP Ostrava

Datum:	06/2020	Autorizační razítko:
Stupeň:	ÚSES	
Měřítko:		
Číslo zakázky:	107/2019	
Formát:		
Číslo výkresu:	Číslo paré:	

Obsah

A. Textová část - Průvodní zpráva

A.1 Úvodní část.....	3
1.1. Základní údaje.....	3
1.2. Zadaný obsahový rozsah	4
1.3. Účel díla	4
1.4. Vymezení řešeného území a širšího zájmového území	4
A.2 Analytická část (průzkumy a rozборы)	6
2.1. Základní charakteristiky řešeného území	6
2.1.1. Přírodní podmínky	6
2.1.2. Zastoupení biogeografických jednotek	8
2.1.3. Současný stav krajiny a její antropické využití	16
2.1.4. Ochrana přírody v řešeném území	17
2.1.4.1. Soustava Natura 2000	17
2.1.4.2. Velkoplošná zvláště chráněná území	18
2.1.4.3. Maloplošná zvláště chráněná území	18
2.1.4.4. Významné krajinné prvky	21
2.1.4.5. Památné stromy	25
2.1.4.6. Ochrana krajinného rázu	27
2.2. Soupis analyzovaných podkladů	27
2.3. Vyhodnocení stávajícího vymezení ÚSES	31
2.4. Vyhodnocení reprezentativnosti vymezení biocenter	34
2.5. Vyhodnocení vhodnosti vymezení biokoridorů z pohledu přirozené migrační prostupnosti území	34
2.6. Vyhodnocení potřeby vymezení větví antropogenně podmíněného ÚSES	35
2.7. Identifikace zjištěných problémů ve stávajícím vymezení ÚSES	36
A.3 Návrhová část.....	41
3.1. Stanovení koncepce řešení ÚSES a její odůvodnění	41
3.2. Zpřesnění vymezení skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES	43

3.2.1. Koncepce nadregionálního ÚSES	43
3.2.2. Koncepce regionálního ÚSES.....	45
3.3. Vymezení přírodního, příp. antropogenně podmíněného místního ÚSES.....	49
3.3.1. Koncepce místního ÚSES	49
3.4. Návaznost ÚSES na hranicích řešeného území	53
3.5. Funkční využití ploch pro ÚSES nadregionální, regionální a místní úrovně	59
3.6. Stanovení cílových ekosystémů biocenter a biokoridorů.....	59
3.7. Minimální prostorové a funkční parametry biocenter a biokoridorů	61

B. Tabulková část

Charakteristika skladebných prvků ÚSES

C. Výkresová část

Výkres č.1 - Přehledná situace	M 1:60 000
Výkres č.2 - Analytická situace	M 1:10 000 / 19 listů
Výkres č.3 - Návrh řešení	M 1:10 000 / 19 listů
Výkres č.4 - Funkčnost ÚSES	M 1:10 000 / 19 listů

D. Prostorová data výkresové části

A.1 Úvodní část

1.1. Základní údaje

Název projektu: Plán ÚSES správního obvodu ORP Ostrava

Registrační číslo projektu: CZ.05.4.27/0.0/0.0/17_052/0008210

Zadavatel: Statutární město Ostrava

Adresa: Prokešovo náměstí č. 8, 729 30 Ostrava

IČO: 00845451

DIČ: CZ00845451

Zhotovitel: Atregia s.r.o.

Adresa: Šebrov 215, 679 22 Šebrov–Kateřina

IČO: 02017342

DIČ: CZ02017342

Bankovní spojení: Fio banka, a.s., č.ú. 2100462439/2010

Statutární orgán: Ing. Martin Vokřál – jednatel společnosti

Odpovědný pracovník oprávněný k jednání: Ing. Yvona Lacinová, č.a. ČKA 01292

Zpracovatelé:

Ing. Yvona Lacinová, projektant územních systémů ekologické stability, č.a. ČKA 01292

Ing. Barbora Májková

Ing. Ivana Vyroubalová

Ing. Ivona Smutná

Ing. Zdeněk Drápal

Datum zpracování: červen 2020

1.2. Zadaný obsahový rozsah

Obsahový rozsah vychází z dokumentu „Zadávací dokumentace k plánu ÚSES správního obvodu ORP Ostrava“, který zpracoval Magistrát města Ostravy, odbor ochrany životního prostředí (říjen 2018) na základě přílohy k žádosti o poskytnutí podpory, kterou zpracovala Ing. Iva Škrovová, autorizovaný projektant územního systému ekologické stability krajiny (dále jen ÚSES) v listopadu 2017 (aktualizace červen 2018).

1.3. Účel díla

Účelem je revize a dotvoření plánu místního územního systému ekologické stability krajiny, jako uceleného podkladu pro územní plánování a ochranu přírody a krajiny správního obvodu obce s rozšířenou působností Ostrava (dále jen ORP Ostrava) s výjimkou území Chráněné krajinné oblasti Poodří (dále jen CHKO Poodří)

Plán byl zpracován dle „Metodiky vymezení územního systému ekologické stability“, vydané Ministerstvem životního prostředí ČR v březnu 2017 (dále jen Metodika vymezení ÚSES) a v souladu s právními předpisy, zejména se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů a vyhláškou č. 395/1992, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č.114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

Při zpracování plánu byla respektována Územní studie Územní systém ekologické stability Moravskoslezského kraje – Plán regionálního ÚSES MSK, která byla projednána a schválena jako plán regionálního ÚSES. Jako podklad bylo dále použito vymezení ÚSES v Zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje, v územních plánech obcí ve správním obvodu ORP Ostrava a obcí sousedících se správním obvodem ORP Ostrava. Dále vymezení ÚSES v rámci pozemkových úprav a v oborových dokumentech ochrany přírody a krajiny a rovněž územního plánování.

„Plán ÚSES správního obvodu ORP Ostrava“ je zpracován pro všechny hierarchické stupně ÚSES, zvláštní pozornost je věnována návaznosti ÚSES na území sousedních správních obvodů ORP.

1.4. Vymezení řešeného území a širšího zájmového území

Zájmové území pro zpracování plánu ÚSES zahrnuje celou plochu správního obvodu ORP Ostrava s výjimkou území CHKO Poodří, kde není Magistrát města Ostravy kompetentním orgánem ochrany přírody. Pro území statutárního města Ostravy je zpracován Generel územního systému ekologické stability města Ostravy, který byl pořízen pro účely Územního plánu Ostrava.

Mimo území statutárního města Ostravy není pro obce, které se nacházejí ve správním obvodu ORP Ostrava, zpracován žádný generel či plán ÚSES místní úrovně. Problematika ÚSES je v územních plánech těchto obcí řešena nedostatečně, často není zohledněna návaznost na území mimo správní obvod ORP Ostrava. V tomto území bylo tudíž nezbytné provést ucelenou revizi ÚSES vymezeného v územních plánech jednotlivých obcí a dopracovat plán ÚSES i pro území těchto obcí.

Širší zájmové území je znázorněno na výkrese č. 1 Přehledná situace, v měřítku 1:60 000.

Městské obvody a katastrální území na území statutárního města Ostravy:

Hošťálkovice (Hošťálkovice), Hrabová (Hrabová), Krásné Pole (Krásné Pole), Lhotka (Lhotka u Ostravy), Mariánské Hory a Hulváky (Mariánské Hory, Zábřeh-Hulváky), Martinov (Martinov ve Slezsku), Michálkovice (Michálkovice), Moravská Ostrava a Přívoz (Moravská Ostrava, Přívoz), Nová Bělá (Nová Bělá), Nová Ves (Nová Ves u Ostravy), Ostrava-Jih (Dubina u Ostravy, Hrabůvka, Výškovice u Ostravy, Zábřeh nad Odrou), Petřkovice (Petřkovice u Ostravy), Plesná (Nová Plesná, Stará Plesná), Polanka nad Odrou (Polanka nad Odrou), Poruba (Poruba, Poruba-sever), Proskovice (Proskovice), Pustkovec (Pustkovec), Radvanice a Bartovice (Bartovice, Radvanice), Slezská Ostrava (Antošovice, Heřmanice, Hrušov, Koblou, Kunčice nad Ostravicí, Kunčičky, Muglinov, Slezská Ostrava), Stará Bělá (Stará Bělá), Svinov (Svinov), Třebovice (Třebovice ve Slezsku), Vítkovice (Vítkovice, Zábřeh-VŽ).

Výměra území statutárního města Ostravy celkem: 21 422,96 ha

Výměra CHKO Poodří na území statutárního města Ostravy: 828,3 ha

Výměra území (se stávajícím generelem ÚSES) pro zpracování plánu:

21 422 – 828,3 ha = **20 594,66 ha**

Obce a katastrální území mimo území statutárního města Ostravy:

Čavisov (Čavisov), Dolní Lhota (Dolní Lhota u Ostravy), Horní Lhota (Horní Lhota u Ostravy), Klimkovice (Klimkovice), Olbramice (Olbramice), Stará Ves nad Ondřejnicí (Košatka nad Odrou, Stará Ves nad Ondřejnicí), Šenov (Šenov u Ostravy), Václavovice (Václavovice u Frýdku-Místku), Velká Polom (Velká Polom), Vratimov (Horní Datyně, Vratimov), Vřesina (Vřesina u Bílovce), Zbyslavice (Zbyslavice).

Výměra celkem: 11 732,72 ha

Výměra CHKO Poodří v uvedených obcích: 344,88 ha

Výměra území (bez stávajícího generelu ÚSES) ke zpracování plánu:

11 732,72 ha - 344,88 ha = **11 387,84 ha**

Celková rozloha pro zpracování Plánu ÚSES správního obvodu ORP Ostrava:

31 982,50 ha (96,46 % celkové rozlohy správního obvodu ORP Ostrava).

Celková rozloha ÚSES vymezeného Plánem ÚSES správního obvodu ORP Ostrava:

4598,1371 ha (14,38 % celkové rozlohy pro zpracování plánu)

A.2 Analytická část (průzkumy a rozbor)

2.1. Základní charakteristiky řešeného území

2.1.1. Přírodní podmínky

Geomorfologie a geologie

Převážná část řešeného území leží v Ostravské pánvi, tvořené sníženinou mezi Karpatskou a Hercynskou soustavou. Mezi řekou Odrou, Ostravicí a Lučinou se zvedají plošiny říčních teras o průměrné nadmořské výšce 230-240 m n.m., široké nivy leží ve výšce 209 – 220 m n.m.

Reliéf má charakter pahorkatiny s plochými hřbety, místy jsou větší plošiny. Reliéf je typický pro oblast starého zalednění (Altmoränenlandschaft). Charakteristickým rysem reliéfu je jeho intenzivní antropogenní přestavba, četné haldy, poklesy, často zarovnané vytěženým materiálem, a zatopené pisky.

Na levé straně údolí řeky Odry se zvedá členitá pahorkatina, po jejíž hranici s údolím Odry probíhá hranice pevninského zalednění se stopami periglaciální modelace. Tu převážně budují kvartérní sedimenty – glacifluviální štěrky a písky.

Pahorkatina zasahuje na k.ú. Koblov, Lhotka u Ostravy, Hošťálkovice, Poruba, Krásné Pole, Stará a Nová Plesná. Zde leží i nejvyšší bod řešeného území, 330 m n.m. (k.ú. Krásné Pole v blízkosti ulice Opavské). Pravá strana údolí Odry je charakteristická prudkými svahy, ale pouze max. 30–40 m vysokými s výchozy předkvartérního podloží a pramennými horizonty. Běžné jsou drobnější sesuvy s navazujícími mírnými oblými hřbety. Tato část území náleží k pahorkatině Beskydského podhůří a zasahuje na k.ú. Proskovice, Stará Bělá, Výškovice u Ostravy.

Geologicky patří řešené území ke dvěma soustavám – Karpatské (na východ od Odry) a Hercynské (na západ od Odry). Hranicí je široké údolí řeky Odry, které je budováno fluviálními písčitohlinitými holocénními sedimenty. Tyto jsou rozšířeny i podél řeky Ostravice, Opavy a Lučiny a dále vyběhají podél drobnějších toků hluboko mezi bloky sprašových hlín na jihovýchodě území a hradeckého souvrství na severozápadě.

Největší část území pokrývají pleistocénní sprašové hlíny, pahorkatina Jesenického předhůří je pak budována výrazně odlišným hradeckým souvrstvím, tvořeným vrstvami drob, prachovců a břidlic.

V prostoru Ostravské pánve a Moravské brány se až po hranici s pahorkatinou vyskytují sedimenty kontinentálního zalednění v podobě glacifluviálních písků a štěrků na svazích údolnic drobných toků, případně smíšený materiál morén, které jsou většinou kryty pláštěm nevápnitých, často pseudoglejových sprašových hlín.

Především v členitějším reliéfu mezi Ostravou a Karvinou lokálně vystupují vápnité jílovce, slíny a písky marinního neogénu. Kulmské břidlice, prachovce až droby vystupují jen na nepatrných plochách na západě, např. na svazích Landeku.

V posledním století na povrchu centrální části řešeného území převládají antropogenní sedimenty (haldy, odkaliště).

Hydrologická charakteristika

Páteří hydrologického systému Ostravska je řeka Odra se svými velkými přítoky - Ostravicí, Opavou a Lučinou. Z hlediska vodní bilance je Ostravská pánev vodním uzlem.

Řeka Odra je v oblasti CHKO Poodří přirozeně meandrujícím tokem v široké nivě s loukami, rozptýlenou zelení a lužními lesy. V úseku mezi CHKO Poodří a Koblovem je tokem s upraveným korytem a protipovodňovými hrázemi na obou březích. Na některých úsecích toku se zachovala slepá ramena (Ostrava – Jih, Petřkovice, Hrušov). Spád toku je malý a má charakter nížinné řeky. Doprovodné porosty na březích v regulovaném úseku výrazně chybí.

Ostravice přitéká od jihovýchodu z Beskyd, je tokem s větším spádem, který umožňuje vznik drobných peřejí a větší diferenciaci dna koryta. Spád je vyrovnáván několika jezy. Doprovodné porosty jsou v úseku Hrabové vyvinuty uspokojivě, při průtoku Kuncicemi a Vítkovicemi jsou velmi mezernaté, v centru města chybí úplně.

Řeka Opava přitéká ze severu a po krátkém průtoku Martinovem se vlévá do Odry. Přináší velké množství vody, tok je regulován do velkých oblouků v široké nivě, hluboce se zařezávající do pahorkatiny (Hošťálkovice). Spád toku je malý, doprovodné porosty jsou místy dostačující.

Menším pravobřežním přítokem Ostravice je Lučina, přitékající od východu (Havířov, Šenov). Přestože protéká industrializovaným územím Kunčic, zachovala si přirozený charakter meandrujícího toku, v některých úsecích s vyspělými a velmi hodnotnými břehovými porosty. Spád řeky je mírný a v korytě je kompenzován nízkými prahy.

Hlavní toky doplňuje síť drobných přítoků, často s přirozeným charakterem – Porubka, Plesenský potok. Černý potok je upravenou vodotečí, avšak s rozvinutými břehovými porosty. Jejich přítoky jsou často drobné toky s vysokou energií toku, dobrou samočisticí schopností a kvalitními břehovými porosty. Mnohé z nich jsou po průtoku obcí velmi znečištěny splaškovými vodami a odpady.

K hydrologickému systému Ostravska nedílně patří rybníční soustavy, napájené vodou z větších vodotečí. Za nejkvalitnější lze považovat rybníky v Poodří, Heřmanický rybník, dále rybníky v Polance nad Odrou, Porubě a drobnější soustavy v Bartovickém lese.

Svébytným vodním systémem jsou vytěžená štěrkoviště v nivě Odry v Koblově (Slezská Ostrava). Velké vodní plochy jsou částečně rekreačně využívány, menší plochy jsou převážně ponechány přirozenému vývoji. Vznikl tak velmi hodnotný vodní a lužní komplex, navázaný na řeku Odru.

Půdní charakteristika

Pedologické poměry se odvíjí od geologického složení a hydrologických podmínek (výskyt vysoké spodní vody, zaplavování).

Z hlediska výskytu podobných typů půd lze na území charakterizovat a lokalizovat čtyři hlavní soubory půd na základě bonitovaných půdně-ekologických jednotek - **BPEJ**:

1. V řešeném území zabírají 25% výměry půd půdy s BPEJ 6.58.00 a 9 % s BPEJ 6.59.00, tj. celkem třetinu půd tvoří oglejené hnědozemě a oglejené půdy na svahových hlínách, středně těžké, bez skeletu nebo středně skeletovité. Půdy s velmi nízkou rychlostí infiltrace i při úplném nasycení, zahrnující především jíly s vysokou bobtnavostí, půdy s trvale vysokou hladinou podzemní vody, půdy s vrstvou jílu na povrchu nebo těsně pod ním a mělké půdy nad téměř nepropustným podložím, tedy půdy náchylné k zamokření. Tyto půdy jsou průměrně produkční, využitelné v územním plánování. Třída ochrany 2 a 3.

2. Hojně zastoupená skupina půdních typů jsou fluvizemě, nivní půdy a nivní půdy glejové na nivních uloženinách s výměrou 18 % a BPEJ 6.56.00. Jsou to převážně půdy středně hluboké až hluboké, středně až dobře odvodněné, hlinitopísčité až jílovitohlinité, bez skeletu. V blízkosti řek jsou zamokřené (výskyt kolem velkých řek – Odra, Ostravice, Opava, Lučina, ale i v údolnicích ostatních toků – Porubka, Plesenský potok). Jsou nevhodné k zatravnění a zalesnění. Třída ochrany 1.

3. Do 11 % tvoří výměry půd gleje a pseudoglej glejový, jíly, půdotvorný substrát tvoří koluviální sedimenty, smíšené svahoviny převážně na rovině nebo úplné rovině se všesměrnou expozicí a celkovým obsahem skeletu do 25 %. Půdy hluboké až středně hluboké v mírně teplém (až teplém), vlhkém klimatickém regionu a produkčně málo významné, pro zemědělství postradatelné s nízkým stupněm ochrany.

4. S 9 % jsou to pseudogleje na sprašových hlínách, BPEJ 6.43.00. Jde o půdy převážně středně hluboké až hluboké, středně až dobře odvodněné, hlinitopísčité až jílovitohlinité, převážně na rovině nebo úplné rovině se všesměrnou expozicí a celkovým obsahem skeletu do 10 %. Nadprůměrně produkční půdy, vysoce chráněné.

Zbývajících 28 % tvoří půdy dle BPEJ, které jsou ve výměře jednotlivě zastoupeny méně než 4 %.

Celkově v řešeném území převažují půdy středně živné, dobře zásobené vodou, středně hluboké až hluboké, mělké a lehčí půdy se vyskytují v malém měřítku.

Klimatická charakteristika území

Dle Quitta leží řešené území v klimatické oblasti mírně teplé – MT 10. Podnebí je mírně teplé až teplé, bohaté na srážky, které vzrůstají k předpolí Beskyd: Hlučín a Suchdol nad Odrou mají roční úhrn srážek asi 700 mm, Ostrava prům. roční teplotu 8,6 °C, prům. roční úhrn srážek 769 mm; Karviná 8,4 °C, 778 mm; Nový Jičín 7,8 °C, 797 mm; Frýdek 8,2 °C, asi 900 mm. Projevuje se tak vliv blízkosti návětrného svahu Beskyd, celková oceanita a vliv severních nížin. Jde o nejlhčí nížinnou oblast českých zemí. V pánvi se vyvíjejí zvláště v zimním období teplotní inverze.

Průměrná roční teplota:	7,5 – 8,5 °C
Průměrné roční srážky:	700-900 mm

Průměrná relativní vlhkost vzduchu	75 %
Suma teplot nad 10 °C	2500 - 2700 hod.
Pravděpodobnost suchých vegetačních období v %	0 - 10
Vláhová jistota ve vegetačním období	nad 10

Průběh atmosférických teplot ovlivňuje reliéf i koncentrace průmyslu a hustota zástavby. Způsobují zvýšení průměrné roční teploty o 1-2 °C, než by odpovídalo příslušné nadmořské výšce.

Abnormální množství srážek v oblasti Beskyd ovlivňuje jejich množství i na Ostravsku – dle koeficientu vláhové jistoty je Ostravsko řazeno mezi velmi vlhká území.

Během roku převládá vlhké proudění vzduchu ze západu (38,2 %). Otevřenost krajiny k S a SV se projevuje zvýšením počtu chladných zimních a jarních dnů vlivem proudění studeného a vlhkého vzduchu od Severního moře.

2.1.2. Zastoupení biogeografických jednotek

Pro účely navrhování ÚSES je nepostradatelné vymezit v řešeném území zastoupení jednotek biogeografického členění ČR - **bioregionů** a v nich zastoupených **biochor** a **skupin typů geobiocenů (STG)**.

Řešené území se nachází na rozhraní tří **biogeografických podprovincií**: hercynské, polonské a západokarpatské a v nich vymezených pěti bioregionů. Největší část území leží v polonské podprovincii se zastoupením bioregionu 2.2 Opavského, 2.3 Ostravského, 2.4 Pooderského. Ze západu zasahuje do území 1.54 Jesenický bioregion reprezentující hercynskou podprovincii. Z jihovýchodu zasahuje 3.5. Podbeskydský bioregion patřící již k západokarpatské podprovincii.

Přírodní podmínky, zejména jejich biotickou složku, uvádíme v charakteristice zastoupených bioregionů.

1.54. NÍZKOJESENICKÝ BIOREGION

Poloha a základní údaje

Bioregion se nachází na pomezí střední a severní Moravy a Slezska, zabírá geomorfologický celek Nízký Jeseník (kromě jeho severovýchodního a jihozápadního okraje) a jihovýchodní okraj Zlatohorské vrchoviny. Jeho plocha je 2529 km².

Bioregion je tvořen náhorními plošinami na kulmu se sítí údolí, zaříznutých do svahů na obvodu pohoří. Bioregion je hercynského charakteru, se zřetelným pronikáním prvků společenstev karpatské i polonské podprovincie. Centrum rozšíření zde má autochtonní sudetský modřín. Převažuje biota 4. bukového stupně, při okrajích s ostrůvky 3. dubovobukového a v nejvyšších polohách 5. jedlovobukového stupně, s ochuzenými horskými společenstvy. Potenciální vegetace je řazena do květnatých, na východě bikových bučin, v údolích se suťovými lesy. Nejvyšší polohy náleží do horských bučin a podmáčených smrčín. Netypické části bioregionu představují přechodné zóny k okolním bioregionům. V lesích převažují kulturní smrčiny, na svazích jsou četné rozsáhlejší bučiny a suťové lesy, místy jsou vlhké louky a mezofilní pastviny.

Nejtypičtější a nejrozsáhlejší je v řešeném území biochora 3BM – erodované plošiny na drobách, která se vyskytuje ve variantě polonské. Odlišuje se jiným typem habřin - polonskými lipovými dubohabřinami (*Tilio-Carpinetum*), které ve chladnějších polohách přecházejí ve strdivkové bučiny (*Melico-Fagetum*). Podél menších toků se nacházejí olšové jasaniny (*Pruno-Fraxinetum*). Kromě Hranického bioregionu zde chybějí teplomilné doubravy a subxerofilní trávníky.

Výskyt biochor v bioregionu 1.54

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3BM	1	1.54	Erodované plošiny na drobách 3. v.s.
3SM	1	1.54	Svahy na drobách 3. v.s.
3UM	1	1.54	Výrazná údolí v drobách 3. v.s.
4UM	1	1.54	Výrazná údolí v drobách 4. v.s.
4Do	1	1.54	Podmáčené sníženiny na kyselých horninách 4. v.s.
4BM	1	1.54	Erodované plošiny na drobách 4. v.s.

Biota

Bioregion se nachází z větší části v mezofytiku ve fytogeografickém okrese 75. Jesenické podhůří, dále zaujímá jihozápadní a jižní okraj fytogeografického podokresu 74b. Opavská pahorkatina a severozápadní cíp fytogeografického podokresu 76b. Tršická pahorkatina. Menší část bioregionu leží již v oreofytiku ve fytogeografickém okrese 98. Nízký Jeseník.

Vegetační stupně (Skalický): suprakolinní až montánní.

Potenciálně převládají květnaté bučiny (*Melico-Fagetum*, *Dentario enneaphylli-Fagetum* a v minulosti patrně více rozšířené *Festuco-Fagetum*). K velmi pozoruhodným jevům náleží i porosty s pravděpodobně autochtonním modřínem (*Larix decidua*). Na chudších podkladech, zejména v severní části bioregionu, se nacházejí ostrůvky acidofilních bučin svazu *Luzulo-Fagion*. Vzhledem k hospodářským zásahům je však v současnosti minimální vegetační kontrast mezi podhorskými (*Luzulo-Fagetum*) a horskými acidofilními typy (*Calamagrostio villosae-Fagetum*), zvláště když mnohé montánní diagnostické druhy sem nezasahují, jako např. bika lesní (*Luzula sylvatica*). V okolí Slunečné jsou maloplošně potenciálně podmáčené smrčiny, pravděpodobně odpovídající asociaci *Mastigobryo-Piceetum*. Na strmých (zlomových) a kamenitých svazích v údolích jsou vyvinuty suťové lesy *Tilio-Acerion*, zvláště *Mercuriali-Fraxinetum*, při větších tocích (Odra, Moravice) je časté *Arunco-Aceretum*, vzácně *Lunario-Aceretum*. Do okrajových částí pronikají dubohabrové háje (*Melampyro nemorosi-Carpinetum*), na JZ úpatí ostrůvky acidofilních doubrav (*Genisto germanicae-Quercion*, pravděpodobně *Abieto-Quercetum*). Z údolních luhů je v úzkých údolích nejčastější *Carici remotae-Fraxinetum*, při větších tocích fragmentárně *Arunco sylvestris-Alnetum glutinosae* a v okrajových částech v kontaktu s dubohabřinami i *Stellario-Alnetum glutinosae*. Primární bezlesí pravděpodobně chybí. Z typicky vyvinutých cenóz náhradní přirozené vegetace jsou zachovány v pramenných oblastech zbytky rašelinných luk (*Caricion fuscae*), často v kontaktu s porosty svazu *Molinion*, v údolních polohách pak vlhké louky svazu *Calthion* (zejména *Cirsietum rivularis*, *Polygono-Cirsietum palustris*). Poměrně rozšířené jsou mezofilní louky svazu *Arrhenatherion* (zvláště *Trifolio-Festucetum rubrae*, ojedinelé i *Phyteumato-Festucetum*) a smilkové louky a pastviny svazu *Cynosurion* a *Violion caninae* (zvláště *Polygalo-Nardetum* a *Campanulo rotundifoliae-Dianthetum deltoidis*). Ve východní části jsou charakteristická keříčková společenstva svazu *Genistion* a na expozičně podmíněných ekotopech lemy *Trifolion medii*.

Flóra je poměrně bohatá, s četnými oreofyty, sestupujícími od severozápadu, zejména do údolí vodních toků. Patří k nim např. plavuň pučivá (*Lycopodium annotinum*), kamzičník rakouský (*Doronicum austriacum*), vranec jedlový (*Huperzia selago*), kozlík trojený (*Valeriana tripteris*), růže alpská (*Rosa pendulina*), zimolez černý (*Lonicera nigra*) a kýchavice zelenokvětá (*Veratrum lobelianum*). Na severovýchod pronikají některé subtermofyty ze Slezské nížiny, např. hvozdík kartouzek (*Dianthus carthusianorum*), mochna šedavá (*Potentilla inclinata*), čilimník nízký (*Chamaecytisus supinus*), jehlice trnitá (*Ononis spinosa*), devaterník vejčitý (*Helianthemum ovatum*), jetelovec chlumní (*Amoria montana*), čekánek obecný (*Colymbada scabiosa*) a dobromysl obecná (*Origanum vulgare*). Na východním, resp. severovýchodním okraji je zaznamenán mezní výskyt karpatských migrantů, k nimž patří kyčelnice žláznatá (*Dentaria glandulosa*) a ostřice chlupatá (*Carex pilosa*). V celém bioregionu jsou však roztroušeny mnohé obecně rozšířené druhy východní části ČR, např. pryšec mandloňolistý (*Tithymalus amygdaloides*), svízel potoční (*Galium rivale*), s. Schultesův (*G. schultesii*), svízelka lysá (*Cruciata glabra*) a kakost hnědočervený (*Geranium phaeum*). Poměrně silně jsou zastoupeny druhy se subatlanskou tendencí, např. blatěnka vodní (*Limosella aquatica*), sítina nit'ovitá (*Juncus filiformis*), pavinec modrý (*Jasione montana*), sleziník severní (*Asplenium septentrionale*), kozlík dvoudomý (*Valeriana dioica*), bledule jarní (*Leucojum vernalis*), violka bahenní (*Viola palustris*), žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*) a třtina chloupkatá (*Calamagrostis villosa*), v minulosti i rozchodník pýřitý (*Sedum villosum*). K typickým druhům vlhkých luk patří hladýš pruský (*Laserpitium prutenicum*), srpice barviřská (*Serratula tinctoria*), hadí mord nízký (*Scorzonera humilis*), upolín evropský (*Trollius altissimus*), hadí kořen větší (*Polygonum bistorta*), kosatec sibiřský (*Iris sibirica*) a zvonečník hlavatý (*Phyteuma orbiculare*), vzácně i starček bažinný (*Senecio paludosus*). K dalším zajímavým druhům je možno počítat pcháč bělohavý (*Cirsium eriophorum*) a lilii cibulkonosnou (*Lilium bulbiferum*). Mezi boreokontinentální druhy náleží d'áblík bahenní (*Calla palustris*), sedmikvítek evropský (*Trientalis europaea*). Submediteránní druhy a meridionální prvky prakticky téměř chybí.

Bioregion představuje nejvýchodnější výspu hercynské podhorské fauny, do níž ovšem již zřetelně zasahují vlivy sousedících podprovincií. Z polonské je to např. myšice temnopásá, mnohem větší počet druhů sem zasahuje z karpatské podprovincie (čolek karpatský, z měkkýšů např. vřetenatka nadmutá nebo vřetenovka vosková). Tekoucí vody patří do pstruhového pásma,

na Moravici pod údolní nádrží Kružberk je vyvinuto sekundární pstruhové a lipanové pásmo. Významné druhy – savci: ježek východní (*Erinaceus concolor*), plch lesní (*Dryomys nitedula*), myšice temnopásá (*Apodemus agrarius*), vrápenec malý (*Rhinolophus hipposideros*), netopýr brvitý (*Myotis emarginatus*), netopýr severní (*Eptesicus nilssonii*). Ptáci: tetřívek obecný (*Tetrao tetrix*), sýc rousný (*Aegolius funereus*), lejsek malý (*Ficedula parva*), ořešník kropenatý (*Nucifraga caryocatactes*). Obojživelníci: mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), kuňka žlutobřichá (*Bombina variegata*), čolek karpatský (*Triturus montandoni*). Plazi: zmije obecná (*Vipera berus*). Měkkýši: vřetenatka nadmutá (*Vestia turgida*), vřetenatka *Vestia ranojevicii*, řasnatka žebernatá (*Macrogastra latestriata*), vřetenovka vosková (*Cochlodina cerata opaviensis*).

2.2. OPAVSKÝ BIOREGION

Poloha a základní údaje

Bioregion leží ve střední části Slezska v rámci České republiky, téměř se shoduje s geomorfologickým celkem Opavská pahorkatina. Převážná část bioregionu leží v Polsku, v ČR má plochu 454 km².

Bioregion představuje nejtypičtější Polonikum v ČR. Je tvořen pahorkatinou na ledovcových sedimentech se sprašovými hlínami a má poměrně teplé a suché klima. Bioregion má biotu 2. bukovo-dubového a 3. dubovobukového stupně, přechodného charakteru, s částečným vlivem sousedních bioregionů Hercynika, ojediněle i Karpatika. Vegetace je zde zastoupena dubohabrovými háji, velmi významně též bezkolencovými březovými doubravami a rašelinnými březinami, které zde zabírají nejrozsáhlejší plochy v ČR. Na sušších místech jsou ostrůvkovitě zastoupeny acidofilní doubravy, podél řek jsou široké luhy. Biodiverzita je poměrně nízká, jsou však zastoupeny velmi rozmanité elementy. V tomto bioregionu byly nejlépe vyvinuty lipové dubohabřiny, typické pro Polonikum. Netypická část je tvořena přechody do Ostravského bioregionu (2.3) s vlhčím klimatem a vegetací podmáčených dubových bučin.

V současnosti dominuje orná půda, v lesích borové kultury, zachovány jsou fragmenty dubohabřin a bučin. Cenné jsou nivní louky s rybníky podél řeky Opavy.

Výskyt biochor v bioregionu 2.2

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3Nh	2	2.2	Užší hlinité nivy 3. v.s.
3BE	2	2.2	Erodované plošiny na spraších 3. v.s.
3BM	2	2.2	Erodované plošiny na drobách 3. v.s.

Biota

Bioregion zaujímá část mezofytika ve fyto geografickém podokrese 74a. Vidnavsko-osoblažská pahorkatina (severovýchodní cíp), 74b. Opavská pahorkatina (severovýchodní část a niva Opavy) a severozápadní výběžek fyto geografického okresu 83. Ostravská pánev.

Vegetační stupně (Skalický): suprakolinní.

Potenciálně se vyskytují acidofilní doubravy (*Genisto germanicae-Quercion*), zejména asociace *Molinio arundinaceae-Quercetum*. Na eutrofních hlinitých hnědozemích jsou charakteristické dubohabrové háje (*Tilio cordatae-Carpinetum*), lépe zachované na severozápadě bioregionu (Hněvošický háj) a jen zčásti na severovýchodě (Dařanec). Na oglejených až rašelinných půdách se lokálně vyskytuje zvláštní typ podmáčených březin *Betulo-Quercetum*, inklinující ke svazu *Betulion pubescentis*. Podél údolních toků jsou maloplošně vyvinuty údolní luhy z podsvazu *Alnion glutinoso-incanae*, pravděpodobně blížíci se k asociaci *Pruno-Fraxinetum*. V nivě Opavy jsou vrbiny svazu *Salicion albae* a *Salicion triandrae* a na podmáčených glejových půdách fragmenty bažinných olšin ze svazu *Alnion glutinosae*.

Náhradní přirozenou vegetaci tvoří luční společenstva svazů *Caricion gracilis*, *Calthion*, *Caricion rostratae* a *Molinion*, výjimečně byla zaznamenána i přechodová rašeliniště svazu *Caricion lasiocarpae*. Suché louky náležejí vesměs vegetaci svazu *Arrhenatherion*, pouze na nejsušších místech se vyvinula travinobylinná vegetace svazu *Koelerio-Phleion phleoidis*. Na písčích byla vzácně zaznamenána vegetace svazu *Corynephorion*, v minulosti snad i *Thero-Airion*. Lemy náležejí svazu *Trifolion medii*, křoviny svazu *Prunio spinosae*.

Flóra je relativně chudá a jednotvárná, tvořená především druhy obecně rozšířenými, s početnou účastí druhů charakteristických pro východní části ČR. Mezní výskyt zde má *Hacquetia epipactis*. Flóra je dále výrazně ovlivněna přítomností subtermofytů, jako řepík lékařský (*Agrimonia*

eupatoria), čekánek obecný (*Colymbada scabiosa*), hvozdík kartouzek (*Dianthus carthusianorum*), tužebník obecný (*Filipendula vulgaris*) a šalvěj luční (*Salvia pratensis*). Rovněž druhové spektrum oreofytů vázaných na submontánní polohy je zřetelné, patří k nim udatna lesní (*Aruncus vulgaris*), žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*), třtina chlupkatá (*Calamagrostis villosa*), pérnatec horský (*Lastrea limbosperma*), bukovinec osladičovitý (*Phegopteris connectilis*), věsenka nachová (*Prenanthes purpurea*), kýchavice zelenokvětá (*Veratrum lobelianum*) a violka bahenní (*Viola palustris*). Relativně silné je zastoupení druhů subatlanských (mezi nimi jsou některé lokální mezní prvky), reprezentovaných např. ovsíčkem obecným (*Aira caryophyllea*), paličkovcem šedavým (*Corynephorus canescens*), mochnou anglickou (*Potentilla anglica*) a ostřicí hubenou (*Carex strigosa*). K submediteránním druhům patří lecha černá (*Lathyrus niger*) a medovník velkokvětý (*Melittis melissophyllum*). Velmi charakteristické je zastoupení druhů (boreo-)kontinentálních, jako je např. bříza pýřitá (*Betula pubescens*), sedmikvitek evropský (*Trientalis europaea*), ostřice plstnatoplodá (*Carex lasiocarpa*), suchopýr štíhlý (*Eriophorum gracile*), tužice dvoudomá (*Vignea dioica*) apod.

Silně ochuzená fauna i ve zkulturnělé krajině vykazuje některé vlivy fauny polských nížin (myšice temnopásá, havran polní). Výrazně se tyto vlivy projevují zejména v půdní fauně (dešťovky) nebo i ve společenstvech měkkýšů (vřetenovka vosková, sklovatky aj.). Tekoucí vody patří do pásma pstruhového, Opava i dolní Moravice do parmového pásma. Významné druhy - savci: ježek východní (*Erinaceus concolor*), myšice temnopásá (*Apodemus agrarius*). Ptáci: vodouš rudonohý (*Tringa totanus*), strakapoud jižní (*Dendrocopos syriacus*), břehule říční (*Riparia riparia*), moudivláček lužní (*Remiz pendulinus*), havran polní (*Corvus frugilegus*). Obojživelníci: mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), kuňka žlutobřichá (*Bombina variegata*). Měkkýši: vřetenovka vosková (*Cochlodina cerata opaviensis*), řasnatka nadmutá (*Macrogastera tumida*), vřetenatka nadmutá (*Vestia turgida*), sklovatka rudá (*Daudebardia rufa*), sklovatka krátkonohá (*D. brevipes*), podkornatka žíhaná (*Lehmania marginata*), skalnice lepá (*Helicigona faustina*). Hmyz: vážka jasnoskvrnná (*Leucorrhinia pectoralis*).

2.3 OSTRAVSKÝ BIOREGION (části 2.3a-c)

Poloha a základní údaje

Bioregion zabírá Ostravskou pánev a převážnou část podcelku Oderská brána; je typický řadou podmáčených stanovišť na hlínách a silným antropogenním narušením. Bioregion má biotu převážně 3. dubobukového stupně s charakteristickým zastoupením hercynských prvků, především však splavených horských karpatských druhů. Potenciální vegetaci tvoří podmáčené dubové bučiny, luhy a olšiny. Netypické části jsou sušší a tvoří přechody k Hranickému bioregionu (3.4). Ve volné krajině dnes převažuje orná půda, značně jsou však zastoupeny vlhké louky, vodní plochy a olšové lesy. Charakteristické je silné narušení území těžbou uhlí, průmyslem, dopravními stavbami a hustým osídlením.

Výskyt biochor v bioregionu 2.3

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3BE	2	2.3a	Erodované plošiny na spraších 3. v.s.
3Ro	2	2.3a	Vlhké plošiny na kyselých horninách 3. v.s.
3AM	2	2.3a	Antropogenní reliéf převážně na drobách 3. v.s.
3Nh	2	2.3a	Užší hlinité nivy 3. v.s.
4Nk	2	2.3a	Kamenité nivy 4. v.s.
3BN	2	2.3a	Erodované plošiny na zahliněných písčích 3. v.s.

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3BE	2	2.3b	Erodované plošiny na spraších 3. v.s.
3RE	2	2.3b	Plošiny na spraších v suché oblasti 3. v.s.
3Ro	2	2.3b	Vlhké plošiny na kyselých horninách 3. v.s.
3BM	2	2.3b	Erodované plošiny na drobách 3. v.s.
3BE	2	2.3c	Erodované plošiny na spraších 3. v.s.
3Ro	2	2.3c	Vlhké plošiny na kyselých horninách 3. v.s.

Biota

Bioregion leží v mezofytiku ve fyto geografickém okrese 83. Ostravská pánev (s výjimkou severozápadního cípu, nivy Odry a některých částí na jihovýchodním okraji). Západní okraj částečně

zasahuje do fyto geografického podokresu 74b. Opavská pahorkatina a jihovýchodní část do fyto geografického podokresu 76a. Moravská brána vlastní. Vegetační stupně (Skalický): suprakolinní. Potenciální lesní vegetaci dominují dubové bučiny (*Carici-Quercetum*), které navazují na pravobřežních terasách Odry a Olše na úzké pásy lipových dubohabřin (*Tilio cordatae-Carpinetum betuli*). Podél větších vodních toků jsou lužní lesy svazu *Alnion incanae* (snad *Pruno padi-Fraxinetum excelsioris*), avšak kolem malých potůčků i *Carici remotae-Fraxinetum excelsioris*. Pro podmáčená místa byly typické bažinné olšiny svazu *Alnion glutinosae* (*Carici elongatae-Alnetum glutinosae*). Na lokálně zrašeliněných půdách byly pravděpodobně přítomny i primární rašelinné březiny svazu *Sphagno-Betulion pubescentis*. Ve vlhkých nivách přítoků Ostravice a Olše byly typické křoviny svazu *Salicion triandrae* a podél samotné Ostravice či Olše měkké luhy svazu *Salicion albae*. V polopřirozené náhradní vegetaci se v severní a severovýchodní části bioregionu místy uplatňují zbytky vlhkých luk svazu *Magno-Caricion elatae*, na něž navazují rákosiny svazu *Phragmition australis* a mokřadní společenstva svazů *Carici-Rumicion hydrolapathi* a *Eleocharito palustris-Sagittarion sagittifoliae*. V litorálu mělkých rybníků byla zaznamenána vegetace svazu *Eleocharition acicularis*. Ve vodní vegetaci převládají početné cenózy vodních rostlin, zvláště svazů *Lemnion minoris* (v minulosti *Salvinio natantis-Spirodeletum polyrhizae*) a *Nymphaeion albae* (*Nymphoidetum peltatae*). V současnosti jsou velkoplošně vyvinuty různé typy antropogenní vegetace.

Flóra je uniformní, relativně chudá, s převahou vodních, mokřadních a lužních druhů. Vliv karpatských pohoří je omezený, reprezentuje jej např. pryšec mandloňovitý (*Euphorbia amygdaloides*), zapalice žluťuchovitá (*Isopyrum thalictroides*), svízel Schultesův (*Galium schultesii*), svízelka lysá (*Cruciata glabra*), šalvěj lepkavá (*Salvia glutinosa*); mezní výskyt zde dosahuje karpatský subendemit kozlík celolistý (*Valeriana simplicifolia*). Pouze na vyvýšená místa (haldy) se šíří méně náročné subtermofyty, např. hvozdík svazčitý (*Dianthus armeria*), řepík lékařský (*Agrimonia eupatoria*), oman hnidák (*Inula conyzae*) a pupava obecná (*Carlina vulgaris*). Do údolí vzácně pronikají horské a podhorské druhy, např. žebrovice různolistá (*Blechnum spicant*), bukovec osladičovitý (*Phegopteris connectilis*), kýchavice bílá Lobelova (*Veratrum album subsp. lobelianum*), devěsíl bílý (*Petasites albus*), rozrazil horský (*Veronica montana*) a ptačinec hajní (*Stellaria nemorum*). Ojedinelé jsou lokality horských rostlin, jako hořce tolitovitého (*Gentiana asclepiadea*) a čarovníku alpského (*Circaea alpina*), v nedávné minulosti patrně i plavuně pučivá (*Lycopodium annotinum*). Silně zastoupeny jsou druhy subatlantské, např. pérnatec horský (*Lastrea limbosperma*), zevar nejmenší (*Sparganium natans*), třezalka rozprostřená (*Hypericum humifusum*) a vrbina hajní (*Lysimachia nemorum*), ojedinelé i boreo-kontinentální, např. bříza pýřitá (*Betula pubescens*). Ke geneticky významným lesním dřevinám patří buk polonských nížin a pahorkatin, tzv. podbeskydský buk, zabírající celkovou plochu asi 500 ha, ale přesahující i do Podbeskydského bioregionu (3.5). Pozornost zasluhuje i ekodém javoru klenu, rostoucí na šterkovitých nivách podbeskydských řek (také přesahuje do bioregionu 3.5) na ploše asi 40 ha, a podobný ekodém jilmu horského ze šterkových náplavů na ploše pouhé 3 ha. Za cennější ekodém je považována i lípa (zřejmě l. srdčitá) polonských nížin na ploše 10 ha.

Fauna bioregionu je zásadně determinována antropogenním vlivem ostravské aglomerace a industrializací celého území. Vlivy polonské podprovincie se projevují např. přítomností myšice temnopásé nebo havrana polního, na pomezí s Podbeskydským bioregionem (3.5) je patrný vliv karpatského elementu. Moravskou branou do bioregionu významně zasahuje z Hornomoravského úvalu teplomilný prvek (např. vřetenuška ligrusová). Charakteristickým prostředím jsou rybníky a mokřady na poddolovaných plochách, s bohatou ptačí faunou. Vodní toky patří převážně do pstruhového pásma, avšak Ostravice a Olše náleží do lipanového až parmového pásma. Významné druhy. Savci: ježek západní (*Erinaceus europaeus*), myšice temnopásá (*Apodemus agrarius*). Ptáci: vodouš rudonohý (*Tringa totanus*), racek bouřní (*Larus canus*), břehule říční (*Riparia riparia*), slavík modráček (*Luscinia svecica*), sýkořice vousatá (*Panurus biarmicus*), moudivláček lužní (*Remiz pendulinus*), hýl rudý (*Carpodacus erythrinus*). Obojživelníci: mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), kuňka žlutobřichá (*Bombina variegata*). Měkkýši: sítovka podhorská (*Aegopinella epipedostoma iuncta*), nádolka nadmutá (*Vestia turgida*). Hmyz: střevlíčci *Leistus piceus*, *Abax schueppeli*, *rendschmidtii*, *Harpalus modestus*, *Amara praetermissa*, *Patrobus australis*, potápník *Agabus affinis*, zdobenec *Trichius rosaceus*, kovařici *Adrastus juditae*, *Quasimus minutissimus*, nosatec *Trichosirocalus hassicus*, vřetenuška ligrusová (*Zygaena carniolica*).

Hranice bioregionu jsou výrazné vůči Nízkojesenickému bioregionu (1.54), jsou podmíněné plochým reliéfem na sedimentech a odlišnou biotou. Výraznější hranice jsou i vůči Pooderskému bioregionu (2.4), dané rozšířením širokých niv a nivních cenóz. Nevýrazné jsou hranice vůči Opavskému bioregionu (2.2), dané nižším podmáčeným povrchem. Velmi nevýrazné jsou hranice vůči

bioregionu Podbeskydskému (3.5), podmíněně plošším reliéfem, absencí flyše i hranicí 3. a 4. vegetačního stupně. Kontrastem vůči okolním bioregionům (kromě Pooderského) je zastoupení vegetace vod, mokřadů a bažin, zvláštní typ lesní vegetace (*Carici-Quercetum*), který přesahuje jen do severní rovinaté a suboceanické části Podbeskydského bioregionu (3.5) a ostrůvkovitě do bioregionu Opavského (2.2). V Ostravském bioregionu je nápadná téměř úplná absence dubohabrových hájů svazu *Carpinion*, květnatých bučin svazu *Fagion sylvaticae* (s výjimkou ostrůvku na Landeku, možná antropogenně podmíněného) i lemů svazu *Berberidion*. Především zde zcela chybějí mnohá mezofilní a semixerofilní travinobylinná společenstva svazů *Violion caninae*, *Trifolion medii* a *Cirsio-Brachypodion pinnati*. Výrazná antropizace a ruderalizace celé ostravské aglomerace s přesahem až k Frýdku-Místku, Českému Těšínu a Třinci se projevuje v rámci ČR neobvykle hojným zastoupením mnohých ruderálních cenóz a neofytů. Z nich řada již proniká do méně zasažených sousedních bioregionů, některé až do Beskydského (3.10), např. křídlatka japonská (*Reynoutria japonica*), zlatobýl kanadský (*Solidago canadensis*), třapatka dřipatá (*Rudbeckia laciniata*), netýkavka malokvětá (*Impatiens parviflora*) a n. žláznatá (*I. glandulifera*).

2.4. POODERSKÝ BIOREGION

Poloha a základní údaje

Bioregion se nachází ve střední části Slezska v ČR, zabírá centrální část geomorfologického celku Ostravská pánev a část Moravské brány. Bioregion pokračuje k severu do Polska, kde leží jeho jádro. V ČR má bioregion plochu 192 km².

Bioregion je tvořen nivami řek Odry a přítoků; je typicky nivní, zejména 4. vegetačního stupně, se střeoevropskou vlhkomilnou a mokřadní biotou. Biota bioregionu souvisí s Polonikem, zčásti je ovlivněna splavenými karpatskými, méně hercynskými prvky. Exklávní výskyt zde má např. kotvice plovoucí. Netypické jsou výše položené části, kde se ještě projevují vlivy Nízkojesenického bioregionu (1.54), niva je užší a není plně vyvinuta. Nereprezentativní částí je i nejspodnější úsek nivy Opavy, vzhledem k její malé šířce.

V současnosti zde jsou hojně zastoupeny vlhké louky, rybníční soustavy a menší lužní lesy, zpravidla cenné.

Výskyt biochor v bioregionu 2.4

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3Lh	2	2.4	Široké hlinité nivy 3. v.s.
3Nh	2	2.4	Užší hlinité nivy 3. v.s.
3AM	2	2.4	Antropogenní reliéf převážně na drobách 3. v.s.

Biota

Bioregion leží v mezofytiku, v části fyto geografického okresu 83. Ostravská pánev (nivy Odry a Olše) a v malé části fyto geografického podokresu 76a. Moravská brána vlastní (část nivy Odry). Vegetační stupně (Skalický): suprakolinní.

Základní potencionální jednotkou jsou úvalové luhy, které vegetačně inklinují k *Ficario-Ulmetum campestris*. Pravobřežní terasy místy osidlují fragmenty lipových dubohabřin (*Tilio cordatae-Carpinetum*), do severní části zasahují dubové bučiny (*Carici-Quercetum*). V terénních depresích na glejových půdách jsou přítomny bažinné olšiny (*Alnion glutinosae*); v nejnižších vlhkých polohách nivy Odry i na jiných podmáčených místech je vegetace svazu *Salicion albae*, kolem menších toků a kanálů svazu *Salicion triandrae*. Typicky je vyvinuta náhradní přirozená vegetace vodních a pobřežních společenstev rybníků a slepých ramen. Charakteristická společenstva vodních a ponořených rostlin náležejí svazům *Lemnion minoris* (*Salvinio-Spirodelleum*), *Utricularion vulgaris* (*Utricularietum australis*), *Nymphaeion albae* (časté *Myriophyllo-Nupharetum*, *Trapetum natans*, vzácně i *Nymphoidetum peltatae*) a *Potamion lucentis*; v mělkých a občas zaplavovaných sníženinách *Batrachion aquatilis* (*Batrachietum aquatilis-peltatae*, vzácně *Batrachietum circinatis* i *Hottonietum palustris*). Z pobřežní vegetace jsou typická společenstva svazu *Phragmitium communis* a *Oenanthion aquaticae* (*Rorippo amphibiae-Oenanthetum aquaticae*, *Sagittatio-Sparganietum emersi*, vzácně i *Butomo-Alismatetum plantaginis-aquaticae*).

Flóra je víceméně uniformní s výraznou převahou druhů vodních a bažinatých stanovišť a ovlivněna četnými karpatskými migranty, např. kyčelníci žláznatou (*Dentaria glandulosa*), hvězdnatcem čemeřicovým (*Hacquetia epipactis*) a zapalíci žluťuchovitou (*Isopyrum thalictroides*). Exklávní výskyt zde mají kotvice plovoucí (*Trapa natans*) a nepukalka plovoucí (*Salvinia natans*), mezní prvky jsou nečetné. Oreofyty téměř chybějí, zastoupena je např. kýchavice zelenokvětá (*Veratrum lobelianum*),

obdobně jsou vzácné i subtermofyty, z nichž byla zjištěna nadmutice bobulnatá (*Cucubalus baccifer*). K pozoruhodnějším druhům náleží např. sasanka pryskyřníkovitá (*Anemonoides ranunculoides*), dymnivka dutá (*Corydalis cava*), kamyšník přímořský (*Bolboschoenus maritimus*), jaterník trojlaločný (*Hepatica nobilis*), sněženka předjarní (*Galanthus nivalis*), kruštík polabský (*Epipactis albensis*), pérovník pštrosí (*Matteuccia struthiopteris*) a kapradiník bažinný (*Thelypteris palustris*).

Relativní bohatství fauny je jednak důsledkem polohy bioregionu mezi hercynskou, polonskou a karpatskou podprovincií, jednak poměrně zachovalým přírodním prostředím oderské nivy, s četnými rybníky, mokřady a přirozeným říčním korytem. Tekoucí vody patří do pásma parmového, Odra do pásma cejnového. Významné druhy - savci: ježek východní (*Erinaceus concolor*), myšice temnopásá (*Apodemus agrarius*). Ptáci: hohol severní (*Bucephala clangula*), břehouš černoocasý (*Limosa limosa*), vodouš rudonohý (*Tringa totanus*), rybák obecný (*Sterna hirundo*), břehule říční (*Riparia riparia*), cvrčilka slavíková (*Locustella luscinioides*), sýkořice vousatá (*Panurus biarmicus*), moudivláček lužní (*Remiz pendulinus*), havran polní (*Corvus frugilegus*), hýl rudý (*Carpodacus erythrinus*). Obojživelníci: mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), kuňka žlutobřichá (*Bombina variegata*). Měkkýši: sítovka *Aegopinella epipedostoma iuncta*, s.lesklá (*A. nitidula*), sklovatka rudá (*Daudebardia rufa*), s. krátkonohá (*D. brevipes*), závornatka kyjovitá (*Clausilia pumila sejuncta*), vřetenatka (*Vestia ranojevici*), srstnatka huňatá (*Trichia villulosa*), vrásenka pomezní (*Discus ruderatus*).

3.5. PODBESKYDSKÝ BIOREGION

Poloha a základní údaje

Bioregion leží na východě Moravy na hranicích se Slezskem, zabírá východní část geomorfologických celků Podbeskydská pahorkatina a Moravská brána a na severovýchodě zasahuje do Polska. Plocha bioregionu v ČR je 949 km².

Bioregion je tvořen vlhkou pahorkatinou na měkkých sedimentech vč. ledovcových, z níž vystupují ostře kopce z pískovcového flyše. Převažuje 4. bukový stupeň, na jižních svazích se nachází i 3. dubovo-bukový stupeň. Území je tedy tvořeno mozaikou hájové bioty (smíšený karpatský a hercynský vliv) a karpatského bukového lesa, zčásti se zde projevuje i vliv polonské podprovincie. Biota je obohacena řadou horských druhů, splavených ze sousedních Beskyd. Na vápencích jsou malé ostrůvky méně náročné teplomilné flóry i fauny.

V současnosti převažuje orná půda, hojně jsou vlhké louky, v lesích kulturní smrčiny se zbytky bučin.

Výskyt biochor v bioregionu 3.5

BIOCHORA	PODPROVINCIE	BIOREGION	NAZEV BIOCHORY
3BC	3	3.5	Erodované plošiny na slítném flyši 3. v.s.
3PK	3	3.5	Pahorkatiny na kyselém pískovcovém flyši 3. v.s.
4BE	3	3.5	Erodované plošiny na spraších 4. v.s.
4Nh	3	3.5	Širší převážně hlinité nivy 4.v.s.

Biota

Bioregion se nachází v mezofytiku a zaujímá východní část fyto geografického podokresu 76a. Moravská brána vlastní, prakticky celý fyto geografický podokres 84a. Beskydské podhůří (mimo masív Ondřejník) a jihovýchodní okraje fyto geografického okresu 83. Ostravská pánev.

Vegetační stupně (Skalický): suprakolinní až submontánní.

Dominantní potenciaální jednotkou jsou dubohabrové háje (*Tilio cordatae-Carpinetum*), při úpatí Radhoště, Ondřejníku v Jablunkovské brázdě acidofilní doubravy svazu *Genisto gemanicae-Quercion* (*Luzulo albidiae-Quercetum*, dnes značně degradované). Do rovinatého prostoru mezi Frýdkem-Místkem a Třincem zasahují z Ostravska dubové bučiny (*Carici-Quercetum*). V kopcovitém terénu jihozápadně od Frýdku-Místku převažují na svazích Štramberké vrchoviny květnaté bučiny (*Dentario enneaphylli-Fagetum* a *Dentario glandulosae-Fagetum*), v komplexu Palkovických hůrek jsou časté ochuzené bučiny (*Festuco-Fagetum*). Lokálně jsou přítomny suťové lesy svazu *Tilio-Acerion* (*Aceri-Carpinetum*, vzácně i *Lunario-Aceretum*). V lužních lesích podél menších toků zcela převládají střemchové olšiny (*Pruno-Fraxinetum*), ojediněle ptačincové olšiny (*Stellario-Alnetum glutinosae*), v blízkosti úpatí Moravskoslezských Beskyd fragmenty luhů *Arunco sylvestris-Alnetum glutinosae*; v úzkých erozních rýhách a na lesních prameništích optimálně vyvinuté *Carici remotae-Fraxinetum*. Keřovité vrbové lemy svazu *Salicion triandrae* (*Agrostio-Salicetum purpureae*) jsou narušené a ruderalizované, štěrkopískové náplavy podhorských toků provázejí vrbové porosty (*Salicion eleagni*).

Skalní vegetace je velmi vzácná, omezená jen na vápence v okolí Štramberka. Náhradní přirozenou vegetaci tvoří v severovýchodní, více oceanické části prameništění a rašelinné louky svazu *Caricion fuscae*, vlhké louky náležejí svazům *Molinion* i *Calthion*. Na pastvinách je rozšířena vegetace svazu *Cynosurion* a *Violion caninae*. V jihozápadní, víceméně subkontinentální části se uplatňuje teplomilná vegetace (*Alyso alyssoidis-Sedion*, *Cirsio-Brachypodion pinnati*), podmíněná výstupy bazických vyvěřelin a vápenců.

Flóra je poměrně bohatá, ovlivněná četnými oreofyty z Beskyd. Charakteristickým znakem je výskyt lokálních mezních prvků. Vyskytuje se zde např. hořepník tolitový (*Pneumonanthe asclepiadea*), vranec jedlový (*Huperzia selago*), karpatský migranti árón východní (*Arum alpinum*), kyčelnice žláznatá (*Dentaria glandulosa*), zvláště na severovýchodě bioregionu židoviník německý (*Myricaria germanica*). Kromě obecně rozšířených druhů jsou zde zastoupeny i druhy subatlanské, jako bezosetka štetinovitá (*Isolepis setacea*), sítina cibulkatá (*Juncus bulbosus*), štírovník bažinný (*Lotus uliginosus*), i submediteránní, zastoupené např. modravcem chocholatým (*Leopoldia comosa*), hladýšem široolistým (*Laserpitium latifolium*) a voskovkou menší (*Cerintho minor*). K mezním prvkům (vesměs alpidského nebo karpatského charakteru) náleží bika žlutavá (*Luzula luzulina*), židoviník německý (*Myricaria germanica*), vrba šedá (*Salix eleagnos*), víceméně i kyčelnice žláznatá (*Dentaria glandulosa*) a hvězdnatec čemeřicový (*Hacquetia epipactis*). Exklávní charakter zde má len žlutý (*Linum flavum*) a některé druhy štramberských vápenců, vesměs charakteru perialpidů a dealpidů. Mezi ně je možno počítat dvojštítek měnlivý (*Biscutella varia*), lomikámen latnatý (*Saxifraga paniculata*), kostřavu sivou (*Festuca pallens*), řebříček sličný (*Achillea nobilis*), hlaváč fialový (*Scabiosa columbaria*), čistec přímý (*Stachys recta*), česnek chlumní (*Allium senescens*), v minulosti i devaterníček skalní (*Rhodax rupifragus*), lipnici bádenskou (*Poa badensis s.l.*), rozrazil rakouský (*Veronica austriaca*) a kakost lesklý (*Geranium lucidum*).

Pro bioregion je charakteristická mozaikovitá fauna předkarpatských pahorkatin, blízká Hranickému bioregionu (3.4), s větším zastoupením lesního elementu (měkkýši vlahovka karpatská, vřetenatka nadmutá, řasnatka nadmutá). Na suchých stanovištích jsou ochuzená teplomilná společenstva hmyzu a měkkýšů (sarančata, suchomilka panonská aj.), na vápencích u Štramberka se v minulosti vyskytoval i endemický poddruh jasoně červenookého. Tekoucí vody patří do pásma pstruhového, Ostravice a Olše do lipanového pásma.

Významné druhy - savci: ježek východní (*Erinaceus concolor*), plch lesní (*Dryomys nitedula*), myšice temnopásá (*Apodemus agrarius*). Ptáci: břehule říční (*Riparia riparia*), lejsek malý (*Ficedula parva*). Obojživelníci: mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*), kuňka žlutobřichá (*Bombina variegata*). Měkkýši: vřetenatka nadmutá (*Vestia turgida*), vřetenatka hrubá (*Vestia gulo*), řasnatka nadmutá (*Macrogastera tumida*), vlahovka karpatská (*Monachoides vicina*), skelnatka drnová (*Oxychilus cellarius*), suchomilka panonská (*Candidula soosiana*), trojzubka stepní (*Chondrula tridens*), sudovka skalní (*Orcula dolium*). Hmyz: jasoň červenooký (*Parnassius apollo*).

Zastoupení hlavních skupin typů geobiocenů – STG

Druhá diverzita bioty je vázána na diverzitu přírodních podmínek. Řešené území je mozaikou přirozených, pozměněných a umělých společenstev, vyznačujících se různě vysokou diverzitou bioty. Obecně nejbohatšími systémy jsou vodní a lužní ekosystémy v CHKO Poodří, dále pak následují lesní ekosystémy listnatých a smíšených lesů v oblasti Krásného Pole, Plesné, Bartovic a Heřmanic. Zcela specifické složení bioty přináší ekosystémy starých hald a odvalů ve Slezské Ostravě a Hrušově.

Dle Neuhauslové náleží řešené území do subprovincie Vněkarpatských sníženin, oddělující subprovincii Krkonošsko-Jesenickou a Vnější Západní Karpaty. Severozápadní část území náleží k subprovincii Krkonošsko-Jesenické. Potenciální vegetace Vněkarpatských sníženin (Ostravská pánev a Moravská brána) je řazena mezi jilmové doubravy s dominujícím dubem letním a jasanem, doprovázeným jilmem, javorem babykou a v sušší variantě lípou a habrem. Měkký luh na kontaktu s vodními toky tvoří vrby a topol černý, spolu s olší. Nižší polohy na kontaktu s pahorkatinou Jesenického a Beskydského podhůří zaujímají stanoviště podmáčených dubových bučin, kde převládá dub s bukem (olší), v doprovodu osiky, břízy, lípy a habru, méně již jasanu. Vyšší polohy pak osídluje společenstvo s dominujícím bukem (místy dubem letním), habrem, břízou, jedlí. Převládajícími společenstvy v nížinách jsou luhy (měkký a tvrdý luh), v plochých územích říčních vyšších teras dubové bučiny s lípou a habrem, na vyšších svazích a temenech předhůří dubové bučiny a květnaté bučiny s příměsí lípy, jedle, na živnějších substrátech s javorem a jasanem, na kyselých s dubem zimním, břízou, jeřábem.

Vzhledem k poloze zájmového území na hranici několika biogeografických podprovincií, bioregionů a rozsáhlého antropogenně proměňovaného území, setkává a mísí se zde řada charakteristických i přechodných prvků a typů biocenóz, které ovlivňují typizaci zastoupených společenstev. Odborné podklady řadí území k přechodu 3. a 4. vegetačního stupně poněkud odlišně. Užívané je zařazení nižších poloh zájmového území do 3. stupně, okrajové nejvyšší a členité polohy zájmového území jsou řazeny jednoznačněji ke 4. vegetačnímu stupni.

V území převládají tyto společenstva 3.(- 4.) vegetačního stupně:

3 B 3	dubové bučiny typické
3-4 B 3	bučiny typické
3-4 BC 4	javorové doubravy
3-4 BC 4-5	jasanové olšiny
3-4 B 4	bukové doubravy
3-4 AB 3	kyselé dubové bučiny

Reprezentativními společenstvy jsou dubové bučiny (pahorkatina), v údolnicích jasanové olšiny a společenstva potočního luhu. Za unikátní jsou považována společenstva skalních výchozů (Petřkovice) a ostrůvkovitá společenstva kyselých bučin na břidlicích (Plesná, Krásné Pole). Z hlediska antropogenně podmíněných společenstev vyšší ekologické hodnoty jsou mezi unikátní ekosystémy začleněny druhově bohaté luční porosty vlhkých a mezofilních luk.

2.1.3. Současný stav krajiny a její antropické využití

Charakter krajiny je předurčen geologickým podložím, od kterého se odvíjí reliéf krajiny. Ten spolu s vegetací a vodstvem určuje její základní charakter, který zásadním způsobem ovlivňuje možnosti využívání krajiny člověkem.

Území Ostravské pánve je historicky dlouhodobě osídlené, a díky přírodním danostem i velmi intenzivně využívané důlní činností. Tato podstatně utváří nynější reliéf regionu s jeho zvláštnostmi, a je spolutvůrcem na urbanistické podobě a hustotě osídlení.

Územím s největší hustotou zástavby jsou bezesporu městské obvody Moravská Ostrava a Přívoz, Vítkovice, Mariánské Hory a Hulváky, Ostrava – Jih, Poruba a zčásti Slezská Ostrava. Převládá městský charakter zástavby s malým podílem zeleně. Zastoupení přirozených ekosystémů je zde minimální, ve větší míře se vyskytují antropogenní útvary s různým stupněm sukcese (samovolný proces osídlování vegetací). Zelené plochy představují plochy parků a plochy většinou neudržovaných ruderalizovaných stanovišť v okolí industriálních komplexů. Periferní menší sídla původně venkovského charakteru získávají podobu městských satelitů s rodinnou zástavbou.

Původní sídla se velmi lišila hustotou i typem rodinné zástavby:

- k. ú. Heřmanice (Slezská Ostrava), k. ú. Hrušov (Slezská Ostrava), k. ú. Muglinov (Slezská Ostrava), Michálkovice, Radvanice a Bartovice jsou charakteristické menším jádrem s navazující rozvolněnou rodinnou zástavbou, je zde velký podíl zahrad, rozptýlené zeleně přirozeného charakteru a lesů,
- Plesná, Martinov, Krásné Pole, Proskovice, Stará a Nová Bělá, Hošťálkovice, Lhotka, k. ú. Koblův (Slezská Ostrava) jsou typické sevřenou venkovskou zástavbou s navazující záhumenní strukturou polností a lesů, zeleň sídla je zastoupena zahradami, větší celky jsou situovány mimo sídlo.

Současný stav antropogenního využívání krajiny lze charakterizovat i v rámci jednotlivých bioregionů:

Nízkojesenický bioregion 1.54

Osídlení je středověké, od 12. století. Je soustředěno většinou do náhorních poloh, kde postupně docházelo k trvalému odlesnění. Současná vegetace je oproti potenciální do značné míry pozměněna. Přirozená lesní vegetace zůstala fragmentárně zachovaná na úbočnicích svazích a podél údolních toků. Velké plochy stávající lesní vegetace jsou tvořeny smrkovými monokulturami. Osídlení je relativně řídké, navíc po roce 1945 řada obcí (zejména ve VVP Libavá) zanikla. V náhorních polohách v minulosti převažovaly louky a pastviny nad ornou půdou, zatímco dnes se její podíl podstatně zvýšil. Řada ploch trvalých travních porostů byla poškozena melioracemi.

Opavský bioregion 2.2.

Osídlení je poměrně staré, jistě již od příchodu prvních Slovanů. V raném středověku bylo území dosti hustě osídleno (Opava byla datována k roku 1195). Původní lesy byly již v historii redukovány a nahrazeny smrkem, modřínem a borovicí. Ve východní části bioregionu byly vybudovány rybníky. Zemědělská krajina byla původně využívána jako pole a louky, většina z nich však podlehlá melioracím a zornění. Místy se vyskytují roztěžené pískovny.

Ostravský bioregion 2.3

Zatímco středověké osídlení od 1. pol. 13. století (Slezská Ostrava je zmiňována k roku 1229) vedlo k odlesnění většiny území, od 19. století se jádro bioregionu stalo v souvislosti s rozvojem průmyslu a těžby černého uhlí krajinou antropogenní, se všemi důsledky negativního dopadu na vegetaci (velké průmyslové závody, haldy, poddolované okrsky, zvýšený prašný spad, exhalace, odkalovací nádrže). Rozsah lesů se dále zmenšil a ve zbývajících porostech byla přirozená skladba nahrazena výsadbou smrku, zpravidla však s příměsí listnatých dřevin. Na severovýchodě jsou na vlhkých půdách velké plochy novodobých olšin, na haldách umělé výsadby dřevin pestrého druhového složení, včetně introdukovaných druhů. Přes nížinnou polohu jsou na východě hojné travní porosty, jinde však dominují rozsáhlá pole. Vodní plochy jsou zastoupeny podhorskými řekami a potoky, rybníky a zatopenými poklesy. Velkou plochu mají odkalovací nádrže. Bioregion se vyznačuje hustým osídlením, v němž dominuje krajské město Ostrava, ale je zde řada dalších středně velkých i malých měst a velkých vesnic, na jihovýchodě i s rozptýlenou zástavbou.

Pooderský bioregion 2.4

Až do nedávné minulosti byla niva pokryta souvislými pralesy, zčásti podhorského typu. Ačkoli středověké osídlení je možno datovat od 2. pol. 13. století, byly komplexy rybníků budovány patrně až od 18. století, kdy také došlo k výraznější redukci rozlohy původních lužních lesů. Dnes bioregion nese stopy hospodářských lesnických zásahů, jako jsou novodobé výsadby hybridních topolů a dalších cizích dřevin - jasan americký (*Fraxinus americana*) a dub červený (*Quercus rubra*). Krajina je bohatá na uměle vytvořená seskupení dřevin, remízky, větrolamy z našich domácích druhů - babyky obecné (*Acer campestre*), řešetláku počistivého (*Rhamnus catharticus*) a dubu letního (*Quercus robur*). V posledních letech se negativně projevují i důsledky intenzivního rybníkářského hospodaření, spojeného se značnou ruderalizací. Krajina má stále specifický hydrologický režim, je propojená soustavou rybníků, menších vodních toků, kanálů a slepých ramen.

Podbeskydský bioregion 3.5

Kromě paleolitické lokality Štramberka, sídelní enklávy u Chotěbuzi z doby bronzové i halštatské a kromě knížecího hradiště Podborova, doloženého z 9. století, docházelo na většině území k trvalému osídlení při kolonizační vlně od 12. století (Český Těšín je datován k roku 1155, Hukvaldy jsou datovány k roku 1234). V průběhu historického vývoje byly značně redukovány lesy. Hospodářskými zásahy byla ovlivněna i jejich druhová skladba ve prospěch lignikultur smrku.

2.1.4. Ochrana přírody v řešeném území

Na území správního obvodu ORP Ostrava jsou vymezeny evropsky významné lokality a ptačí oblasti soustavy NATURA 2000.

Ze zvláště chráněných území sem zasahuje jedno velkoplošné a řada maloplošných území, která mají chránit především území říčních niv s lužními lesy.

V řešeném území se dále nachází přírodní park, významné krajinné prvky a památné stromy.

Přírodně kvalitní oblasti se rozkládají především v okrajových částech území. Ve střední části území vytváří hodnotné přírodní prostředí niva řeky Odry a Opavy. V souvisle zastavěných územích není rozsah ploch kvalitní zeleně dostatečný. Koefficient ekologické stability těchto území je velmi nízký. Na souvisle zastavěné plochy navazuje v jižní části města Ostravy plocha Bělského lesa a niva řeky Odry, v Porubě plocha Porubského lesa.

2.1.4.1. Soustava Natura 2000

Na území ORP Ostrava se nacházejí dvě ptačí oblasti (PO) a pět evropsky významných lokalit (EVL).

NATURA 2000 – Evropsky významná lokalita (EVL)

Kód ÚSOP, Kód NATURA, Název, Předmět ochrany

- 3273 CZ0813439 **Děhylovský potok - Štěpán** lokalita kuňky ohnivé, piskoře pruhovaného, vážky jasnoskvrnné
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava
- 3276 CZ0813444 **Heřmanický rybník** lokalita čolka velkého
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava
- 3287 CZ0813455 **Mokřad u Rondelu** lokalita čolka velkého
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Šenov
- 3296 CZ0814092 **Poodří** smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy; oligotrofní až mezotrofní stojaté vody nížinného až subalpínského stupně kontinentální a alpínské oblasti a horských poloh a jiných oblastí, s vegetací tříd *Littorelletea uniflorae* nebo *Isoëto-Nanojuncetea*; tvrdé oligo-mezotrofní vody s benthickou vegetací parožnatek; přirozené eutrofní vodní nádrže s vegetací typu *Magnopotamion* nebo *Hydrocharition*; extenzivní sečené louky nížin až podhůří; dubohabřiny asociace *Calio-Carpinetum*; smíšené lužní lesy s dubem letním, jilmem vazem, jilmem habrolistým, jasanem ztepilým nebo jasanem úzkolistým podél velkých řek atlantské a středoevropské provincie; lokalita čolka velkého, kuňky ohnivé, ohniváčka černočárného, modráška bahenního, piskoře pruhovaného, svinutce tenkého, velevruba tupého
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava, Stará Ves nad Ondřejnicí
- 3309 CZ0813475 **Václavovice - pískovna** lokalita čolka velkého
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Šenov, Václavovice

NATURA 2000 – Ptačí oblast (PO)

Kód, ÚSOP, Kód NATURA, Název, Předmět ochrany

- 3412 CZ0811021 **Heřmanický stav - Odra - Poolší** populace bukáčka malého, ledňáčka říčního a slavíka modráčka a jejich biotopy
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava
- 2312 CZ0811020 **Poodří** populace bukače velkého, motáka pochopa, ledňáčka říčního, kopřivky obecné a jejich biotopy
Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava, Stará Ves nad Ondřejnicí

2.1.4.2. Velkoplošná zvláště chráněná území

Chráněná krajinná oblast Poodří se nachází v Moravskoslezském kraji v severovýchodní části Moravské brány mezi obcí Vražné nedaleko Oder a jižním okrajem města Ostravy. Plošná výměra činí 81,5 km². Území tvoří zachovalá údolní niva řeky Odry s pestrým mikroreléfem. Poodří je typické a ojedinělé zachovalým vodním režimem s každoročním zaplavováním rozsáhlých částí nivy. V národním měřítku je významné charakterem meandrujícího toku Odry s navazujícími systémy mrtvých ramen a tůní, značným podílem trvalých travních porostů s hojnou rozptýlenou zelení, lužními lesy a v neposlední řadě rozlehlými rybníčními soustavami. Oblast byla v roce 1993 zařazena k světově významným mokřadním územím Ramsarské konvence. Nejcennější lokality jsou chráněny v maloplošných zvláště chráněných územích (NPR Polanská niva, PR Polanský les, PR Kotvice a další). Území je místem výskytu řady ohrožených a zvláště chráněných druhů rostlin i živočichů.

Vyhlášení: 1991 (2017)**Rozloha:** 81,5 km²

Maloplošná zvláště chráněná území v CHKO: NPR Polanská niva, PR Rezavka, PR Polanský les, PR Rákosina, PR Bažantula, PR Kotvice, PR Koryta, PR Bartošovický luh, PR Bařiny, PP Meandry staré Odry

Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území: Statutární město Ostrava, Stará Ves nad Ondřejnicí

2.1.4.3. Maloplošná zvláště chráněná území

V řešeném území (převážně na území statutárního města Ostravy) je vymezeno či alespoň ochranným pásmem zasahuje celkem 14 maloplošných zvláště chráněných území.

Národní přírodní rezervace (NPR) Polanská Niva se rozkládá na ploše 122,3 ha, v katastrálním území Polanka nad Odrou. Jedná se o část polanecké rybníční soustavy. Vyskytuje se zde mnoho chráněných druhů rostlin a živočichů a vzácných společenstev. Je součástí CHKO Poodří.

Přírodní rezervace (PR) Polanský les

Přírodní rezervaci Polanský les tvoří původní lužní les s karpatskými prvky v údolní nivě řeky Odry. V oblasti lesa se nacházejí slepá ramena řeky Odry a několik tůň. Les je tvořen buky, duby, habry, topoly, javorem mléčcem, klenem a babykou. V podrostu pod stromy se daří růstu chráněných druhů bylin. Můžeme tu vidět sněženku podsněžník, česnek medvědí, jaterník podléšku, lilii zlatohlávek, hvězdnatce čemeřicového, kyčelnici žláznatou či ostřici chlupatou.

Přírodní rezervace (PR) Přemyšov

Lužní lesy a mokřadní olšiny s množstvím drobných prameništ, které ve spodní části území přecházejí v mokřady s vodními plochami. Nachází se v katastrálním území Polanka nad Odrou a Svinov. Ojedinele zachovalá levobřežní říční terasa řeky Odry je členěna řadou rýh a roklí a vyvěrá na ní asi 20 drobných pramenů. Pod svahem voda stagnuje a vytváří mokřady s vodními plochami. Značná členitost reliéfu je příčinou neobvyklé pestrosti biotopů na malé ploše. V areálu přírodní rezervace se střídají společenstva lužních lesů, místy v komplexu s mokřadními olšinami, bažinnými křovinami a s lipovými dubohabřinami. Vodní plochy a prameny vytvářejí podmínky pro široké spektrum vodních rostlin jako je kotvice plovoucí (*Trapa natans*), leknín bílý (*Nymphaea alba*) a žebrotka bahenní (*Hottonia palustris*). Průzkumy bylo doloženo 14 druhů savců a 80 druhů ptáků (z toho 58 zde hnízdí). Doupné stromy využívají ke hnízdění datlovití a celá řada z řádu pěvců, např. hohol severní (*Bucephala clangula*), chřástal vodní (*Rallus aquaticus*), sluka lesní (*Scolopax rusticola*).

Přírodní rezervace (PR) Rezavka

Komplex lužního lesa kolem trvale zvodnělého slepého ramene Odry a rozsáhlé rákosiny Vrbenského rybníka ležící v katastrálním území Svinov. Stanoviště řady chráněných rostlin a živočichů. Území tvoří lesní komplex jilmových doubrav spolu s mokřadními olšinami. V podrostu se vyskytuje řada zvláště chráněných rostlin, které jsou zařazeny mezi druhy regionálně významné, např. krušík polabský (*Epipactis albensis*), sněženka podsněžník (*Galanthus nivalis*). Velká část území je porostlá společenstvy rákosin a vysokých ostřic. Přírodní památka je pozoruhodná také z pohledu mykologického, konkrétně z důvodu výskytu ohnivce rakouského (*Sarcoscypha austriaca*) a šťavnatky narudlé (*Hygrophorus leucophaeus*).

Přírodní rezervace (PR) Štěpán

Zachování velmi cenného území v údolní nivě řeky Opavy. Jedná se o rybník s přilehlým mokřadem patřící do bývalé jilešovicko-děhylovské rybníční soustavy (okres Opava). Cenologicky jde o velice pestré území s výskytem zvláště chráněných druhů rostlin (kotvice plovoucí, rdest vzplývavý, nepukalka plovoucí, vod'anka žabí ap.). Součástí rezervace je přirozeně vytvořená tůň s plovoucím stulíkem žlutým a vod'ankou žabí a se společenstvem šťovíku klubkatého. Vyskytuje se zde rovněž zvláště chráněné druhy ptáků, vzácné druhy obojživelníků, plazů a savců, které indikují vysokou hodnotu tohoto území.

Národní přírodní památka (NPP) Landek

Národní přírodní památka Landek patří k nejcennějším lokalitám svého druhu na Ostravsku. Nachází se na katastrálním území Petřkovice u Ostravy a Koblov. Landek tvoří nejvýchodnější výběžek Českého masívu a jeho odkryté sedimenty jsou součástí rozsáhlé Hornoslezské pánve. Ve skalním defilé o délce 1,2 km je vyvinuta svrchní část petřkovických a nejspodnější úsek hrušovských vrstev ostravského souvrství. Nejvyšší úsek petřkovických vrstev zahrnuje 8-12 sedimentačních cyklů. Opakují se zde polohy světlých pískovců, šedých, laminovaných prachovců, tmavošedých jílovců, které přecházejí v kořenové půdy a černouhelné sloje. V sutí pod výchozy můžeme nalézt fosilní zbytky karbonských rostlin. Ve střední části skalních odkryvů, poblíž soutoku Odry s Ostravicí, vystupuje jedna z nejmocnějších a nejstálejších skupin mořských horizontů, skupina faunistických horizontů Nanety. Asi po 100 m se za soutokem Odry a Ostravice objevují strmě uložené vrstvy jílovců a pískovců, náležejících nejvyšší části petřkovických vrstev. Charakteristickým znakem uhelných slojí petřkovických a spodních hrušovských vrstev je vysoký stupeň prouhelnění a vysoká kvalita uhlí. Landek se nachází nad hlubinnými šachtami s dodnes aktivními důlními plyny. Povrch Landeku je vnitřně vyhříván a díky tomu se zde daří i teplomilnějším stepním druhům rostlin. Vyskytují se zde vzácné exempláře buků staré 150 a více let spolu s různými druhy vzácných živočichů. Lokalita je také významnou archeologickou památkou. Významný je unikátní nález Landecké Venuše známé také pod názvem Petřkovická Venuše.

Přírodní památka (PP) Heřmanický rybník

Soustava pěti rybníků (Heřmanický, Záblatký, Lesník, Figura a Nový stav) s rozsáhlými porosty rákosin a přilehlými mokřadními loukami. Území je do dneška ovlivněno hlubinným dobýváním černého uhlí, které se od 60. let 20. století projevuje na povrchu poklesy terénu. Samotný Heřmanický rybník slouží od roku 1972 jako dávkovací nádrž slaných důlních vod, které doprovázejí uhelná ložiska v okolí Ostravy. Kromě vodních ploch jsou pro lokalitu rovněž typické navazující rozsáhlé porosty rákosin. Díky své poloze na jedné z hlavních migračních tras ptáků a díky zachovalému mokřadnímu ekosystému představuje lokalita významné zimoviště a shromaždiště nejméně 250 ptačích druhů a je významným jádrovým územím ptačí oblasti, která byla vyhlášena za účelem ochrany bukáčka malého (*Ixobrychus minutus*), ledňáčka říčního (*Alcedo atthis*) a slavíka modráčka (*Luscinia svecica*). Kvalitní mokřadní biotopy poskytují také vhodné prostředí pro trvalý výskyt obojživelníků. Nejvýznamnějším z nich je čolek velký (*Triturus cristatus*).

Přírodní památka (PP) Kunčický bludný balvan

Největší známý bludný balvan v ČR a současně jeden z největších balvanů, zachovaný v okrajové oblasti starších zalednění v Evropě.

Přírodní památka (PP) Meandry Lučiny

Koryto s četnými nádržemi a výrazně členitým dnem je lemováno sérií rostlinných společenstev vodních toků, od iniciálních společenstev na náplavech řeky, přes lesní společenstva střemchových jasenin asociace *Pruno-Fraxinetum*, až po břehové porosty s druhy dubohabrových hájů. Terénní deprese a prameniště pravobřežní šterkové terasy jsou porostlé mokřadními olšinami svazu *Alnion glutinosae*. Bylinné patro je nejpestřejší v jarním období, kdy nápadně kvete sasanka pryskyřníkovitá (*Anemone ranunculoides*), křivatec žlutý (*Gagea lutea*), zapalice žluťuchovitá (*Isopyrum thalictroides*) a prvosenka vyšší (*Primula elatior*). V okolí toku a vodních ploch bylo zjištěno celkem 15 druhů vážek, mezi vzácnější patří šidélko znamenáné (*Erythromma viridulum*) a vážka bělořitná (*Orthetrum albistylum*). Pestrá je rovněž ichtyofauna – bylo zjištěno 13 druhů ryb, mezi nimi ohrožený druh střevle potoční (*Phoxinus phoxinus*) a ojediněle i kriticky ohrožená mihule potoční (*Lampetra planeri*). Mokřady jsou biotopem čolka obecného (*Triturus vulgaris*), ropuchy zelené (*Bufo viridis*), ropuchy obecné (*Bufo bufo*) a skokana zeleného (*Rana esculenta*). Dutiny starých stromů využívají strakapoud velký (*Dendrocopos major*), žluna zelená (*Picus viridis*) a šoupálek krátkoprstý (*Certhia brachydactyla*).

Přírodní památka (PP) Mokřad u Rondelu

Území s mokřadními společenstvy na antropogenně vytvořeném terénu zahrnující cenná společenstva bývalého rybníka a mokřadní biotopy v různém stupni vegetační sukcese. Na místa s vysokou hladinou podzemní vody je vázána makrofytní vegetace přirozeně eutrofních a mezotrofních vod stojatých vod a měkký luh nížinných řek. Tůň s bohatě vyvinutou vegetací a litorálním pásem tvořeným orobincem úzkolistým (*Typha angustifolia*) obývá čolek velký (*Triturus cristatus*).

Přírodní památka (PP) Porubský bludný balvan

Tento bludný balvan leží na ulici Vřesinské v katastrálním území Poruba. Jedná se o druhý největší bludný balvan s absolutně nejdelší osou na území ČR. Byl vyzdvižen v roce 1928 z koryta potoka v místech zvaných "V dolech" v Porubě. Je tvořen horninou žulového charakteru (hrubozrnný porfyrický granit) a jeho objem je 25 m³. Struktura horniny je porfyrická, s 1-2 cm velkými vyrostlicemi růžových draselných živců.

Přírodní památka (PP) Rovninské balvany

Tato památka se nachází v katastrálním území Moravská Ostrava. Jde o skupinu bludných balvanů, pro kterou je charakteristický vzorek velkých eratických bloků, transportovaných pevninským ledovcem. Byly objeveny při těžbě písků v Hlučíně - Rovninách a po uzavření a rekultivaci pískovny v první polovině šedesátých let byly balvany převezeny do Ostravy. Většina z nich je tvořena žulou s růžovými až rudě červenými draselnými živci. Dva jsou tvořeny magmatickou horninou odlišného charakteru. Další dva, rozměrově menší, jsou tvořeny světle šedým jemnozrnným kvarcitem.

Přírodní památka (PP) Turkov

Refugium ekosystému lužního lesa, v jihozápadní a východní části s hrázemi bývalých rybníků osázenými duby starými cca 200 let, rozprostírající se v katastrálním území Martinov ve Slezsku, Poruba-sever a Třebovice ve Slezsku. Po povodni v roce 1997 území získalo charakter bezodtoké kotliny a v důsledku kyslíkového deficitu uhynula velká část porostů, včetně olšin v bývalých rybnících. V bylinném podrostu přesto zůstaly některé zajímavé druhy, např. měsíčnice vytrvalá (*Lunaria rediviva*), žluťucha lesklá (*Thalictrum lucidum*), kosatec žlutý (*Iris pseudacorus*). Území je bohatou mykologickou lokalitou s vzácnějšími druhy, k nimž patří pštěň dubový (*Fistulina hepatica*) nebo čechratička (*Ripartites helomorphus*).

Přírodní památka (PP) Václavovice – pískovna

Chráněné území vymezené v katastru obce Václavovice. Přibližně v průběhu 60. let 20. století byla v území prováděna těžba písku, čímž vznikly vodní plochy (tůně), které byly kolonizovány obojživelníky včetně čolka velkého. Při ukončení těžby došlo k postupnému samovolnému zarůstání lokality dřevinami a velká část plochy pískovny byla využívána k ukládání zeminy a odpadu. V současné době tyto negativní vlivy v omezené míře přetrvávají a v území jsou vytvářeny nové černé skládky. Ve vegetačním období dochází k zarůstání tůní okřehkem (*Lemna sp.*). Území je bohaté na drobné prameniště. Z přirozených společenstev se v území vyskytují fragmenty dubohabřiny asociace *Galio-Carpinetum* a smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy (*Alno-Padion*, *Alnion incanae*, *Salicion albae*). Z dřevin převažuje zejména v okolí tůní olše lepkavá (*Alnus glutinosa*) a topol osika (*Populus tremula*). Vodní vegetace je většinou méně vyvinutá, převládají ostřice (*Carex sp. div.*), sítiny (*Juncus sp. div.*), místy zblochan vodní (*Glyceria maxima*). Místy se na ploše vyskytují invazní druhy rostlin – křídlatky (*Reynoutria sp.*). V území se vyskytuje čolek velký (*Triturus cristatus*), díky němuž bylo území zařazeno mezi evropsky významn lokality a další druhy obojživelníků – čolek obecný (*Lissotriton vulgaris*), čolek horský (*Mesotriton alpestris*), rosnička zelená (*Hyla arborea*), skokan hnědý (*Rana temporaria*), skokan zelený (*Pelophylax esculentus*) a kuňka obecná (*Bombina bombina*).

2.1.4.4. Významné krajinné prvky

V území se nacházejí následující významné krajinné prvky (VKP) taxativně vyjmenované v § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny – **lesy, vodní toky, rybníky a údolní nivy.**

Dále je v řešeném území **131 registrovaných významných krajinných prvků** podle § 6 zákona o ochraně přírody a krajiny. Na území města Ostravy je jich registrováno 127, tři VKP jsou registrovány v Klimkovicích, jeden v Šenově. Jejich úplný seznam je uveden v tabulce níže.

číslo VKP	název	katastr	rok registrace	charakter území
1	Hulvácký kopec - koupaliště	Nová Ves u Ostravy, Zábřeh-Hulváky	1993	lesopark
2	Park na Hulváckém kopci a vodní plochy podél ul. Novoveská	Mariánské Hory, Nová Ves u Ostravy, Zábřeh-Hulváky	1993	lesopark, vodní plochy, mokřad
3	Sad Jožky Jabůrkové	Vítkovice	1993	park
4	Hřbitov u Vítkovického nádraží	Vítkovice	1993	hřbitov
5	Park mezi ul. 1. máje a Výstavní	Mariánské Hory	1993	park
6	Sad Milady Horákové	Moravská Ostrava	1994	park
7	Husův sad	Moravská Ostrava	1993	park
8	„Tramvajová trat“ Hrabová, Nová Bělá	Hrabová, Nová Bělá	1996	porost dřevin
9	Pustkovecké údolí	Poruba-Sever, Pustkovec	1993	park
10	Hřbitov v Ostravě-Zábřehu a okolí	Zábřeh nad Odrou	1993	hřbitov, porost dřevin
11	Parčík na křižovatce ul. Dolní a U Zámku	Zábřeh nad Odrou	1994	park
12	Třebovický park	Třebovice ve Slezsku	1995	park
13	Izolační zeleň podél ul. Železárenské	Moravská Ostrava	1994	porost dřevin
14	Sad Družby	Zábřeh nad Odrou	1994	park
15	Porubský rybník	Poruba	1994	porost dřevin
16	Stromořadí mezi ul. Záhumenní a Rudnou	Poruba	1994	stromořadí
17	Park u Porubského nábřeží	Poruba	1994	park
18	Marxův sad	Hrušov	1996	zahrada
19	Komenského sady	Moravská Ostrava	1994	park
20	Areál nemocnice v Ostravě-Zábřehu	Zábřeh-VŽ	1996	parková zeleň
21	Zeleň mezi ul. Krokova a Plzeňská	Zábřeh nad Odrou	1995	porost dřevin
22	Bezručův sad	Moravská Ostrava	1996	park
23	Zeleň za garážemi u ul. Provozní	Třebovice ve Slezsku	1994	porost dřevin
24	Lesík na kutech – Poruba, VII. obvod	Poruba-Sever	1996	parková zeleň
25	Park mezi ul. Ruská, Mostárenská a Kotkova	Vítkovice	1995	park
26	KAMENEC – zeleň mezi ul. Bohumínská, Na Mundlochu, Nad Ostravicí, Dědičná, Bukovanského	Muglinov, Slezská Ostrava	1993	porost dřevin
27	Ústřední hřbitov	Slezská Ostrava	1995	hřbitov
28	Park pod Ústředním hřbitovem	Slezská Ostrava	1996	park
29	Hřbitov u kostela sv. Kateřiny v Ostravě-Hrabové	Hrabová	1995	hřbitov
30	Hřbitov na ulici Bažanově v O.-Hrabové	Hrabová	1995	hřbitov
31	Hřbitov v Ostravě-Svinově	Svinov	1995	hřbitov
32	Sad Čs. armády	Svinov	1996	park
33	Zeleň u kostela v Kunčičkách	Kunčičky	1998	porost dřevin
34	Stromořadí u hřiště na ul. Stanislavského	Svinov	1996	stromořadí
35	Sad Míru v O.-Svinově	Svinov	1995	park
36	Na Rybnících (O. -Hrabová)	Hrabová, Nová Bělá	1994	louky, rozptýlená zeleň
37	Lhotka - Slepíčky	Lhotka u Ostravy	1994	porost dřevin, mokřad

číslo VKP	název	katastr	rok registrace	charakter území
38	Sad na ul. 30. dubna	Moravská Ostrava	1995	park
39	Lhotka – lesík na lokalitě Borky	Lhotka u Ostravy	1994	porost dřevin
40	Hošťálkovice, Lhotka - pod vysílačem	Hošťálkovice, Lhotka u Ostravy	1994	porost dřevin, louky
41	Skupina jírovců na ul. Soukenické	Moravská Ostrava	1996	skupina dřevin
42	Lesík za Třebovickým parkem	Třebovice ve Slezsku	1995	porost dřevin
43	Zeleň u hřiště – ul. Na Valech a V Mešníku v Třebovicích	Třebovice ve Slezsku	1994	stromořadí
44	Alej na ul. Pod Bažantnicí	Bartovice	1996	stromořadí
45	Park na ul. Frýdecké v O.-Kunčicích	Kunčice nad Ostravicí	1996	park
46	Park na ul. Holvekova, Lihovarská	Kunčičky	1996	park
47	Hřbitov Michálkovice	Michálkovice	1997	hřbitov
48	Remízy nad Lamařem v Koblově	Koblov	1999	porost dřevin
50	Michalské náměstí	Michálkovice	1997	parková zeleň
51	Buk a jinan v předzahrádce na ul. Záměstní	Slezská Ostrava	1997	soliterní dřeviny
52	Sad Boženy Němcové	Přívoz	1997	park
53	Alej u statku na ul. Jelínkova	Svinov	1996	stromořadí
54	Stromořadí ve statku u ul. Jelínkova	Svinov	1996	stromořadí
55	Zeleň v areálu fakultní nemocnice v Porubě	Poruba	1998	parková zeleň
56	Protihlukový pás u ul. Opavské	Poruba	1996	porost dřevin
57	Červenolistý buk na ul. Ruské	Vítkovice	1997	soliterní dřevina
58	Zbytek aleje u ul. U Důlnáku	Bartovice	1996	stromořadí
59	Náměstí Jana Nerudy v Porubě	Poruba	1999	porost dřevin
60	Izolační zeleň podél železniční trati v Bartovicích	Bartovice	1996	porost dřevin
61	Parčík u školy na ul. U Statku	Bartovice	1996	parková a izolační zeleň
62	Porost v terénním zlomu v lokalitě Podzámčí	Bartovice	1996	porost dřevin
63	Prostřední důl	Bartovice	1996	porost dřevin, mokřad
64	Hřbitov u Babího dolu	Bartovice	1996	hřbitov
65	Alej podél ul. Bartovická	Bartovice	1996	stromořadí
66	Park u kulturního domu v Bartovicích	Bartovice	1996	parková zeleň
67	Hřiště u ul. Bartovické a Těšínské	Bartovice	1996	porost dřevin
68	Zeleň u ul. Těšínské a Za Školkou	Bartovice	1996	porost dřevin
69	Akátový porost u ul. Šporovnická	Radvanice	1996	porost dřevin
71	Zeleň za Moštárnou v O. -Svinově	Svinov	1996	porost dřevin
72	Jírovce u sladovny ostravského pivovaru	Moravská Ostrava	1997	stromořadí
73	Novoveské rybníky za školním statkem	Nová Ves u Ostravy	1998	vodní plocha, porost dřevin
75	Zeleň na hřbitově a u kostela v Radvanicích	Radvanice	1997	hřbitov, parková zeleň
76	Parková úprava u býv. kina „Odboj“ v Radvanicích	Radvanice	1997	parková zeleň
77	Park na ul. Dalimilova	Radvanice	1997	park

číslo VKP	název	katastr	rok registrace	charakter území
80	Dolca - Čechůvka	Krásné Pole	1999	porosty dřevin, louky ap.
81	Areál parku, kostela a školy v Polance n.O.	Polanka nad Odrou	1997	parková zeleň
82	Zámecký rybník v Polance n.O.	Polanka nad Odrou	1997	vodní plochy, břehový porost
83	Zahrada u Sokolovny v Michálkovicích	Michálkovice	1997	parková zeleň
84	Zeleň u Michalského náměstí	Michálkovice	1997	parková zeleň
85	Svah nad ul. Souhradskou	Stará Plesná	1997	porost dřevin
86	Hřbitov v Plesné	Stará Plesná	1997	hřbitov
87	Mez u ul. Akátové I	Stará Plesná	1997	porost dřevin
88	Zeleň u kostela sv. Jakuba v Plesné	Stará Plesná	1997	parková zeleň
89	Břehový porost v lokalitě Na Drahách	Stará Bělá	1998	břehový porost
90	Údolí Končina v Plesné	Stará Plesná	1998	údolí s vodotečí
91	Údolí pod Žižkovem v Plesné	Stará Plesná	1997	údolí s vodotečí
92	Údolí v lokalitě Kostka v Plesné	Stará Plesná	1997	údolí s vodotečí
93	Zeleň u ul. Karla Svobody	Stará Plesná	1997	parková zeleň, zahrada
94	Hřiště TJ Sokol - Plesná	Stará Plesná	1997	porost dřevin
95	Havlíčkovo náměstí v Porubě	Poruba	1999	parková zeleň
96	Hřbitov u ul. Slovenské	Přívoz	1997	porost dřevin
97	Náměstí Gen. Svobody	Zábřeh nad Odrou	1997	parková zeleň
99	Skupina dřevin u ul. Klečkova	Stará Bělá	1998	porost dřevin
100	Zeleň u kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé	Stará Bělá	1998	parková zeleň
102	Břehové porosty rybníka Na Zámčiskách	Stará Bělá	1998	porost dřevin
103	Lesík na ul. Junácké	Stará Bělá	1998	porost dřevin
104	Porost dřevin ve svahu nad ul. Potoky	Stará Bělá	1998	porost dřevin
105	Dřeviny u ul. Mitrovické a Trňák	Stará Bělá	1999	porost dřevin
106	Liniová zeleň podél ul. Mitrovická	Stará Bělá	1998	stromořadí
107	Porost dřevin u ul. Nábřežní	Polanka nad Odrou	1999	porost dřevin
109	Na Dvorkovském	Polanka nad Odrou	1998	mokřad, louka, porosty dřevin
111	Areál JDN v O.-Petřkovicích	Petřkovice u Ostravy	1998	parková zeleň
112	Remíz u vodoteče v lokalitě U Fonovic	Polanka nad Odrou	1998	porost dřevin
113	Mez nad loukou a zahradou u ul. K Pile	Polanka nad Odrou	1998	pastvina, porost dřevin
114	Zeleň u vodárny u ul. Za Humny	Polanka nad Odrou	1998	porost dřevin
115	Bývalé drážní těleso v Polance n. O.	Polanka nad Odrou	1998	porost dřevin, travní porosty
116	Zeleň podél ul. Staroveské	Proskovice	1999	zeleň podél komunikace
117	Bývalá pískovna u ul. Včelařské	Petřkovice u Ostravy	1998	porost dřevin
118	Údolí pod ul. Ve Svahu	Polanka nad Odrou	1998	porost dřevin, podmáčená louka

číslo VKP	název	katastr	rok registrace	charakter území
119	Remízy a louky u Fonovic	Polanka nad Odrou	1998	louky, porost dřevin, extenzivní sad, rybník
120	Hřbitov v Nové Vsi	Nová Ves u Ostravy	1998	hřbitov
121	Hřbitov v Kunčičkách	Kunčičky	1998	hřbitov
122	Lesík u ul. Frankova v Proskovicích	Proskovice	1999	porost dřevin
123	Remíz v poli za vodárnou v Proskovicích	Proskovice	1999	porost dřevin
124	Porost ve svahu u ul. Světlovské	Proskovice	1998	porost dřevin
125	Hrabovský mokřad	Hrabová	1999	porost dřevin, mokřad
126	Platany na ul. Odborářské	Hrabůvka	1998	stromořadí
127	Porost na svahu nad Ludgeřovickým potokem	Petřkovice u Ostravy	1999	porost dřevin
128	Náměstí V. Nováka v Porubě	Poruba	1999	parková zeleň
129	Parková zeleň u ul. Oty Synka	Poruba-Sever	1999	parková zeleň
130	Remíz na Podlesí - Koblov	Koblov	2000	porost dřevin
131	Alej na Podlesí - Koblov	Koblov	2000	stromořadí
132	Údolí u bývalé vlečky k dolu Oskar	Heřmanice	2000	porost dřevin, vodní plocha
133	Park u kulturního domu „Poklad“	Poruba	2002	parková zeleň
134	Náměstí Družby v Porubě	Poruba-Sever	2002	parková zeleň
135	Zeleň u ul. Klegova	Hrabůvka	2006	parková zeleň
137	Bývalý hřbitov a navazující parková zeleň ve dvorním traktu ul. Jana Šoupala	Poruba-Sever	2014	parkově upravená plocha
1001	Lipová alej podél staré Opavské cesty	Klimkovice	2008	stromořadí
1002	Zámecký park v Klimkovicích	Klimkovice	2008	park, vodní plochy
1003	Zámecký park Šenov	Šenov u Ostravy	2008	park
1004	Zeleň podél ul. Ostravská	Klimkovice	2017	zeleň podél komunikace

2.1.4.5. Památné stromy

Ve správním území ORP Ostrava je vyhlášeno **41 památných stromů** (resp. skupin stromů).

Přehled dotčení jednotlivých obcí řešeného území:

Na území statutárního města Ostravy se nachází 33 památných stromů. Na území města Klimkovice se nachází 2 památné stromy, v Olbramicích 1 památný strom, ve Velké Polomi 1 památný strom, ve Vratimově 4 památné stromy (z toho jeden v k. ú. Horní Datyně). Jejich přehled je uveden v následující tabulce.

KOD MMO	KOD USOP	NAZEV VYHLASOVACI	NAZEV USOP	KATASTR
2	100180	Dub letní	Heřmanický dub	Heřmanice
3	100179	Jinan dvoulaločný	Jinan ve Slezské Ostravě	Slezská Ostrava
4	100184	Lípa malolistá	Novoveská lípa	Nová Ves u Ostravy
6	100182	Platan	Platan v Ostravě	Moravská Ostrava
7	100186	Platany	Platany ve Vítkovicích	Vítkovice
8	100186	Platany	Platany ve Vítkovicích	Vítkovice
11	100185	Buk lesní 2 exempláře	Buky v Krásném Poli	Krásné Pole
12	100181	Platan javorolistý	Platan na Černé louce	Moravská Ostrava
17	100178	Lípa srdčitá	Novoveská lípa 2	Nová Ves u Ostravy
18	100177	Jinan dvoulaločný	Třebovický jinan	Třebovice ve Slezsku
19	100176	Buk lesní	Třebovický buk	Třebovice ve Slezsku
20	100175	Platan javorolistý	Třebovický platan	Třebovice ve Slezsku
21	100174	Liliovník tulipánokvětý	Liliovník v Třebovicích	Třebovice ve Slezsku
23	100173	Lípa malolistá	Lípa na Podborčí	Slezská Ostrava
24	100172	Jerlín japonský	Jerlín ve Vítkovicích	Vítkovice
25	100171	Kaštanovník jedlý	Kaštanovník v Zábřehu nad Odrou	Zábřeh nad Odrou
26	100170	Dub letní	Dub v Zábřehu	Zábřeh-Hulváky
27	100169	Platan na ul. Sokolské	Platan v Sokolské ulici	Moravská Ostrava
28	100168	Jasan v Třebovickém parku	Jasan v Třebovickém parku	Třebovice ve Slezsku
29	100167	Platan na ul. Poděbradova	Platan na ulici Poděbradova	Moravská Ostrava
30	100165	Buk v parčíku na ul. U Zámku, Dolní	Buk U Zámku	Zábřeh nad Odrou
31	100166	Platan u fary na Mírovém náměstí	Platan u fary na Mírovém náměstí	Vítkovice
32	100164	Michalský buk	Michalský buk	Michálkovice
33	100163	Jinan u záměčku na ul. Frýdecké	Jinan u záměčku na ul. Frýdecké	Kunčice nad Ostravicí
34	100162	Starobělský dub	Starobělský dub	Stará Bělá
35	100161	Porubská metasekvoje	Porubská metasekvoje	Poruba
36	105559	Jasan u Bártova statku	Jasan u Bártova statku	Poruba
37	105618	Dub letní (Quercus robur)	Dub letní u ul. Hormistrů	Slezská Ostrava
38	105697	Buk lesní červenolistý na ul. 30. dubna	Buk lesní červenolistý na ul. 30. dubna	Moravská Ostrava
39	105698	Dub letní v Komenského sadech	Dub letní v Komenského sadech	Moravská Ostrava
40	105714	Lípa u Pokorných	Lípa u Pokorných	Svinov
41	105750	Vlastin dub	Vlastin dub	Zábřeh nad Odrou
42	105739	Dub letní u Porubského záměčku	Dub letní u Porubského záměčku	Poruba
1001	100209	Lípa malolistá	Lípa ve Velké Polomi	Velká Polom
1002	100323	Olbramická lípa	Olbramická lípa	Olbramice
1003	100285	Hýlovský památník	Lípy u Hýlovského památníku	Klimkovice
1004	100283	Buk lesní (Fagus sylvatica)	Podchmelnický buk	Klimkovice
5001	104745	Lípa Na Příčnici	Lípa Na Příčnici	Vratimov
5002	104744	Dub tolerance	Dub tolerance	Vratimov
5004	104743	Dub vzpomínkový	Dub vzpomínkový	Vratimov
5005	100412	Datyňský hraniční dub	Datyňský hraniční dub	Horní Datyně

2.1.4.6. Ochrana krajinného rázu

Oblast krajinného rázu je krajinný celek s podobnou přírodní, kulturní a historickou charakteristikou odrážející se v souboru jejich typických znaků, který se výrazně liší od jiného celku ve všech charakteristikách či v některé z nich a který může zahrnovat více **míst krajinného rázu**.

Územní plán Ostravy člení území města podle charakteru krajinného rázu na pět oblastí a vymezuje dvě místa krajinného rázu, pro něž stanovuje podmínky, které musí být respektovány při územních a stavebních řízeních na stavby, jejich změny, změny využívání území, terénní úpravy a zařízení umístěné uvnitř vymezeného místa krajinného rázu a v bezprostřední návaznosti na jeho hranici.

Oblasti krajinného rázu (OKR)

- OKR Vítkovská vrchovina,
- OKR Oderská brána,
- OKR Ostravská pánev,
- OKR Orlovská plošina,
- OKR Hlučínská pahorkatina.

Místa krajinného rázu:

- MKR Landek
- MKR Poodří

Zásady územního rozvoje Moravskoslezského kraje vymezují oblasti krajinného rázu na základě odlišné metodiky. Území statutárního města Ostravy spadá do čtyř oblastí:

- Krajinná oblast Ostravsko – Karvinsko,
- Krajinná oblast Oderská brána,
- Krajinná oblast Opavsko,
- Krajinná oblast Nízký Jeseník.

Územní plány ostatních obcí ve správním obvodu ORP Ostrava přebírají oblasti krajinného rázu ze Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje:

Krajinná oblast Nízký Jeseník:

- Čavisov, Dolní Lhota, Horní Lhota, Klimkovice, Velká Polom, Vřesina, Zbyslavice

Krajinná oblast Oderská brána:

- Olbramice, Klimkovice, Stará Ves nad Ondřejnicí

Krajinná oblast Ostravsko – Karvinsko:

- Šenov, Václavovice, Vratimov, Vřesina

Krajinná oblast Opavsko:

- Vřesina

Přírodní park Oderské vrchy

Oderské vrchy tvoří jihovýchodní část Nízkého Jeseníku. Pro své půvaby byly v roce 1994 vyhlášeny přírodním parkem, jehož posláním je zachování typického krajinného rázu Nízkého Jeseníku.

Do tohoto Přírodního parku spadá území v katastrech obcí Klimkovice, Olbramice, Zbyslavice.

2.2. Soupis analyzovaných podkladů

Základními vstupními podklady bylo vymezení ÚSES v **Územním plánu Ostrava** ve znění změny č. 2a (nabyla účinnosti dne 18. 10. 2018) a vymezení ÚSES v **územních plánech obcí** správního obvodu ORP Ostrava, viz tabulka níže. Dalším podkladem pro zpracování plánu byl Generel územního systému ekologické stability města Ostravy (dále jen Generel ÚSES) - zpracovaný RNDr. Jaroslavem Kotíkem a Ing. Ivou Škrovovou v roce 2013, jako podklad pro vymezení ÚSES v Územním plánu Ostrava.

poř. č.	obec	název územního plánu	zpracovatel územního plánu	datum nabytí účinnosti
1	Čavisov	Územní plán Čavisov	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	2.5.2012
2	Dolní Lhota	Územní plán Dolní Lhota	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	2.8.2011
3	Horní Lhota	Územní plán Horní Lhota	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	29.3.2019
4	Klimkovice	Územní plán Klimkovice	Ing. arch. Ludmila Konečná	29.3.2016
5	Olbramice	Územní plán Olbramice - ve znění změny č. 1	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory, 709 00	30.8.2019
6	Stará Ves nad Ondřejnicí	Územní plán Stará Ves nad Ondřejnicí + návrh k veřejnému projednání změny č. 1	právní stav - Atelier Archplan Ostrava s.r.o., Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov; návrh - Ing.arch. Miroslav Hudák, Okružní 621/17, 739 32 Vratimov	28.5.2014, 5/2019
7	Šenov	Územní plán Šenov	ATELIER URBI, spol. s r.o., Chopinova 9, 623 00 Brno	7.12.2018
8	Václavovice	Územní plán Václavovice	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	24.10.2014
9	Velká Polom	Územní plán Velká Polom – ve znění změny č. 1 + návrh k opakovanému veřejnému projednání změny č. 2	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory, 709 00	9.10.2014, 12/2018
10	Vratimov	Územní plán Vratimov – ve znění změny č.1 + návrh k veřejnému projednání změny č. 2	právní stav - Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o.; návrh - Ing. arch. Aleš Palacký	22.9.2018, 12/2019
11	Vřesina	Územní plán Vřesina – ve znění změny č. 1	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova3, Ostrava-Mariánské Hory, 709 00	16.11.2019
12	Zbyslavice	Územní plán Zbyslavice	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory, 709 00	5.1.2018

Pro analýzu návaznosti prvků ÚSES správního obvodu ORP Ostrava bylo použito vymezení ÚSES v územních plánech obcí (katastrálních území) navazujících na území správního obvodu ORP Ostrava: Bílovec (Lubojaty), Bítov (Bítov u Bílovce), Bohumín (Starý Bohumín, Pudlov, Vrbice nad Odrou), Bravantice (Bravantice), Brušperk (Brušperk), Budišovice (Budišovice), Děhylov (Děhylov), Dobroslavice (Dobroslavice), Háj ve Slezsku (Chabičov ve Slezsku), Havířov (Šumbark, Havířov-město, Dolní Datyně), Hlučín (Bobrovníky), Hrabyně (Hrabyně), Jistebník (Jistebník), Kaňovice (Kaňovice), Krmelín (Krmelín), Kyjovice (Kyjovice ve Slezsku), Ludgeřovice (Ludgeřovice), Paskov (Paskov, Oprechtice ve Slezsku), Petřvald (okr. Nový Jičín; Petřvald u Nového Jičina, Petřvaldík), Petřvald (okr. Karviná; Petřvald u Karviné), Rychvald (Rychvald), Řepiště (Řepiště), Sedliště (Sedliště ve Slezsku), Šilheřovice (Šilheřovice), Těškovice (Těškovice) a Trnávka (Trnávka u Nového Jičina), viz tabulka níže.

poř. č.	obec	název územního plánu	zpracovatel územního plánu	datum nabytí účinnosti
1	Bílovec	Územní plán Bílovec – ve znění změny č. 4	Atelier Archplan Ostrava s.r.o., Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov	30.12.2017
2	Bítov	Územní plán Bítov – ve znění změny č. 1	Atelier Archplan Ostrava s.r.o., Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov	27.8.2014
3	Bohumín	Územní plán Bohumín + návrh změny č.2	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory	1.3.2014, 2/2020
4	Bravantice	Územní plán Bravantice – ve znění změny č. 4	Ing. arch. Magdalena Zemanová Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov	1.9.2018
5	Brušperk	Územní plán Brušperk	Urbanistická společnost Ing. arch. Ludmila Konečná	20.1.2015
6	Budišovice	Územní plán Budišovice - ve znění změny č. 1 + návrh změny č.2	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava- Poruba, 708 00	28.12.2015, 3/2020
7	Děhylov	Územní plán Děhylov	Ing. arch. Elen Malchárková 747 24 Strahovice 132	13.7.2012
8	Dobroslavice	Územní plán Dobroslavice	David Brothers Ltd, org. složka Křižíkova 13, 702 00 Ostrava	22.7.2014
9	Haviřov	Územní plán Haviřov – ve znění změny č. 4	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava- Poruba, 708 00	22.10.2019
10	Háj ve Slezsku	Územní plán Háj ve Slezsku	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory	31.12.2019
11	Hlučín	Územní plán Hlučín + návrh změny č.1	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava- Poruba, 708 00	23.3.2017, 8/2019
12	Hrabyně	Územní plán Hrabyně	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory	11.4.2019
13	Jistebník	Územní plán Jistebník – ve znění změny č. 1	Atelier Archplan Ostrava s.r.o., Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov	15.11.2016
14	Kaňovice	Územní plán Kaňovice	Atelier Archplan Ostrava s.r.o., Martinovská 3168/48, 723 00 Ostrava-Martinov	1.9.2011
15	Krmelín	Územní plán Krmelín – ve znění změny č. 3 + návrh pro společné jednání Územní plán Krmelín	právní stav - Urbanistická společnost Ing. arch. Ludmila Konečná; návrh – KT architekti, Ing. arch. Pavel Klein, Kroftova 35, 616 00 Brno	1.6.2011, 6/2018
16	Kyjovice	Územní plán Kyjovice	Ing. arch. Jaroslav Haluza, Hynaisova 3, Ostrava-Mariánské Hory	21.4.2017

17	Ludgeřovice	Územní plán Ludgeřovice	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	1.10.2013
18	Paskov	Územní plán Paskov – ve znění změny č. 2	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	25.12.2019
19	Petřvald (okr. Karviná)	Územní plán Petřvald – ve znění změny č. 1	DUPLEX s.r.o, Českobratrská 12, Moravská Ostrava, 702 00	9.7.2018
20	Petřvald (okr. Nový Jičín)	Územní plán Petřvaldu	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	3.10.2018
21	Rychvald	Územní plán Rychvald – ve znění změny č. 1	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	6/2019
22	Řepiště	Územní plán Řepiště – ve znění změny č. 1	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	12.7.2019
23	Sedliště	Územní plán Sedliště – ve znění změny č. 2	Ing. arch. Miroslav Hudák, Okružní 621/17,739 32 Vratimov	7.6.2017
24	Šilheřovice	Územní plán Šilheřovice – ve znění změny č.1	Urbanistické středisko Ostrava, s.r.o., Spartakovců 3, Ostrava-Poruba, 708 00	2.12.2019
25	Těškovice	Územní plán Těškovice	Ing. arch. Martin Vávra Palackého 281, 679 06 Jedovnice	11.1.2019
26	Trnávka	Územní plán Trnávky	Ing. arch. Jana Benešová, ATELIER URBI, Talichova 39, 623 00 Brno	9.8.2017

Pro analýzu řešeného území a hodnocení prvků ÚSES byly dále použity následující podklady:

1. Zásady územního rozvoje Moravskoslezského kraje ve znění Aktualizace č. 1 (dále jen ZÚR MSK), účinné od 21. 11. 2018
2. Územně analytické podklady pro správní obvod statutárního města Ostravy (dále jen ÚAP Ostrava) – aktualizace 2016
3. ÚSES a koncepce uspořádání krajiny (odborný posudek), listopad 2015
4. Územní systém ekologické stability Moravskoslezského kraje – Plán regionálního ÚSES MSK (dále jen Plán regionálního ÚSES), Löw a spol. s.r.o. Brno, duben 2019
5. GIS digitální data města Ostravy (GISMO):
 - digitální barevná bezešvá rastrová ZM ČR 1:50 000 (2014)
 - digitální barevná bezešvá rastrová ZM ČR 1:10 000 (2014)
 - databáze GEONAMES (2014)
 - digitální vektorová katastrální mapa ORP Ostrava (průběžně aktualizovaná)
 - ortofotomapa (2018)
 - využití krajiny (Landuse) na území Moravskoslezského kraje (2003 a 2009)
 - správní hranice v ORP Ostrava – hranice obcí, katastrálních území, městských obvodů a městských částí
 - uliční síť
 - výškopis - vrstevnice
 - železniční a tramvajové koleje

- památné stromy
 - přírodní park
 - registrované významné krajinné prvky
 - údolní nivy
6. Mapové podklady pro vymezení skupin typů geobiocénů:
- Bonitně půdně ekologické jednotky
 - Mapa lesních typů
7. Podklady Agentury ochrany přírody a krajiny:
- CHKO včetně zón,
 - národní přírodní rezervace včetně ochranných pásem,
 - přírodní rezervace včetně ochranných pásem
 - národní přírodní památky včetně ochranných pásem
 - přírodní památky včetně ochranných pásem
 - památné stromy
 - biosférické rezervace UNESCO
 - NATURA 2000 - evropsky významné lokality
 - NATURA 2000 - ptačí oblasti
 - lokality výskytu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů s národním významem
 - Biogeografické členění - hranice bioregionů a biochor
 - ÚSES - nadregionální biocentra - koncepce
 - mokřady mezinárodního významu
 - migračně významná území
 - dálkové migrační koridory
 - bariérová místa dálkových migračních koridorů
 - mapování biotopů Moravskoslezského kraje
8. Zákres údolních niv na území obce s rozšířenou působností Ostrava, Ing. Škrovová Iva, 2011
9. Výzkumný ústav vodohospodářský T. G. Masaryka, veřejná výzkumná instituce (<https://heis.vuv.cz>)
- Útvary povrchových vod
 - Útvary podzemních vod
 - Záplavová území Q5
 - Záplavová území Q20
 - Záplavová území Q100
 - Aktivní zóny záplavových území
 - Ochranná pásma vodních zdrojů včetně ochranných pásem vodních nádrží
10. Komplexní pozemkové úpravy (dále také jen KoPÚ)
- KoPÚ Klimkovice - podíl ŘSD, AGEO, spol. s r.o., Pražákova 1008/69, 639 00 Brno-střed, 2009
 - KoPÚ Olbramice – podíl ŘSD, AGERIS s.r.o., Ředitelství silnic a dálnic ČR, Závod Brno, 2008
 - Komplexní pozemkové úpravy v Polance nad Odrou, AKE s.r.o. Liberec, 2013
 - KPÚ Košatka nad Odrou, AGROPROJEKT PSO s.r.o., 2014
 - KPÚ Stará Ves nad Ondřejnicí, Geocart CZ a.s., 2014

2.3. Vyhodnocení stávajícího vymezení ÚSES

Pro analýzu současného vymezení ÚSES v zadaném území byla převzata podoba z územních plánů jednotlivých obcí řešeného území včetně jejich navrhovaných změn (viz kapitola 1.4. Účel díla, kompletní seznam zdrojů viz předchozí kapitola 2.2.)

Zakreslený stávající průběh jednotlivých tras ÚSES je přehledný z výkresu č. 1 Analytická situace. Označení skladebních prvků (biocenter a biokoridorů) pochází rovněž z daných územních plánů obcí a je uvedeno pro jednotlivé prvky i v tabulkové části.

Z analyzovaných podkladů vyplývá, že v řešeném území se nachází všechny hierarchické úrovně ÚSES.

Nadregionální a regionální ÚSES

Základním územně plánovacím podkladem pro vymezení ÚSES v území jsou ZÚR MSK, jejichž součástí je koncepce nadregionálního a regionálního ÚSES. ZÚR MSK vymezují rámcové plochy a koridory pro další upřesnění skladebních prvků v návazných a podrobnějších dokumentacích (Plány ÚSES, územní plány obcí). Podoba hierarchicky vyšších ÚSES uplatňována ve stávajících územních plánech obcí odpovídá rámcovému vymezení tras v ZÚR MSK.

Během roku 2019 byl dopracován Plán regionálního ÚSES, který je podkladem pro budoucí aktualizaci ZÚR MSK. Existence jednotlivých tras a jejich směrové vedení je v souladu se ZÚR MSK, v podrobnějším měřítku plánu však dochází ke značným posunům tras v porostech a vymezení chybějících vložených prvků, které se podstatně odráží i v návrhu změn Plánu ÚSES správního obvodu ORP Ostrava (dále též Plán místního ÚSES).

Územím prochází tři nadregionální trasy, reprezentující nivní a vodní společenstva větších řek (Odra, Opava, Ostravice). Dostatečně funkční jsou v oblasti hraničních biocenter regionálních a nadregionálních (Poodří, Koblavská jezera, U dolu Paskov), průchod rozsáhlým zastavěným územím města je výrazně oslaben (regulace řeky, upravené břehy, sporadické břehové porosty a nedostatek zachovalých nivních biotopů). Lépe je na tom řeka Opava, její niva oplývá větším množstvím a zapojeností doprovodných porostů i přirozenějších břehů. Zemědělské využívání však zužuje koridor pod optimální parametry, zde je prostor pro posílení nivních biotopů. Na biokoridor kolem Ostravice, procházející nejvíce proměněným územím (zástavba, těžba) navazuje řada antropogenních biotopů a vymezených unikátních biocenter či místních tras (rovněž severní část oderské nivy).

Další dvě nadregionální trasy přechází nivy řek a reprezentují normální až vlhčí lesní stanoviště navazujících podhůří. Vymezení v zástavbě je místy málo funkční, skladební prvky existují v minimálních parametrech. Významným problémem pro všechny úrovně ÚSES je postupující spojitost zástavby znemožňující průchod dalekosáhlých oblastí i pro místní ÚSES (např. Klimkovic-Polanka, Petřkovice-Ludgeřovice, Šenov-Bartovice a d.).

Regionální trasy jsou vymezeny hlavně na západě a jihu řešeného území mimo nejhustěji zastavěné území. Trasy, charakterizující jednotlivé typy biotopů Jesenického a Podbeskydského regionu, schází do Poodří, vedeny jsou lesními celky a údolími významných potoků a vytváří podpůrnou síť hlavnímu migračnímu tahu mezi Jeseníky a Beskydy. Rozsáhlost zemědělských ploch a nedostatek krajinných struktur na kontaktu s nivou řeky Odry vytváří kritické místo pro přechod migračního koridoru, stěžejní je posílení funkčnosti. Problémové úseky se nachází rovněž v místech křížení s velkými komunikacemi, dálnicemi, tzv. "jižní tangentou", v okolí hlavního tahu Místecké, dále při průchodu průmyslových zón. Kvalitním prvkem, dostatečně funkčním, je z velké části regionální tah podél Lučiny.

Výčet skladebních prvků vyšších systémů v zájmovém území, s uvedením typu trasy a cílových ekosystémů (kód dle Plánu regionálního ÚSES a ZÚR):

Nadregionální ÚSES – nadregionální biokoridor (NRBK) - dle tabulek trasa 1-4

- K 96A – nivní, vodní osa (Opava)
- K 98 – mezofilní hájový
- K 99 – mezofilní hájový, mezofilní bučinný
- K 100 – nivní, vodní osa (Odra)
- K 101A – nivní, vodní osa (Ostravice)

Nadregionální ÚSES – nadregionální biocentrum (NRBC)

- NRBC 92 Oderská niva - nivní, vodní, luční, reprezentativní pro bioregion 2.4. Pooderský
- NRBC 91 Černý les (v návrhu Plánu regionálního ÚSES zasahuje do řešeného území) - mezofilní hájový, mezofilní bučinný, nivní, reprezentativní pro bioregion 2.3. Ostravský

Regionální ÚSES - regionální biokoridor (RBK) - dle tabulek trasa 10-22

- Trasy cílově mezofilní hájové, mezofilní bučinné, hygrolífilní:
- RBK 545, 551, 552, 553, 554, 588, 589, 590, 591, 592, 602, 603, 617, 620, 621, 626, 628
- Trasy cílově nivní, vodní:
- RBK 543, 582, 583, 584

Regionální ÚSES – regionální biocentrum (RBC)

RBC 101 Bělský Palesek	- mezofilní hájové, hygroskopní lesní
RBC 110 Bučina u Bartovic	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné
RBC 125 Gurňák	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné
RBC 126 Havířovská Lučina	- nivní, vodní
RBC 129 Heřmanice-Záblatí	- mezofilní hájové, nivní, vodní
RBC 134 Horník	- mezofilní bučinné
RBC 146 Klečkovce	- mezofilní hájové
RBC 148 Koblovská a Vrbická niva	- nivní, vodní
RBC 156 Kunčická niva	- nivní, vodní
RBC 158 Landek	- mezofilní hájové, nivní, vodní
RBC 161 Lipina u Oprechtic	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné
RBC 208 Radvanická niva	- nivní, hygroskopní
RBC 234 Turkov	- nivní, vodní
RBC 237 U Bravantic	- mezofilní hájové
RBC 239 U dolu Paskov	- nivní, vodní
RBC 241 U Havířovského rondelu	- nivní, vodní
RBC 243 U Chabičova	- mezofilní hájové
RBC 245 U Janové	- hygroskopní lesní, příp. luční
RBC 247 U Klimkovic	- mezofilní hájové
RBC 255 Údolí Polančice	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné
RBC 269 Vratimovský les	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné
RBC 276 Zaryje	- mezofilní hájové, mezofilní bučinné

Místní ÚSES – místní biocentrum (MBC) a místní biokoridor (MBK)

V rámci zastoupených katastrů bylo v analýze vyhodnoceno vymezení místního ÚSES z pohledu metodických přístupů a funkčních charakteristik nutných pro zajištění fungujícího systému prvků v optimální podobě, s nezbytným ohledem na zajištění dalších zájmů v území.

Na území statutárního města Ostravy jsou podmínky pro vymezení a zachování ucelených větví ÚSES zejména v okrajových městských částech, díky rozvolněnosti zástavby i zastoupením lesních celků a jiných trvalých kultur. V centrální zástavbě jsou navrženy větve zachytávající spíše antropogenní stanoviště reprezentující regionální unikátní biotopy, jako jsou zarůstající výsypky a haldy, např. MBK 100, 800, ale i veřejnou zeleň. Další, žádoucí reprezentativní trasy, zachytávající kostru ekologické stability, jsou ve většině případů ve střetu s územními zájmy a prakticky málo průchozí. Základní kostru tak aktuálně tvoří jen větve vyššího ÚSES vedené po tocích.

Hustota sítě místního ÚSES mimo vlastní město je z metodických hledisek uspokojivá a převážně dostatečně propojená. Problémovým místem se jeví např. území Velké Polomi, které je značně odlesněné, s minimem interakčních prvků či území Klimkovic s mozaikovitostí tras a dlouhými nefunkčními úseky. Obecně je v aglomeraci řada bariér, ať je to přechod přes komunikace, rozsáhlé technické koridory, spojitá zástavba. To se projevuje i nesnadností zajištění průchodnosti a funkčnosti přirozených tras jako jsou migrační koridory, mající zde svá kritická místa.

Vymezení tras místního i vyššího ÚSES ve stávající podobě z územně plánovacích dokumentací je součástí analytického výkresu, viz grafická příloha, **výkres č. 2 Analytický výkres v měřítku M 1:10 000**. Podkreslen je i Plán regionálního ÚSES, který je zdrojem úprav ÚSES zejména vyšší hierarchie. Znázorněny jsou rovněž další charakteristiky území, vstupující do analýzy přírodních hodnot řešeného území (vyšší biogeografické jednotky, ochrana přírody, migračně významná území a koridory).

Popis tras všech úrovní ÚSES, charakter trasy a návrhy změn ve vymezení prvků i pro zajištění funkčnosti jsou popsány uceleně pro každou trasu v návrhové části.

Zásadní kvalitativní charakteristiky jednotlivých prvků ÚSES jsou popsány v tabulkové příloze, kde již reflektují i návrhový stav.

Interakční prvky

Interakční prvky jsou směrnu částí ÚSES, jejich role pro ekostabilizační funkce krajiny je však nepostradatelná. Patří sem všechna doprovodná zeleň komunikací, toků, významná veřejná zeleň, ochranná zeleň či zeleň s protierozními účinky, podstatná krajinná zeleň apod.

V rámci území statutárního města Ostravy je vymezeno 24 těchto prvků, většinou liniové povahy. Výjimku tvoří Hrušovská halda s unikátním společenstvem, připomínajícím lesostep s teplomilnými druhy bylin a dřevin.

Dle zadání nejsou v rámci Plánu místního ÚSES interakční prvky použity ani navrhovány. Bylo prověřeno jejich zapracování do stávající a navrhované struktury biokoridorů a biocenter.

2.4. Vyhodnocení reprezentativnosti vymezení biocenter

Reprezentativními společenstvy zájmového území jsou zejména dubové bučiny (pahorkatina) a jasanové olšiny (údolí velkých řek), dále společenstva potočního luhu. Za unikátní jsou považována společenstva skalních výchozů (Petřkovice) a ostrůvkovitá společenstva kyselých bučin na břidlicích (Plesná, Krásné Pole). Z hlediska entropicky podmíněných společenstev vyšší ekologické hodnoty jsou mezi unikátní ekosystémy začleněny druhově bohaté luční porosty vlhkých a mezofilních luk.

Návrh vedení dvou nadregionálních tahů, tvořících hlavní páteř ÚSES využívá prostředí toků velkých řek – Odry a Ostravice. Prostředí podél řeky Opavy využívá další nadregionální tah, pokračující směrem na Opavsko. Podél řeky Lučiny je trasován regionální tah, směřující k Šenovu a Havířovu. Pro srovnání těchto hlavních os je možno uvést, že v celé délce nejkvalitněji plní svou funkci biokoridor podél Lučiny, ostatní tahy jsou funkční v menších úsecích svého toku. Jmenované regionální a nadregionální tahy reprezentují společenstva podmáčených stanovišť, jsou vymezeny na záplavových územích plochých niv velkých řek.

Lesní společenstva 3. a 4. vegetačního stupně normální hydrické řady reprezentuje nadregionální tah po mírných svazích a zalesněných plochých hřbetech v k.ú. Bartovice, Heřmanice a Michálkovice a dále přes Vratimov a Hrabovou na Oprechtice. Obdobná společenstva představují regionální tahy od Podbeskydské pahorkatiny kontaktující v oblasti Staré Vsi nad Ondřejnicí, Proskovic, Nové a Staré Bělé biocenózy oderské nivy. Tahy jsou zastoupeny regionálními biocentry i složenými biokoridory.

Na k.ú. Poruba, Krásné Pole, Stará a Nová Plesná, Vřesina u Bílovce, Čavisov, Zbyslavice, Svinov a Polanka nad Odrou je veden regionální tah, zajišťující reprezentativní společenstva 3-4. vegetačního stupně v pahorkatině Nízkého Jeseníku na kontaktu s Ostravskou pánví a Moravskou bránou.

V jižní části území na katastrech Klimkovic, Olbramice a Polanka nad Odrou je vymezen další regionální tah mezi oderskou nivou a pahorkatinou Nízkého Jeseníku, v současné době do značné míry chybějící, sledující trasu dálkového migračního koridoru. Vymezená RBC jsou převážně funkční.

Specifickým krátkým regionálním tahem je spojnice mezi Černým lesem za hranicí Ostravy a údolím Odry. Tento je reprezentován kvalitou i typem společenstev unikátním regionálním biocentrem Landek, napojeným regionálním biokoridorem na Černý les.

Uvedené hlavní tahy doplňuje síť místních tras převážně reprezentativního charakteru, v katastrech Staré a Nové Plesné jsou zařazena i unikátní společenstva luk s rozptýlenou zelení. Unikátní charakter mají i biocentra vzniklá v lokalitách po těžbě (pískovny, staré haldy, výsyvky, propadliny, skalní výchozy).

2.5. Vyhodnocení vhodnosti vymezení biokoridorů z pohledu přirozené migrační prostupnosti území

Fragmentace krajiny patří k nejvýznamnějším problémům, které negativně ovlivňují charakter krajiny a populace volně žijících živočichů. Jde o proces, při kterém dochází k rozdělení souvislých biotopů do menších a izolovanějších celků a zároveň ke tvorbě migračních bariér. Tento jev se prohloubil s rozšířením těžby nerostných surovin, rozvojem průmyslu a železniční a silniční dopravy, které tvoří nejpodstatnější antropogenní bariéry, významně narůstající v krajině zejména v posledních

několika desetiletích. Volná krajina s množstvím přírodních nebo přírodě blízkých biotopů, která dosud automaticky plnila funkci spojovacího článku mezi různými populacemi, tuto schopnost v současnosti ztrácí. V řadě případů se jedná o nevratný jev.

Krajina, která obsahuje hustou síť hustých různých migračních bariér, se stává obtížně průchodnou a to i v případě, kdy jednotlivé bariéry nemají samy o sobě limitující charakter.

Migračně významná území (MVÚ) jsou široká území, která zahrnují oblasti, jak pro trvalý výskyt zájmových druhů, tak pro zajištění migrační propustnosti. V rámci MVÚ je třeba zajistit ochranu migrační propustnosti krajiny jako celku tak, aby byla vždy zajištěna dostatečná kvalita lesních biotopů a variabilita jejich propojení širšího celkového kontextu krajiny.

Dálkové migrační koridory (DMK) jsou základní jednotkou pro zachování dlouhodobě udržitelné průchodnosti krajiny pro velké savce. Jsou to liniové krajinné struktury délky desítek kilometrů a šířky v průměru 500 m, které propojují oblasti pro trvalý a přechodný výskyt velkých savců. Jejich základním cílem je zajištění alespoň minimální, ale dlouhodobě udržitelné konektivity krajiny i pro ostatní druhy, které jsou vázány na lesní prostředí.

Migrační bariery jsou přírodní a antropogenní struktury v krajině, které brání volnému pohybu živočichů (silnice a dálnice, železnice, vodní toky a vodní plochy, ploty a ohradníky, osídlení, bezlesí). Z praktického hlediska jsou zásadní bariéry vytvořené lidskou činností.

Ve výkresu analytické i návrhové části plánu jsou tyto prostorové jevy zobrazeny. Vymezení bylo převzato z dat Agentury ochrany přírody a krajiny, které bylo zpracováno na základě dat vytvořených v rámci zpracování projektu MŽP VaV –SP/2D4/36/08 „Vyhodnocení migrační propustnosti krajiny pro velké savce a návrh ochranných a optimalizačních opatření“.

Analýza funkčnosti regionálního systému ekologické stability pro migraci velkých savců (obsažena v Plánu regionálního ÚSES) se pokusila identifikovat okruh problémů v upřesnění vedení a funkčnosti migračních tras a jádrových území a nastínit směry řešení (podrobněji viz příslušná dokumentace). Jedním z aktuálních nejzávažnějších problémů vymezení se jeví trasování odlišné od tras vymezených regionálních a nadregionálních ÚSES (směrově paralelní či zcela rozdílné vedení).

Aktuálně vymezený DMK v řešeném území představuje migrační cestu mezi Beskydy a Jeseníky a je vymezen přibližně v trase regionálních biokoridorů po jihozápadní hranici řešeného celku. Podstatná část je hodnocena jako poměrně funkční DMK, bariérové území však představuje část procházející Klimkovicemi a Polankou nad Odrou (odlesněnost území, zástavba, rozšiřování sídel, nefunkční a chybějící části ÚSES). Tomuto území je nutné věnovat pozornost a uplatňovat opatření umožňující uchování migrační propustnosti včetně zvýšení funkčnosti samotného ÚSES a ochrany přilehlého území v šíři cca 500 m. Podstatným opatřením je především včas zamezit neprůchodnosti koridorů, které by probíhající změny v území mohly způsobit a byly by z velké části nevratné (např. zastavování, propojování sídel apod.).

2.6. Vyhodnocení potřeby vymezení větví antropogenně podmíněného ÚSES

Antropogenně podmíněný ÚSES reprezentuje společenstva, jejichž existence je přímo podmíněna lidskou činností, bez které by nemohly ani vzniknout ani v krajině dlouhodobě přetrvávat. Takovými ekosystémy jsou luční (louky, pastviny, stepi) a antropogenně podmíněné mokřadní ekosystémy (litorální pásma rybníků a nádrží, podmáčené plochy pod hrázemi, umělé mokřady vytvořené v rámci revitalizací ap.).

Pro rozhodování o vhodnosti vymezení antropogenně podmíněného ÚSES je důležité, zda jsou příslušné ekosystémy pro daný bioregion a typ biochory charakteristické, vyskytují se v krajině trvale a mají vysoký biologický význam. Větve antropogenního ÚSES se mohou napojovat na jiné charakterem obdobné větve antropogenního ÚSES, nebo na větve přírodního ÚSES s obdobnými stanovištními podmínkami.

Antropogenně podmíněný ÚSES může mít charakter čistě lučních, mokřadních i stepních větví ÚSES, může mít však i méně vyhraněný charakter, se zahrnutím ekosystémů přechodného typu a dokonce ekosystémů přírodního ÚSES. Důležitá je minimalizace kontrastů jak z pohledu zastoupených stanovišť, tak z pohledu cílových ekosystémů.

Typickým příkladem antropogenně podmíněného ÚSES jsou větve v nivách toků, kombinující luční, lesní a mokřadní systémy a jejich vzájemné přechody. Pro bioregion 2.4., vázaný na širokou nivu Odry, je reprezentativní antropogenně podmíněný ÚSES lučního charakteru.

Samostatnou kapitolou je vymezení ÚSES v urbanizovaném území. Ač mají taková území výrazně omezený podíl ploch s přírodními nebo přírodě blízkými společenstvy, jsou součástí krajiny a tedy i součástí přirozených transportních systémů a vazeb. Z tohoto důvodu je nutné zachovat nezbytnou míru přirozených funkcí krajiny posilující ekologickou stabilitu i v takto pozměněném prostředí (typicky společenstva vázaná na vodní prostředí - nivy toků). Kromě částí ÚSES, které zahrnují přírodní nebo přírodě blízká společenstva, lze v urbanizovaném území vymezit i takové skladebné části nebo větve ÚSES, které jsou antropicky pozměněné (plochy sídelní zeleně).

2.7. Identifikace zjištěných problémů ve stávajícím vymezení ÚSES

Popis zjištěných problémů ve vymezení ÚSES lze shrnout obecně do několika okruhů:

1. Úroveň zpracování ÚSES v územních plánech jednotlivých obcí (zejména v širším území správního obvodu ORP Ostrava) je velmi různorodá dle jednotlivých zpracovatelů územních plánů. Rozdílů jsou v grafickém vyjádření vymezení ÚSES, stupni funkčnosti i přesnosti vymezení, různé jsou systémy identifikačních označení prvků či nečitelná hierarchie prvků. Charakteristiky jsou nekompletní (chybí cílová společenstva, vymezení biogeografických jednotek, aktuální stav a pod.)
2. Chybí návaznost tras ÚSES mezi jednotlivými katastry, zejména ve starších územních plánech, v navazujících změnách územních plánů se do jisté míry tyto problémy řeší. Chyby se týkají jak prostorového vymezení (chybějící návaznost, posunutí tras), tak různé šíře biokoridorů či nesouvisějící vymezení biocenter.
3. Nedodržení dostatečných prostorových parametrů skladebních částí (šířek a maximálních délek biokoridorů, minimální rozměry biocenter).
4. Neprůchodnost území – vedoucí k rušení vhodných reprezentativních tras či vymezení podmíněně funkční trasy - přes oplocené parcely, obory, zástavbu apod.

Okruh konkrétních konfliktních jevů ve vymezení ÚSES zájmového území je zanesen v analytickém výkresu a popsán včetně jejich řešení v přehledné tabulce níže. Byly zahrnuty i problémy identifikované v ÚAP Ostrava.

Legenda k tabulce:

Číslo – číselné označení problémového jevu v řešeném území (viz analytický výkres)

Kód závady z ÚAP – označení problémového jevu vymezeného v ÚAP Ostrava

Typ problému – označení charakteru problému

BC – nedostatečná velikost vymezeného BC

BK – nevhodná délka biokoridoru

NAV – řešení návazností tras mezi sousedními katastry

YVM – ověření lokalizace vymezení skladebního prvku

Dotčená obec – výčet dotčených katastrů

Popis problému - stručný popis problémového jevu

Řešení - zvolené řešení problému

číslo	kód z ÚAP	typ problému	dotčené katastrální území	popis problému	řešení
1	ZZ 03	NAV	Hrabyně, Horní Lhota u Ostravy	MBC v Hrabyni nemá návaznost na území Horní Lhoty	nově navržené trasy MBK, propojení zajištěno
2	ZZ 04	NAV	Velká Polom, Chabičov ve Slezsku	chybějící MBK K3 je přerušovaný, v katastrálním území Chabičov ve Slezsku není propojen	návaznost v sousedním katastru je v Územním plánu Háj ve Slezsku již řešena

3	ZZ 05	NAV	Velká Polom, Dobroslavice	K4 nemá návaznost na území Dobroslavic	v navrhované změně č. 2 Územního plánu Velká Polom je již návaznost řešena
4	ZZ 06	NAV	Nová Plesná, Dobroslavice	pokračování biokoridoru chybí, MBK 506 nemá návaznost na území Dobroslavic	pokračování MBK navrženo
5	ZZ 09	NAV	Petřkovice u Ostravy, Ludgeřovice	MBK v Ludgeřovicích nemá návaznost na území města Ostravy	propojení směrem k RBC nelze vymezit vzhledem k zástavbě, směrem k řece je ve střetu s plánovanou výstavbou silnice, řešit v rámci Ludgeřovic
6	ZZ 61	BK	Koblov, Hrušov	délka NRBK je větší než 700 m (1300 m)	délka NRBK zkrácena, vymezeno vložené BC
7	ZZ 14	NAV	Dolní Lhota u Ostravy, Velká Polom	pokračování biokoridoru chybí, LBK 1 nenavazuje na území Velké Polomi	v navrhované změně č.2 Územního plánu Velká Polom je již návaznost řešena
8	ZZ 15	NAV	Dolní Lhota u Ostravy, Velká Polom	pokračování biokoridoru chybí, LBK10 nemá návaznost na území Velké Polomi	v navrhované změně č.2 Územního plánu Velká Polom je již návaznost řešena
9	ZZ 20	BC	Dolní Lhota u Ostravy	výměra místního biocentra LBC 5 je menší než 3 ha (2,1 ha)	výměra MBC zvětšena
10	ZZ 02	NAV	Zbyslavice, Kyjovice ve Slezsku	rozdílné vedení RBK 603 v územních plánech obou obcí a v Plánu regionálního ÚSES	navrženo upravené trasování v souladu s Plánem regionálního ÚSES
11	ZZ 01	NAV	Zbyslavice, Těškovice	MBK nenavazuje na ÚSES v Těškovících	návaznost koridoru navržena
12	ZZ 53	BK	Stará Plesná, Krásné Pole	délka RBK 13-4 je větší než 700 m (1217 m)	střet s jinými zájmy, vzdálenost biocentra zůstane nad optimálními parametry
13	ZZ 07	NAV	Martinov ve Slezsku, Děhylov	výměra MBC 34 vymezeného v Děhylově je menší než 3 ha, na území Ostravy navazuje pouze MBK	vymezení mezi katastry sladěno, navržené je doplnění MBC v Děhylově
14	ZZ 22	BC	Martinov ve Slezsku	výměra místního biocentra je menší než 3 ha	výměra MBC rozšířena
15	ZZ 49	BC	Vřesina u Bílovce, Klimkovice	výměra místního biocentra C4 je menší než 3 ha	MBC zvětšeno
16	ZZ 52	BK	Vřesina u Bílovce	dlouhý RBK - délka regionálního biokoridoru je větší než 700 m (869 m)	změna trasování RBK
17	ZZ 08	NAV	Hošťálkovice, Bobrovníky	chybějící biokoridor, MBK nemá návaznost na území Ostravy, pokračuje pouze interakčním prvkem IAP 0-21	navrženo zrušení MBK v k. ú. Bobrovníky
18	ZZ 60	BK	Petřkovice u Ostravy, Přívoz	délka NRBK je větší než 700 m (830 m)	vzdálenost mezi vložnými biocentry je vyhovující

19	ZZ 62	BK	Přívoz, Hrušov	délka NRBK je větší než 700 m (870 m)	vzdálenost mezi vloženými biocentry je vyhovující
20	ZZ 59	BK	Mariánské Hory, Hošťálkovice	délka NRBK je větší než 700 m (1363 m)	biokoridor zkrácen, návrh vloženého MBC
21	ZZ 65	VYM	Hrušov	zastavěná plocha, NRBK 4-1 nemá návaznost na NRBK 4	vynětí plochy z ÚSES
22	ZZ 66	VYM	Heřmanice, Rychvald	NRBK 4-3 nemá pokračování v Rychvaldě, kde je vymezeno RBC	zahrnuto do RBC dle Plánu regionálního ÚSES
23	ZZ 67	NAV	Heřmanice, Rychvald	MBK 4-8 nemá návaznost na území Rychvaldu	vynětí plochy z ÚSES
24	ZZ 63	BK	Moravská Ostrava, Slezská Ostrava	délka NRBK je větší než 700 m (1314 m)	NRBK zůstává nad optimálními parametry, nelze vložit MBC
25	ZZ 58	BK	Michálkovice, Radvanice	nutná úprava vymezení NRBK a RBK, délka NRBK je větší než 700 m (1006 m)	posun trasy dle Plánu regionálního ÚSES, vymezení vloženého MBC
26	ZZ 48	BC	Vřesina u Bílovce	výměra místního biocentra je menší než 3 ha (2,9 ha)	MBC vymezeno, navržena dostatečná výměra
27	ZZ 18	NAV	Klimkovice, Vřesina u Bílovce	chybí pokračování biokoridoru, U38 nemá návaznost na území Vřesiny	návaznost navržena
28	ZZ 17	NAV	Klimkovice, Polanka nad Odrou	chybí návaznost biokoridoru, MBK je přerušovaný na hranicích katastrů	návaznost navržena, vymezeno nové MBC
29	ZZ 50	VYM	Klimkovice, Polanka nad Odrou	slepá linie MBK, délka místního biokoridoru MBK 308 je větší než 2000 m	vyřešena spojitost biokoridoru, návaznost trasy, vloženo nové MBC
30	ZZ 21	BC	Polanka nad Odrou	vymezení biocentra na orné půdě, výměra MBC 311 n je menší než 3 ha (2,73 ha)	trasa nově navržena s posunem biocentra
31	ZZ 64	BK	Hrabová, Kunčice nad Ostravicí	délka NRBK je větší než 700 m (810 m)	navržená délka biokoridoru je v dostatečných parametrech
32	ZZ 26	BC	Radvanice, Slezská Ostrava	výměra MBC je menší než 3 ha (2,55 ha)	MBC vymezeno, navržena dostatečná výměra
33	ZZ 56	BK	Bartovice	délka RBK je větší než 700 m (860 m)	zůstává nadlimitní parametr, nelze vymezit vložené MBC díky střetu s plánovanou výstavbou silnice
34	ZZ 46	BC	Šenov u Ostravy	výměra MBC je menší než 3 ha	vyřešeno v územním plánu, nově je navržen posun MBC
35	ZZ 45	BC	Šenov u Ostravy	výměra MBC je menší než 3 ha	navrženo zvětšení MBC
36	ZZ 10	NAV	Šumbark, Šenov u Ostravy	MBK vymezený na území Šumbarku je přerušovaný, chybí návaznost na území Šenova	návaznost trasy mezi katastry navržena
37	ZZ 54	BK	Polanka nad Odrou, Jistebník	délka RBK 15-2 je větší než 700 m (868 m)	vymezeno vložené MBC
38	ZZ 24	BC	Proskovice, Stará Ves nad Ondřejnicí	výměra místního biocentra je menší než 3 ha (2,38 ha)	MBC vymezeno, navržena větší výměra

39	ZZ 25	NAV	Stará Bělá, Krmelín	výměra MBC na území Ostravy je menší než 3 ha (2,5 ha), nejasné vymezení skladebních prvků na hranici katastrů	MBC vymezeno, navržena dostatečná výměra
40	ZZ 57	BK	Šenov u Ostravy	délka RBK 583 je větší než 700 m (1353 m)	vymezeno vložené MBC
41	ZZ 27	BC	Horní Datyně, Václavovice u Frýdku-Místku	výměra MBC je menší než 3 ha (2,73 ha)	MBC vymezeno, navržena dostatečná výměra
42	ZZ 19	NAV	Vratimov, Horní Datyně	NRBK N13 je přerušen zástavbou rodinných domů	nelze vymezit vhodnější průchod, navržena podpůrná trasa - MBK západně
43	ZZ 43	BC	Šenov u Ostravy	výměra MBC 8 je menší než 3 ha (2,13 ha)	MBC vymezeno, navržena dostatečná výměra
44	ZZ 23	BC	Petřvald u Nového Jičína, Stará Ves nad Ondřejnicí, Košatka nad Odrou	nevhodně vymezeno na orné půdě, výměra MBC je menší než 3 ha (2,56 ha)	z hlediska vzdálenostních parametrů je vymezení biocentra nutné, výměra zvětšena
45	ZZ 11	NAV	Oprechtice ve Slezsku, Paskov	chybí napojení RBC 5-10 a NRBK v Paskově	návaznost NRBK na RBC navržena
46	ZZ 55	BK	Nová Bělá	délka nadregionálního biokoridoru (mezi biocentry) je větší než 700 m (951 m)	biokoridor zkrácen, návrh vloženého MBC
47		NAV	Klimkovice, Polanka nad Odrou, Jistebník	nejasné vymezení skladebních prvků na hranicích katastrů	vymezení prvků navrženo
48		NAV	Nová Plesná, Děhylov, Dobroslavice	pokračování biokoridoru - Nová Plesná končí interakčním prvkem IAP 0-12	návaznost na trasy ÚSES nenavrhovány
49		NAV	Starý Bohumín, Šilheřovice, Koblov	napojení NRBK na hranici katastrů	návaznost navržena
50		VYM	Šenov u Ostravy, Václavovice u Frýdku-Místku	nejasné vymezení a označení MBC v územních plánech obou obcí	vyřešeno
51		NAV	Václavovice u Frýdku-Místku, Kaňovice	nejasné vymezení a napojení MBK a MBC na hranici katastrů	návaznost navržena
52		NAV	Stará ves nad Ondřejnicí, Brušperk	napojení RBK na hranici katastrů	návaznost navržena
53		NAV	Petřvald u Nového Jičína, Stará Ves nad Ondřejnicí, Trnávka u Nového Jičína	napojení RBK na hranici katastrů	návaznost navržena
54		NAV	Petřvald u Nového Jičína, Stará Ves nad Ondřejnicí, Košatka n/Od	nejasné vymezení prvků na hranici katastrů, chybějící vymezení biocentra v Petřvaldě	návaznost a vymezení biocentra navrženo

			rou		
55		NAV	Klimkovice, Jistebník	chybí návaznost MBK na hranici katastrů	propojovací biokoridor navržen
56		NAV	Vřesina u Bílovce, Klimkovice	chybějící napojení biokoridoru	dořešeno v navazujícím Územním plánu
57		NAV	Vřesina u Bílovce, Čavisov	vymezení šířky navazujícího RBK mezi katastry	napojení navrženo
58		NAV	Zbyslavice, Čavisov, Olbramice	vymezení RBK a RBC mezi katastry	vymezení prvků navrženo
59		NAV	Zbyslavice, Těškovice, Bítov u Bílovce	chybí návaznost biocentra mezi katastry	vymezení biocentra navrženo
60		NAV	Dolní Lhota u Ostravy, Čavisov	napojení MBK mezi katastry	napojení navrženo
61		NAV	Dolní Lhota u Ostravy, Čavisov	rozdílné vymezení šířky spojovacího MBK mezi katastry	napojení navrženo
62		VYM	Dolní Lhota u Ostravy	nivní LBK vymezený v lese	navržen posun MBK do nivy
63		NAV	Krásné Pole, Dolní Lhota u Ostravy	návaznost – MBK ukončen na hranici katastru	napojení navrženo
64		NAV	Velká Polom	vymezení MBC, MBK mezi katastry	vymezení a návaznost mezi katastry navržena

A.3 Návrhová část

3.1. Stanovení koncepce řešení ÚSES a její odůvodnění

Zájmové území pro zpracování plánu ÚSES zahrnuje celou plochu správního obvodu ORP Ostrava s výjimkou území CHKO Poodří, kde není Magistrát města Ostravy kompetentním orgánem ochrany přírody.

Důvod i cíle zpracování dokumentace jsou stanoveny v zadání následovně:

Pro území statutárního města Ostravy je zpracován Generel ÚSES, který byl pořízen pro účely Územního plánu Ostrava. Je však nutno provést jeho revizi a dopracování všech úrovní dle Metodiky vymezování ÚSES. Mimo území statutárního města Ostravy není pro obce, které se nacházejí ve správním obvodu ORP Ostrava, zpracován žádný generel či plán ÚSES místní úrovně. Problematika ÚSES je v územních plánech těchto obcí řešena velmi nedostatečně, často není zohledněna návaznost na území mimo správní obvod ORP Ostrava. V tomto území je tudíž nezbytné provést ucelenou revizi ÚSES vymezených v územních plánech jednotlivých obcí a zpracovat plán místního ÚSES i pro území těchto obcí.

Vlastní zadání vymezilo problematiku okruhy, priority a rozsah návrhové činnosti. Analytická část se soustředila na sběr dat a ověřovací terénní průzkum, stanovila prioritu podkladů, vymezení problémových okruhů a střetů v území. Vyhodnotila uplatnění metodických principů, reprezentativnost v rámci biogeografických jednotek, funkční propojení tras ÚSES.

Návrh úprav vycházel stěžejně ze zpracování změn v nadregionálním a regionálním ÚSES, který respektuje zásady úprav vymezených v Plánu regionálního ÚSES jako nadřazeného plánu ÚSES. ÚSES byl vymezen v nezbytných parametrech (chybějící prvky na orné půdě, průchod zástavbou), dle aktuálního stavu a dalších zájmů v území jsou parametry zvýšeny (vymezení aktuálně stávajícího uceleného porostu jako cílově vhodného biotopu, upřesnění na lesní porosty, obvody parcel, hranice jiné funkční plochy apod.) Minimální šířka vymezení plochy biokoridoru vyšší úrovně byla v Plánu místního ÚSES stanovena na 50 m, pro místní biokoridor 20 m pro všechny cílové biotopy. Tato šíře reálněji zajišťuje dosažení metodikou stanovené minimální šíře odpovídajících cílových ekosystémů zejména u zakládaných porostů (minimální parametry více viz kap. 3.3.4).

Zvýšená pozornost byla zaměřena na průchod trasy dálkového migračního koridoru velkých savců, který má v části řešeného území kritickou prostupnost, a jeho podporu (řešení návazností tras v Klimkovicích a sousedních katastrech, vymezení nových propojení).

Součástí návrhu bylo uvedení do souladu ÚSES vymezeného v navazujících katastrech a území CHKO vůči řešenému území. Ve složitějších situacích, kde trasy neodpovídaly vymezení vyšších ÚSES (dle Plánu regionálního ÚSES), neměly dostatečné parametry či byly nevhodně trasovány, bylo směřně navrženo i možné řešení v souvisejících katastrech.

Syntézou podkladů bylo optimalizováno prostorové vymezení jednotlivých prvků stávajících i navržených tras a upřesněno vzhledem k probíhajícím parcelním hranicím a funkčním plochám vymezeným v územních plánech jednotlivých obcí.

Návrh vymezení skladebních prvků je obsahem výkresu č. 3 **Návrh řešení v měřítku 1:10 000**.

Metodické zásady pro vymezení a funkční charakteristiky skladebních prvků v řešeném území

Vymezování ÚSES vychází v prvé řadě z ekologických zákonitostí a z biogeografického členění krajiny a přizpůsobuje se konkrétním podmínkám území. Z těchto skutečností jsou odvozeny základní principy, jejichž důsledné uplatnění je předpokladem pro vymezení funkčního systému. Žádný z principů nelze uplatnit izolovaně, ale vždy ve vzájemné kombinaci. Hlavními přírodovědnými principy jsou princip biogeografické reprezentativnosti a funkčních vazeb ekosystémů, dále je to princip přiměřených prostorových nároků, zohlednění aktuálního stavu krajiny, zohlednění jiných limitů a

zájmů v krajině, vzájemné návaznosti hierarchických úrovní a přiměřené konzervativnosti (dle Metodiky vymezování ÚSES).

Uplatnění těchto principů předchází analýza charakteristik území z hlediska biotických i abiotických podmínek a zastoupení jejich typologických jednotek. Typologické vymezení je stanoveno i pro skladební prvky ÚSES, kde je upřesněn jejich hierarchický význam, funkce i prostorové uspořádání dané reprezentací cílových biotopů a souborem limitujících prostorových nároků.

Všechny trasy a jejich skladebné prvky jsou podrobně charakterizovány v **tabulkové příloze** zahrnující charakteristiky aktuálního i cílového stavu.

Označení skladebných prvků

Pro řešení Plán místního ÚSES bylo zvoleno jednotné **kódování**. Číselné označení tras je do velké míry převzato z Územního plánu Ostrava resp. Generelu ÚSES a použito pro kompletaci označení ÚSES v celém správním území ORP Ostrava. Grafické schéma rozložení ÚSES a návrh jednotného označení tras je přehledný z výkresu č. 1 Přehledná situace.

V tabulce jsou jednotlivé skladebné prvky ÚSES uvedeny primárně dle navrženého číslování tras pro celé území správního obvodu ORP Ostrava.

Dále je u každého prvku uveden kód, pod kterým je skladebná část označena v ÚAP Ostrava. Není-li uveden, jde o prvek, jehož vymezení bylo upraveno následnou změnou územního plánu nebo řešeným Plánem místního ÚSES či se jedná o nový prvek neoznačený v ÚAP Ostrava.

Další kód pochází z označení prvku v územním plánu obce (v úplném znění resp. v aktuálně projednávaném návrhu změny).

Pro prvky vyšší hierarchie je uveden číselný kód dle jednotného republikového označení používaného v ZUR MSK i v Plánu regionálního ÚSES. V kolonce je uvedena tamtéž používaná zkratka hierarchické úrovně, typ trasy a cílových ekosystémů a název biocenter.

Typologie a charakteristiky skladebných prvků

V charakteristice skladebních prvků, podrobně uvedené v tabulkách, je dále zaznamenáno jejich **funkční členění** na biocentra a biokoridory a uveden **hierarchický význam** (nadregionální, regionální, místní).

Kvantitativní parametry zahrnují rozlohu biocenter a délky biokoridorů, pro něž jsou metodicky stanoveny minimální parametry cílových společenstev, které je nutné dosáhnout pro zajištění funkčnosti ÚSES (viz kap. 3.3.4). Plán místního ÚSES v zásadě respektuje plošné vymezení skladebných prvků z územních plánů. Systematičtější úpravy parametrů jsou navrženy u prvků, kde nebyly dodrženy minimální parametry či překročeny parametry maximální, zejména šířky a délky biokoridorů. Z hlediska reálného uplatnění minimální šíře cílových společenstev doporučujeme stanovit nezbytné minimální šířky vymezené plochy pro biokoridory v šíři min. 20 m pro místní biokoridor a 50 m pro regionální a nadregionální biokoridor.

Biogeografické charakteristiky skladebných prvků jsou zaznamenány zastoupením biogeografických jednotek v podobě bioregionů ČR, typů biochor a skupin typů geobiocenů. Z těchto charakteristik vychází prostorově funkční vymezení vlastních prvků v území, zejména potřeba vymezení na základě reprezentativnosti společenstev v daných jednotkách. Biocentra tak rozlišujeme na reprezentativní, unikátní a kontaktní, biokoridory z pohledu podobnosti spojovaných biocenter na modální a kontrastní.

Dle zastoupení aktuálních ekosystémů ve vztahu k cílovým ekosystémům a jejich minimálním parametrům se stanovuje **míra funkčnosti** skladebného prvku, která je podkladem k návrhu souboru rámcových opatření vedoucích ke zvýšení funkční účinnosti ÚSES v krajině a dosažení cílového stavu. Funkčnost skladebních prvků je graficky vyjádřena ve **výkrese č. 4 Funkčnost ÚSES**.

Rozdělení prvků dle funkčnosti a jejich označení v tabulkové části:

- F - existující, optimálně funkční prvek
- FC - existující, částečně funkční prvek
- NC - částečně existující, nedostatečně funkční prvek
- N - chybějící, nefunkční prvek

Existující biocentra a biokoridory (F, FC) představují krajinné prvky s přírodními až převážně přírodě blízkými společenstvy na ploše odpovídající alespoň minimálním parametrům. Míra funkčnosti závisí na současném stavu zastoupených ekosystémů a rozsahu odpovídajících cílových biotopů (optimálně funkční až částečně funkční).

V případě, kdy plochy ekologicky stabilních cílových společenstev nedosahují minimální parametry, nebo je část ploch tvořena plochami s nízkým stupněm ekologické stability, jsou prvky vymezeny jako částečně existující, nedostatečně funkční (NC). Cílovým opatřením je zvětšení plochy o další stanovištně odpovídající společenstva. Ve výkresu č. 4 Funkčnost ÚSES jsou vymezeny rovněž existující a chybějící části těchto prvků.

Chybějící, nefunkční prvky (N), aktuálně zahrnují takřka výhradně plochy se společenstvy nestabilními, přírodě vzdálenými a jsou určena k založení vhodných cílových ekosystémů.

3.2. Zpřesnění vymezení skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES

Základní vymezení ploch pro biocentra a koridory je dáno ZÚR MSK. Tento dokument stanovuje i míru odklonu zpřesnění vymezení v podrobnějších plánovacích dokumentacích. Upřesněné vymezení regionálního a nadregionálního ÚSES bylo převzato z Plánu regionálního ÚSES, který je podkladem pro budoucí aktualizaci ZÚR MSK. Na jeho základě došlo k významným úpravám hranic skladebních prvků, místy i posunům tras (zejména v lesních porostech). Doporučena byla i lokalizace vložených místních biocenter, která byla vodítkem k revizi vymezení a zpřesnění na místní úrovni.

3.2.1. Koncepce nadregionálního ÚSES

V rámci projektu byly upřesněny hranice nadregionálního biocentra 92 Oderská niva v okrajových částech mimo CHKO Poodří. Zmenšení doznaly lada kolem křižovatky D1 x Rudná, zahrnuta byly nivní plochy orné půdy navazující na koridor řeky Odry. Na základě praktických zkušeností zadavatele byly z plochy NRBC vyjmuty současně zastavěné plochy a plochy zahrádek, byť metodika zahrnutí staveb v rozsáhlých celcích ÚSES připouští.

Řešení vymezení jádrového území a jeho vnitřní struktury není předmětem rozborů v rámci zadání Plánu ÚSES ORP Ostrava, v řešeném území se nachází pouze severní okrajová část NRBC Poodří.

Změnou vyplývající z Plánu regionálního ÚSES je rozšíření NRBC 91 Černý les o okrajové lesní porosty, čímž se NRBC rozšířilo na katastry v zájmovém území.

Vedení nadregionálních koridorů nedoznalo změn, trasy jsou vázány na vodní cestu a přidružené nivní biotopy. Upraveno bylo vymezení vložených místních biocenter dle optimalizace vzdáleností vhodných biotopů, aktuálního stavu území a územních záměrů. Vodní koridor je průběžný, vymezeny jsou pouze plochy biocenter reprezentujících nivní ekosystémy terestrické (včetně pobřežních porostů a břehů řek). RBC Landek bylo rozšířeno o údolní část, čímž bylo přímo zapojeno do systému oderského nadregionálního biokoridoru. Na soutoku Ostravice s Opavou bylo vymezeno spojitě biocentrum, které je v současnosti poměrně funkčním biotopem.

Charakteristika tras nadregionálního ÚSES (trasy 1-5)

NRBC 1-1 (dle Plánu regionálního ÚSES a ZÚR MSK NRBC 92 Oderská niva) a NRBC 1-Odra (K 100 – nivní osa a K 100 – vodní osa)

Řeka Odra je v oblasti CHKO Poodří přirozeně meandrujícím tokem v široké nivě s loukami, rozptýlenou zelení a lužními lesy. V úseku mezi CHKO Poodří a hranicí území v Koblavě je tokem s upraveným korytem a protipovodňovými hrázemi na obou březích. Na některých úsecích toku se zachovala slepá ramena (Ostrava–Jih, Petřkovice, Hrušov). Spád toku je malý, charakter nížinné řeky. Doprovodné porosty na březích v regulovaném úseku výrazně chybí.

Navržené nadregionální biocentrum **NRBC 92 Oderská niva** je součástí páteřního systému ÚSES. Biocentrum je mozaikou vodou ovlivněných společenstev starých říčních ramen, mokřadů, vlhkých luk a luhu. Za daného stavu lze považovat za fungující. Jedná se o biocentrum reprezentativní pro bioregion 2.4. Pooderský. Jednoznačně je umístěné v údolní nivě Odry mezi Ostravou – Svinovem a střední částí CHKO Poodří, převážně na území CHKO. Cílové ekosystémy jsou nivní, vodní a luční. **Prostor CHKO není v rámci této dokumentace řešen.**

Nadregionální biokoridor podél řeky Odry, vedoucí k severní hranici řešeného území, lze považovat za funkční pouze v kratším úseku, navazujícím na CHKO Poodří (Polanka nad Odrou, Stará Ves nad Ondřejnicí, Proskovice, Stará Bělá, Ostrava–Jih, částečně Svinov). Výše po toku řeky je funkce biokoridoru snížena regulací koryta s oboustrannými protipovodňovými hrázemi. Břehy jsou pokryty bylinným – často ruderalizovaným společenstvem s nízkým podílem stromové zeleně, souvislé břehové porosty se vyskytují pouze v oblasti Koblavských jezer. Zjištěn je rozsáhlý výskyt invazního neofytu křídlatky.

Biokoridor i vložená biocentra jsou modálního charakteru, žádoucí je zajistit stabilitu lužních formací s přirozenou skladbou dřevin.

Dle Plánu regionálního ÚSES je navržena nivní osa nadregionálního biokoridoru **K100 – N** a vodní osa **K 100 – V**. Pro vodní osu platí jednoznačná lokalizace trasy bezprostřední vazbou na vodní prostředí v korytě Odry. Nivní osa je vedena souběžně s vodní osou s vazbou na stávající lužní porosty a doprovodné porosty vodního toku.

Svébytným vodním systémem jsou vytěžená šterkoviště v nivě Odry v Koblavě. Velké vodní plochy jsou částečně rekreačně využívány, menší plochy jsou převážně ponechány přirozenému vývoji. Vznikl tak velmi hodnotný vodní a lužní komplex, navázaný na řeku Odru. V prostoru Koblavských jezer je vymezené regionální biocentrum, posilující celý nadregionální tah (**148 Koblavská a Vrbická niva**).

Změny vůči stávajícímu vymezení vznikly zejména zapracováním Plánu regionálního ÚSES, který upravil hranice nadregionálního BC Oderská niva i rozšíření regionálního biocentra Landek o přilehlé nivní biotopy Odry. Koridor byl tak doplněn o dvě místní biocentra, zachytávající současné porosty lužního charakteru, les i rozptýlenou zeleň. Je navrženo podstatné rozšíření MBC na soutoku Odry a Opavy.

NRBK 2 – Ostravice (K 101 – nivní osa a K 101 – vodní osa)

Řeka Ostravice přitéká od jihovýchodu z Beskyd, je tokem s větším spádem, který umožňuje vznik drobných peřejí a větší diferenciaci dna koryta. Spád je vyrovnáván několika jezy. Doprovodné porosty jsou v úseku Hrabové a Vratimova vyvinuty uspokojivě, při průtoku Kunčicemi a Vítkovicemi jsou velmi mezernaté, v centru města chybí úplně.

Navržený nadregionální tah ÚSES podél řeky Ostravice přirozeně propojuje Beskydy s Ostravskou páneví, je však po stránce funkčnosti velmi oslaben, mnohé úseky jsou dlouhodobě nefunkční. Uspokojivě biokoridor funguje v úseku Hrabová až Kunčice, průchod středem města je velmi problematický (sevření zástavbou a rekreačními plochami), zde není za daných podmínek možné dodržet parametry délky biokoridoru (max. 700 m), není možno umístit místní biocentrum odpovídajícího charakteru. Za částečně funkční lze považovat úsek nad soutokem Ostravice s Odrou.

Do biokoridoru jsou začleněna do značné míry i unikátní biocentra, reprezentující mozaiku antropických stanovišť s jejich specifickou sukcesí (např. MBC na haldě Hrabůvka a v Hrabové) či rozvolněná společenstva rozsáhlejších parkových ploch (MBC v Komenského sadech).

Do NRBK jsou vložena dvě regionální biocentra - **156 Kunčická niva** a **239 U dolu Paskov**.

Změny vůči stávajícímu vymezení vznikly v souvislosti se změnami ve využití území (zejména aktuální zástavba, územní záměry), dle aktuálního stavu zeleně a zajištění optimálních funkčních parametrů. Je navrženo rozšíření MBC na soutoku Odry a Opavy na úkor koridorů, nově vymezeno je MBC v Hrabové. U regionálních biocenter došlo rovněž k úpravě hranic.

NRBK 3 – Opava (K 96 – nivní osa a K 96 – vodní osa)

Řeka Opava přitéká ze severu a vlévá se do Odry. Přináší velké množství vody, tok je veden velkými oblouky v široké nivě, hluboce se zařezávající do pahorkatiny (Hošťálkovice). Spád toku je malý, doprovodné porosty jsou místy dostačující.

Nadregionální tah od soutoku řeky Opavy s Odrou po hranici města v Martinově.

Lze jej považovat za částečně funkční, tvořený funkční mozaikou luk, lužního lesa a rozptýlené stromové zeleně. Stávající agroceózy je nutno do budoucna nahradit bylinnými formacemi a dále zvětšit podíl lesních ploch.

Stávající zahrádkářská osada na břehu Opavy je z NRBK vyjmuta.

Tah je reprezentován regionálním biocentrem **234 Turkov**, kvalitní lužní formací, zahrnující menší rozlohy mokřadů.

Změny vůči stávajícímu vymezení se týkají úpravy hranic prvků v souvislosti se změnami ve využití území - zejména aktuální zástavba, územní záměry. Pro zajištění optimálních vzdáleností byly do koridoru vloženy další dvě lesní biocentra na levém břehu řeky.

NRBK 4 – Slezská Ostrava (K 99 – MH – MB)

Nadregionální tah, reprezentující společenstva zejména Podbeskydské pahorkatiny, je vymezen převážně na stávajících lesních porostech, obzvláště ve své severovýchodní části. Problematictější vedení po agroceózách a prolukami v řídké zástavbě se vyskytuje v severní části při napojení na RBC 129 Heřmanice-Záblatí a na jižní hranici při přechodu přes nivu Lučiny (kolize s dopravním tahem „jižní tangenta“). Problémový je přechod zástavbou Horní Datyně jižně od RBC 269 Vratimovský les. Další pokračování koridoru směrem na jih vede bohatými stávajícími porosty podél Horní Datyně.

Převedení biokoridoru přes nivu Odry v prostoru Vrbice a Koblava je velmi ztíženo tělesem dálnice a sjezdy ve směru na Rychvald. RBC **129 Heřmanice-Záblatí** a RBC **125 Gurňák** jsou unikátního charakteru.

V biokoridoru je vymezeno reprezentativní regionální biocentrum **110 Bučina u Bartovic**, regionální biocentrum **269 Vratimovský les a 276 Zaryje**, kde překračuje Ostravici a vede dále Hrabovskými mokřady a průmyslovou zónou k RBC **161 Lipina u Oprechtic**. Zde se odklání dále na jih mimo řešené území. V prostoru průmyslové zóny je biokoridor veden pod ulicí Místeckou po trase zrušené trati, která prochází pod mostem dostatečně kapacitním propustkem pro úspěšné převedení biokoridoru.

Na trase nedochází k významným směrovým změnám, posunuty jsou trasy na přechodu Michálkovic a Radvanic s vložení dalšího MBC. Vymezení jednotlivých prvků je upraveno v hranicích i velikostech dle změn ve využití území a aktuálního stavu porostů. Stávající společenstva jsou do značné míry funkční jen částečně, cílově je nutné upravit druhovou skladbu porostů a část prvků založit.

Problémový zůstává přechod zástavbou Horní Datyně, navrhujeme podpořit jinou trasou, aktuálně navrženou jako MBK 1400 (v současnosti nefunkční).

NRBK 5 – Černý les (NRBK 98 – MH / MB a NRBC 91 Černý les)

Rozšířením NRBC Černý les dle Plánu regionálního ÚSES o porosty v hranicích lesního komplexu, zasahuje nově NRBC na území Petřkovic a Koblava. Plochy vymezené v Koblavě jsou určeny zčásti k založení. Nefunkční je krátký úsek NRBK kontaktující oderskou nivu v oblasti Koblavských jezer i jeho pokračování kolem dálnice k RBC Heřmanice-Záblatí, dále pokračuje lesními porosty mimo řešené území na severovýchod.

3.2.2. Koncepce regionálního ÚSES

Při zapracování Plánu regionálního ÚSES na regionální úrovni nedoznalo vlastní trasování výraznějších změn. U tras vázaných na vodní a nivní společenstva, kterým je v zájmovém území zejména RBK na Lučině, bylo podstatněji upraveno vymezení vložených místních biocenter, jejichž vzdálenost byla nadlimitní a jejichž vymezení biokoridor Lučiny z podstatné části umožňuje.

Významnější úpravy byly shledány při upřesnění vymezení regionálních biocenter a navazujících biokoridorů, jako je tomu v případě rozšíření RBC Landek o nivní biotopy. Rovněž v územních plánech obcí mimo území statutárního města Ostravy (Čavisov, Zbyslavice, Olbramice) bylo vymezení RBC Údolí Polančice odlišné, návazné biokoridory doznaly změn ve vymezení vhodných vložených biocenter i v úpravách tras v porostech.

V návrhu Plánu místního ÚSES byly navrženy změny oproti regionálnímu ÚSES vymezenému v KoPÚ Olbramice a zapracovanému do Územního plánu Olbramice (více v popisu jednotlivých tras).

Jelikož je regionální ÚSES vymezený v KoPÚ Klimkovice z hlediska jeho nesouladu s územně plánovacími dokumentacemi i územně plánovacími podklady již neaktuální, doznalo vymezení regionálního ÚSES na území Klimkovic významných změn jak v úpravě trasování, tak i ve vymezení regionálních a vložených místních biocenter.

Charakteristika tras regionálního ÚSES

Regionální biokoridor 10 - Lučina

Menším pravobřežním přítokem Ostravice je Lučina, přitékající od východu (Haviřov, Šenov). Přestože protéká industrializovaným územím Kunčic, zachovala si přirozený charakter meandrujícího toku, v některých úsecích s vyspělými a velmi hodnotnými břehovými porosty. Spád řeky je mírný a v korytě je kompenzován nízkými prahy.

Jedná se o převážně funkční tah, kde tok Lučiny prochází v obloucích nivou s vyspělými doprovodnými porosty. Na výše položených plošinách říční terasy se nacházejí antropogenní biotopy, místy začleněné jako unikátní a kontrastní prvky do trasy biokoridoru (např. MBC 10-2). Regionální biocentrum **208 Radvanická niva** je navrženo v oblouku hlavního dopravního tahu do Haviřova, další regionální funkční biocentra jsou vymezena v prostoru hranic s Haviřovem (RBC **241 U Haviřovského rondelu**, RBC **126 Haviřovská Lučina**).

Změny vůči stávajícímu vymezení představují úpravu hranic, vznikly v souvislosti se změnami ve využití území (zejména aktuální zástavba, územní záměry) a dle aktuálního stavu zeleně. Pro zajištění optimálních funkčních parametrů RBK byla v oblasti šenovské Lučiny zahuštěna síť místních biocenter (vznikla tři nová).

Regionální biokoridor 11 – Petřkovice

Krátký úsek regionálního významu zahrnuje vysoce kvalitní reprezentativní regionální biocentrum **11-1 Landek**, obsahující unikátní stanoviště výchozů horniny na kontaktu svahu pahorkatiny s nivou Odry. Kontrastní charakter obou celků (RBC Landek a NRBK Odra) zvyšuje význam uvedeného biocentra, které je poněkud nedostatečně napojeno na Černý les za hranicemi města. Propojení středem Petřkovic po náspu zrušené trati je již zčásti zastavěno, část pokrývají oplocené zahrady.

Zpracováním Plánu regionálního ÚSES bylo regionální BC Landek rozšířeno o nivní biotop Odry, na který přímo navazuje.

Regionální biokoridor 12 – Poruba-jih

Regionální tah je z větší části nefunkční, jádrem je regionální biocentrum **245 U Janové**, vymezené na lesních porostech. Biokoridor a část místních biocenter jsou navrženy na orné půdě, vstup pod dálnicí směrem k Poodří je řešen pod estakádou ve Svinově.

Změna se týká menších úprav hranic prvků.

Změny vůči KPÚ Polanka nad Odrou:

- RBK 12-9 (v KPÚ jako LBK 569) – změna hranice biokoridoru dle Územního plánu Ostravy RBK, část biokoridoru je zahrnuta v RBC 12-8.

Regionální biokoridor 13 – Poruba-sever

Za funkční lze považovat RBC **146 Klečkovce** s navazujícím biokoridorem směrem na Velkou Polom a na Plesnou. Uvedené prvky jsou reprezentativními společenstvy sušších stanovišť Jesenického podhůří, biocentra jsou vymezena ve stávajících porostech. Porosty jsou zčásti jehličnatými monokulturami, zčásti kvalitním smíšeným či listnatým lesem. Spojující biokoridor je místy navržen na orné půdě o minimální šířce 50 m.

Problémovým je úsek jihozápadně od Staré Plesné, kde vede ornou půdou a jeho délkové parametry nelze udržet na optimální úrovni díky územním záměrům. Mírné změny proběhly ve vedení koridoru lesem díky zpracování Plánu regionálního ÚSES a posunu do jiných porostů.

Regionální biokoridor 14 – Vřesina

RBK stoupající jižním a poté západním směrem od Poruby z RBC **146 Klečkovce** přes Vřesinu a Čavisov k RBC **255 Údolí Polančice**. Je poměrně funkční trasou, vymezen v lesních porostech reprezentujících společenstva Jesenického podhůří. K založení jsou spojovací koridory k regionálním biocentrům, vymezené na orné půdě.

Mírné změny se projevily při upřesnění hranic koridoru v lesních porostech. Změna trasy je navržena za přechodem silnice I/11 k lesnímu komplexu jižně. U Klimkovických lázní bylo vloženo další místní biocentrum pro optimalizaci vzdálenostních parametrů.

Regionální biokoridor 15 – Zbyslavice

Trasa RBK, navazující na funkční RBC 255 Údolí Polančice, vede lesnatými svahy podél údolí říčky směrem na severozápad k RBC **134 Horník**, reprezentující mezofilní bučinná společenstva Jesenického podhůří. Je stěžejní trasou fixující významný migrační koridor velkých savců z Nízkého Jeseníku směrem k Poodří a dále do Beskyd.

Trasování bylo upřesněno dle Plánu regionálního ÚSES, prvky jsou do značné míry posunuty do sousedních porostů.

Změny vůči KoPÚ Olbramice: plochy označené v KoPÚ jako LBC6 jsou zahrnuty do RBC 15-1.

Regionální biokoridor 16 – Olbramice

Z jižního konce RBC Údolí Polančice vychází následující dvě regionální trasy. RBK 16 vede na západ, reprezentující mezofilní hájová společenstva Jesenického podhůří. Biokoridor je nefunkční, navržený většinou po orné půdě v minimální šířce. Trasa prochází RBC **237 U Bravantic**, které je jen částečně existujícím biocentrem, ostatní místní biocentra chybí.

Trasa je v návrhu respektována, doporučujeme rozšířit RBK alespoň na 50 m a chybějící prvky založit – již tak bylo z části realizováno u RBK 16-1.

Změny vůči KoPÚ Olbramice:

- RBK 16-1 (v KoPÚ jako RBK 5-6) a RBK 16-3 (v KoPÚ jako RBK 335-5) byly rozšířeny,
- vložené MBC 16-6 (v KoPÚ jako LBC 3) - změna plochy místního BC na funkčně optimálnější,
- vložené MBC 16-8 (v KoPÚ jako LBC 2) - bylo rozšířeno o plochy lesních a lučních biotopů.

Regionální biokoridor 17 – Klimkovic

RBK, probíhající v blízkosti jižní hranice řešeného území a dále územím Klimkovic k RBC Údolí Polančice, fixuje významnou migrační trasu velkých savců z Nízkého Jeseníku směrem k Poodří a dále do Beskyd. Biokoridor je nefunkční, navržený většinou po orné půdě, na území Ostravy je vymezen pod minimálními parametry (25 m). Pro vedení biokoridoru jsou využity zejména údolnice drobných toků a skupiny krajinné zeleně. RBC **237 U Bravantic** je jen částečně existujícím biocentrem. Funkčním prvkem je rozsáhlé RBC **255 Údolí Polančice**, až k němu je prostor migračního koridoru pro velké savce hodnocen jako kritické místo trasování díky rozsáhlým agrocenózám a zastavěnému území.

V návrhu se trasa směrově nemění, optimalizace velikostních parametrů systému je v této odlesněné krajině nezbytná. Navrhujeme rozšířit zakládané biokoridory na 50 m šíří a vložit další dvě místní biocentra. U existujících je vhodná úprava druhové skladby porostů.

Změna vůči KoPÚ Olbramice se týká RBK 17-1 - část RBK je zahrnuta v RBC 15-1, vyjmuta je plocha zástavby.

Změny vůči KPÚ Polanka nad Odrou:

- linie RBK 17-11 až 17-19 (v KPÚ jako RBK 15-1, LBC 445, RBK 590) – trasově odpovídá, hranice vymezení biokoridoru jsou šířkově optimalizovány, umístění vložených biocenter je upraveno dle nutných metodických parametrů (zajištění maximálních délek RBK).

Regionální biokoridor 18 – Trnávka

Převážně funkční regionální biokoridor vedoucí podél údolnic malých toků propojuje RBC **243 U Chabičova** s nivou Odry. Vymezení na území Staré Vsi nad Odřejnicí je funkční až k říčce Lubině, úsek v katastru Košatky představující napojení mezofilně hajního koridoru na Poodří, je vesměs k založení.

V návrhu je posunuto vymezení několika biocenter v bohatých lučně-lesních porostech kolem Rakovce, místní biocentrum 18-16 v Košatce je posunuto pro eliminaci střetů s územními záměry.

Změny vůči KPÚ Stará Ves nad Ondřejnicí:

- linie RBK 18-1 až 18-12 (v KPÚ prvky 21-30 RBK/LBC) - trasově odpovídá, hranice biokoridorů a velikost i umístění vložených biocenter je upraveno (zajištění maximálních délek RBK).

Změny vůči KPÚ Košatka nad Odrou:

- linie RBK 18-13 až 18-17 v KPÚ není vymezena, zahrnuje ji až Územní plán Stará Ves nad Ondřejnicí (změny v trasování viz výše).

Regionální biokoridor 19 – Lubina

Regionální biokoridor vedoucí nivou říčky Lubiny na jih do Podbeskydské pahorkatiny, reprezentuje v této části nivní a vodní cílová společenstva. V zájmovém území vede krátký úsek nivy k hranicím CHKO Poodří. Říčka je zde v upraveném korytě se sporadickým porostem.

Koridor je navržený k rozšíření o prostor nivy, kde budou založena odpovídající doprovodná cílová společenstva. Krátká nefunkční odbočka k CHKO z MBC 19-2 je navržena ke zrušení. V rámci návrhu změny Územního plánu Stará Ves nad Ondřejnicí došlo k úpravě hranice NRBC Oderská niva (na území CHKO). V této souvislosti byly doplněny regionální koridory vedoucí k hranicím NRBC (konkrétněji kap. 3.4.)

Změny vůči KPÚ Košatka nad Odrou:

- linie RBK je vůči KPÚ rozšířena i mimo vlastní tok Lubiny (v KPÚ RBK1), odbočka RBK 2 je navržena ke zrušení.

Regionální biokoridor 20 – Stará Ves

Částečně funkční regionální biokoridor představuje kontakt biotopů Ostravského a Podbeskydského bioregionu. Její severní úsek při hranici katastrů Staré a Nové Bělé zahrnuje dvě regionální biocentra mírně odlišného charakteru. RBC **161 Lipina u Oprechtic** zaujímá les na vlhčím a živnějším stanovišti, RBC **101 Bělský Palesek** představuje celkově sušší stanoviště s vlhčími enklávami. Předchozí jmenované je lesním komplexem s místy přirozenější druhovou skladbou, u obou však výrazně převažují jehličnaté monokultury. Propojovací biokoridor je určen k založení. Navazující biokoridor podél hranic Staré Vsi nad Ondřejnicí je víceméně funkční s neexistujícími úseky až před RBC **243 U Chabičova**. Biokoridor je funkčním úsekem dálkového migračního koridoru velkých savců mezi Jeseníky a Beskydy.

Vymezení prvků je upraveno pouze v detailech dle aktuálního stavu porostů a optimalizaci parametrů.

Změny vůči KPÚ Stará Ves nad Ondřejnicí:

- linie RBK 20-10 až 20-25 (v KPÚ prvky 5-19 RBK/LBC) - trasově odpovídá, hranice biokoridorů a velikost vložených biocenter je upraveno (odpovídající více stavu zapracovaném v územním plánu obce i návrhu změn územního plánu). Nejvýznamnější změnou vůči KPÚ je přesun trasy RBK 20-11 do jiných porostů (v KPÚ 6 RBK), zvětšení plochy RBC 20-24 (v KPÚ 9 RBC Březiny) a MBC 20-20 (v KPÚ 15 LBC).

Regionální biokoridor 21 – Proskovice

Funkční spojovací biokoridor, propojující dva nadregionální tahy v migrační trase od Poodří do pahorkatiny Podbeskydí. Srázné svahy říční terasy Odry pokrývají listnaté lesy s dubem, bukem, javorem, habrem, které jsou kvalitní reprezentativní biocenózou.

V návrhu upraveno detailní vymezení.

Změny vůči KPÚ Stará Ves nad Ondřejnicí:

- linie RBK 21-1 až 21-3 (v KPÚ prvky 2,3,5 RBK/LBC) - trasově odpovídá, hranice biokoridorů a velikost i umístění vložených biocenter je upraveno (odpovídající více stavu zapracovaném v územním plánu obce i v návrhu změn územního plánu).

Regionální biokoridor 22 - Šenov

Kratší úsek RBK 617 vedoucí od RBC **110 Bučina u Bartovic** východním směrem přes území Šenova. Trasa je převážně funkční, reprezentující mezofilní hájová a mezofilní bučinná společenstva.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů.

3.3. Vymezení přírodního, příp. antropogenně podmíněného místního ÚSES

3.3.1. Koncepce místního ÚSES

Pro ekologickou stabilizaci krajiny má místní ÚSES ze všech hierarchií největší význam, především v intenzivně obhospodařované krajině. Z toho vyplývá i relativně hustší síť místního ÚSES ve srovnání se sítí nadregionálního a regionálního ÚSES.

Na základě vyhodnocení biogeografické reprezentativnosti, funkčních vazeb a prostorových nároků, vyhodnocení aktuálního stavu, limitů a střetů v krajině byly navrženy tyto úpravy:

- vymezení nových místních tras a funkčních návazností stávajících tras v migračně významném území a v průchodu dálkového migračního koridoru ve směru Jeseníky-Poodří-Beskydy (př. trasy 2009, 312)
- vymezení a doplnění návazností i z hlediska přiměřených prostorových nároků (1709, 2100, 1511)
- vymezení reprezentativních tras (biochora 3SM – trasa 2100)
- trasy na podporu zajištění propustnosti významných antropogenních bariér (dálnice - trasa 1516)
- úpravy vymezení lučního biokoridoru v Nové Plesné s vymezením biocenter

V souvislosti s charakterem zájmového území byly prověřeny možnosti vymezení dalších antropogenních tras. Větve antropogenního ÚSES se v řešeném území napojují na jiné charakterem obdobné větve antropogenního ÚSES, nebo na větve přírodního ÚSES s obdobnými stanovištními podmínkami (zejména nivy toků s kombinovanými společenstvy, např. Odra, Lučina, vymezená biocentra v místech postindustriálních mokřadů či výsypek).

V celém obvodu zájmového území bylo zváženo řešení návazností s vymezeným ÚSES v územních plánech ostatních obcí. V severní části řešeného území nelze vymezit funkční napojení od biocentra 704 (mezi Bobrovníky, zájmovým územím a Ludgeřovicemi díky zástavbě a vyhrazeným plochám). Rovněž místní biokoridor z Ludgeřovic na Petřkovice je po průchodu katastrální hranice díky územním záměrům a rozsáhlé bariéře v podobě souvislé zástavby problémově trasovatelný. Lze zvážit jeho ukončení v rámci lesního komplexu (k MBC 710).

Návrh Plánu místního ÚSES je do značné míry v souladu s místním ÚSES vymezeným v KoPÚ Klimkovic. Respektováno je trasování i rámcové vymezení biocenter po tocích severně od Klimkovic a jejich propojení podél dálničního tělesa. Plán místního ÚSES navrhuje vymezení nových linií, směřujících k funkčnímu propojení stávajících tras. Rovněž zohledňuje navržené plochy suchých poldrů alternativním vedením biokoridorů podél těles poldrů (MBK 1505). V návrhu Plánu místního ÚSES rovněž nedochází ke změnám oproti místnímu ÚSES vymezenému v KoPÚ Olbramice.

Charakteristika tras místních ÚSES

Místní trasa č. 100

Místní tah spojuje nivu Ostravice a Lučiny s lesním komplexem v Heřmanicích a RBC Heřmanice-Záblatí (území zejména Slezské Ostravy). Prochází většinou po stávajících porostech lesního charakteru, v malé míře jej tvoří luční porosty a plochy veřejné zeleně. Zdrojovým biocentrem je halda Ema s přílehlými porosty.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů (pro optimalizaci velikostních parametrů), změn ve využití území (zejména zástavba), s ohledem na schválené územní záměry.

Trasa je převážně funkční, méně funkční jsou krátké úseky vedoucí loukami a veřejnou zelení.

Místní trasa č. 200

Tento tah reprezentuje společenstva dubohabřin s lípou v prostoru mezi RBC 101 Bělský Palesek a Poodřím. Je zastoupen dvěma od sebe izolovanými tahy, většinou je vymezen na stávajících zelených liniích v zemědělské krajině Staré Bělé a Proskovic.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění. Plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů s cílem optimalizace parametrů. Díky zmenšení hranice NRBC Oderská niva vyplývající z Plánu regionálního ÚSES byly lesní plochy za hranicí NRBC zařazeny do navazující místní trasy. Trasa je převážně funkční, pouze s několika chybějícími úseky.

Místní trasa č. 300

Místní tahy nacházející se v zemědělské krajině Polanky nad Odrou. Reprezentují lesní a přechodová společenstva, které zachytávají hodnotnější krajinnou zeleň podél drobných toků a propojují je s regionálním tahem podél migračního koridoru vedoucího k NRBC Oderská niva. Chybějící části jsou navrženy na orné půdě. Významným biocentrem je MBC 305, vymezeno v PR Přemyšov.

Propojení původních větví kolem Polanky bylo již dříve zrušeno, propojení však navrhujeme doplnit novými trasami (zahrnutými jak v trase 300, tak i 1500), pro které byly využity stávající interakční prvky. Tyto nejen zlepší ekostabilizační funkce v rozsáhlé zemědělské krajině, ale posílí propojení migračního tahu z Nížkého Jeseníku do Poodří, který má zde své kritické místo (rozsáhlé zemědělské plochy, spojitá zástavba Klimkovic a Polanky nad Odrou, která představuje neprůchozí bariéru pro většinu bioty).

Změny vůči KPÚ Polanka nad Odrou:

- trasa LBK/LBC 312 (z KPÚ) je přeřešená, zahrnuje i interakční prvky v návaznosti (IP 0-16), vymezuje nové MBC 311, MBC 308 s posunem a rozšířením plochy zakládáných porostů. Jižní konec LBK 312 je zahrnut do MBC 17-10, které je vloženým biocentrem do RBK 17,
- trasa 300-304 (v KPÚ LBK/LBC 302-306) je trasově respektována, dílčí úpravy se týkají rozšíření biokoridorů, vymezeny jsou chybějící biocentra (soulad s Územním plánem Ostrava),
- v souladu s Územním plánem Ostrava je zrušena odbočka od LBK 304 přes LBC 305 a celý LBK 449.

Místní trasa č. 400

Trasa od RBC 146 Klečkovce vede na západ přes území Vřesiny, Čavisova a Dolní Lhoty k RBC 134 Horník. Funkční trasa, reprezentující biotopy Jesenického Podhůří, je vymezena podél toku Porubky a zachytává více typů biotopů - luční, mokřadní i lesní. Na území Čavisova je vymezena odbočka jižním směrem spojující údolí Porubky a Polančice.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů (pro optimalizaci velikostních parametrů a skladby) a změn ve využití území. Ve spojitosti se zástavbou je biokoridor na několika místech bez dostatečných parametrů, vymezený podél toku se sporadickým břehovým porostem.

Místní trasa č. 500

Probíhá po hranici Krásného Pole a Dolní Lhoty, návazně na bohaté doprovodné a lesní porosty podél potoka Meznice a dále k regionálnímu tahu v Nové Plesné. V polích nad pramenem Meznice je koridor chybějící, navržen k založení na orné půdě. Reprezentativní tah Jesenické pahorkatiny.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů, zejména biocentra jsou rozšířena. Nově navržena je odbočka k Pustkovci, zachytávající pásy krajinné zeleně nad Krásným Polem. V současnosti nefunkční biokoridor, s MBC vymezeným ve VKP Dolca-Čechůvka.

Místní trasa č. 600

Dvěma větvemi prochází Martinovem, zahrnuje reprezentativní i unikátní společenstva luk s drobnou zelení v údolí Plesenského potoka, druhá větev prochází lesními komplexy k severní hranici města Ostravy s obcí Děhylov. Vlastní prvky jsou poměrně funkční, problémové jsou kolize se zástavbou, kde nedosahují optimální šířky. Návaznost MBK na koridor Odry je nefunkční (vede ornou půdou).

Trasa je v návrhu v nezměněné podobě, upravena je v detailech, zvětšena je výměra místních biocenter.

Místní trasa č. 700

Prochází dvěma větvemi územím Hošťálkovic a Lhotky, spojuje nivu Odry a Opavy se zalesněným podhůřím. Vyskytují se zde unikátní společenstva mokřadů a na druhé straně suché a chudé stanoviště temen a svahů pahorkatiny. Tah je celkově kontrastně-modální. Je částečně funkční, chybí úseky kolem zástavby Lhotky.

Směrově je trasa v návrhu nezměněna. Oderskou nivu biokoridor kontaktuje na dvou místech, vymezení biocentra u golfového areálu je upraveno. Jistou bariérou je trasování biokoridoru skrze oboru pod vysílačem Lhotka, v současné zástavbě však nelze vymezit vhodnější alternativu. Návaznost

na sousední katastry není zajištěna z biocentra 704, kde navazující trasa přes území Bobrovníků vede zpět k neprůchozí zástavbě Hošťálkovic.

Místní trasa č. 800

Ve své původní podobě je tato slepá trasa reprezentující zejména antropogenní stanoviště navržena ke zrušení. Trasa vede souvisle zastavěným územím, v současných podmínkách je bez možnosti relativně souvislého propojení s obdobnými stanovišti, jádrou část biocentra tvoří oplocené území PHO. Pod číslem 800 je vymezeno antropogenní místní biocentrum, původně interakční prvek IAP 0-15 Přívozká halda, představující sukcesně se zapojující umělou vyvýšeninu.

Místní trasa č. 900

Spojovací biokoridor, trasovaný podél cyklostezky, procházející od Koblovských jezer směrem k Černému lesu. Částečně funkční koridor (drobná rozptýlená zeleň, nová alej).

V návrhu je trasování upraveno mimo vyhrazený areál – na ornou půdu, kde bude nově založen.

Místní trasa č. 1000

Biokoridor, vedoucí Pežgovským lesem na území Šenova k Petřvaldu, převážně funkční trasa vymezena pouze v lesních porostech.

Vedení trasy je navrženo posunout do východněji ležících listnatých porostů. Návaznost na území Šumbarku je řešeno novou krátkou trasou podél údolí lesního přítoku.

Místní trasa č. 1100

Biokoridor vedoucí po toku Dolní Datyňky až k soutoku s Lučinou na území Šenova. Základem funkčního biokoridoru je meandrovitý tok s mokřady a bohatými břehovými porosty.

Trasa a rozmístění biocenter je respektováno, zoptimalizovány jsou velikostní parametry dle aktuálního stavu trvalé zeleně.

Místní trasa č. 1200

Biokoridor, vedoucí po toku Horní Datyňky, je v jižní části řešeného území spojen s trasou NRBK, jako místní biokoridor je jeho dolní tok před soutokem s Lučinou na území Šenova a Vratimova. Základem funkčního biokoridoru je meandrovitý tok s poměrně bohatými břehovými porosty a doprovodnými loukami.

Vhodná je úprava druhové skladby zahrnutých lesních porostů, příp. dosadby úzkých enkláv a chybějících doprovodných porostů.

Místní trasa č. 1300

Soustava biokoridorů vymezená v jižní části území Horní Datyně a Václavovic reprezentující biotopy Podbeskydské pahorkatiny. Část trasovaná lesními celky je převážně funkční, chybějící jsou menší úseky vedené mezernatou zástavbou Václavovic. Součástí trasy je unikátní biocentrum v PP Václavovice – pískovna.

Směrové vymezení tras se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů (pro optimalizaci velikostních parametrů) či změn ve využití území (zejména zástavba). Úpravy jsou navrženy v Datyňském lese, navrženo je zrušení paralelních tras a zmenšení dvou biocenter, trasa MBK 1303 je posunuta mimo rezervu pro technický koridor.

Místní trasa č. 1400

Nově navržená místní trasa posilující nedostatečně funkční průchod NRBK 4 přes Horní Datyni. V současnosti je trasa nefunkční, vymezena na orné půdě tak, aby minimálně kolidovala s plánovanými koridory VVN. Za křížením s NRBK 4 je trasa funkční, pokračuje lesy podél Horní Datyňky do Datyňského lesa, kde se napojuje na MBK 1300.

Místní trasa č. 1500

Trasa větveného biokoridoru vedená z lesů u klimkovického sanatoria směrem k Poodří zachytává rozmanité biotopy tvořící kostru krajinné zeleně severně od Klimkovic. Trasa vícekrát překonává dálnici D1.

Je navrženo propojení původně zaslepené trasy přes bloky orné půdy a napojení na biocentrum v PR Přemyšov. Cílová společenstva jsou lesní, trasa zachytává škálu vlhkých luk,

rybníků a mokřadů. Trasa od rybníků v Klimkovicích údolnicí k lesům u klimkovického sanatoria má poměrně bohaté břehové porosty a je funkční. Navazující odbočka mezi Klimkovicemi a Hýlovem (místní část Klimkovic) je navržena v místě mimo barieru dálnice, nad dálničním tunelem. Je málo funkční, cílová společenstva kombinovaná.

Změny vůči KPÚ Polanka nad Odrou:

- v linii IP 0-4 je vymezen místní biokoridor 1511
- zvětšeno MBC 1510 (v KPÚ označeno jako LBC 314) – zahrnutí celého lesního celku
- MBK 1509 (LBK 313) – rozdíly ve vymezení jsou dány odlišným vedením hranic ploch pro ÚSES v Územním plánu Ostrava, konfliktní je návrh suchého poldru ve stávajícím biokoridoru. V současnosti je biokoridor existující a funkční, v případě stavby je nutné realizovat biokoridor (odpovídající trvalý biotop) podél reálného půdorysu poldru.
- nově je vymezeno MBC 1508 (IP 0-5) v současných dřevinných a lučních porostech.

Místní trasa č. 1600

Funkční trasa biokoridoru vedená po hranicích řešeného území (Zbyslavice, Olbramice) sleduje tok říčky Seziny s lesními a lučními porosty. Je součástí migračního koridoru velkých savců.

Trasa je beze změn, v návrhu je upraveno plošné vymezení biocenter.

Místní trasa č. 1700

Trasy biokoridorů ve Velké Polomi vedou zejména lesními porosty, sledující nivy malých toků, kde zahrnují i nivní luční porosty. Zahrnuty jsou i části tras nově navržené v projednávané změně č. 2 Územního plánu Velká Polom.

Směrové vymezení tras se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů či změn ve využití území. V návrhu je doporučeno upravit vedení koridoru 1704 nejnižším místem přes komunikaci. Z ekostabilizačního hlediska i pro optimalizaci funkčních parametrů ÚSES (hustota sítě) je vhodné a reálné vedení biokoridoru pramennými úseky drobných toků východně a severovýchodně od obce a napojením těchto údolí propustkem pod komunikací.

Místní trasa č. 1800

Biokoridor, propojující lesnatý hřbet nad opavskou nivou v úseku od nivy Hrabýňky k Plesenskému potoku a k regionálnímu koridoru nad Novou Plesnou. Lesní porosty jsou často smíšené i jehličnaté.

Směrové vymezení tras se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů či změn ve využití území. Úprava druhové skladby je vhodná ve všech prvcích.

Místní trasa č. 1900

Zahrnuje úseky údolíček nad Novou Plesnou – nivu Plesenského potoka a navazujícího údolí s mozaikou luk a rozptýlené zeleně. Funkční biokoridor, spojovací úsek je v nedostatečných parametrech.

Směrové vymezení trasy se v návrhu nemění, plochy prvků jsou upraveny dle aktuálního stavu porostů či změn ve využití území. Návrh vymezuje nové biocentrum. Rámcově navrženo je napojení na území Dobroslavic vymezením pokračujícího biokoridoru a biocentra kolem Plesenského potoka až k lesu. Trasa náhradních společenstev – luční, mokřadní, rozptýlená zeleň.

Místní trasa č. 2000

Dílčí trasy místních biokoridorů v Horní a Dolní Lhotě, vedené lesními porosty, v krátkém úseku i ornou půdou.

Směrové vymezení tras se v návrhu nemění, upraveny jsou plochy biocenter a dílčí návaznosti na hranici řešeného území. Navržen biokoridor po západní straně obce Horní Lhota (migračně významné území).

Místní trasa č. 2100

Nově navržené propojení údolí Polančice a Seziny, lesní biokoridor s existujícím biocentrem a částečně chybějícím propojením. Ústí v kontaktním biocentru MBC 16-8.

Místní trasa č. 2200

Místní biokoridor, propojující regionální biokoridory směřující k nivě Odry, je vymezený v katastru Staré Vsi nad Ondřejnicí. Je částečně funkční podél toku Machůvky, část je vedena i ornou půdou.

Směrové vymezení tras se v návrhu nemění, upraveny jsou plochy dle aktuálního stavu porostů a dle využití území.

Změny vůči KPÚ Stará Ves nad Ondřejnicí:

- místní biokoridor trasově odpovídá vymezení v KPÚ, hranice biokoridoru a velikost MBC je místy upravena (odpovídající stavu zpracovaném v územním plánu obce i v návrhu změny územního plánu).

Místní trasa č. 2300

Krátká místní propojka spojující RBC Lipina u Oprechtic a Brušperský les, v řešeném území je nefunkční, určena k založení lesního biotopu, podobně i přilehlá část v pokračování katastrem Krmelína.

3.4. Návaznost ÚSES na hranicích řešeného území

Bítov u Bílovce (Bítov)

Podél východní hranice katastrálního území Bítov u Bílovce vede údolím Seziny trasa místního ÚSES. Vzhledem k rovnoběžnému průběhu hranice zájmového území je nutné sladit vymezení příslušného koridoru v přilehlých katastrech:

MBC BI1 – upřesnění vymezení biocentra MBC16-8 kolem hranice,
MBK BI2 – propojení biokoridoru MBK 1602 údolím, upřesnění vymezení kolem hranice,
MBC BI3 – upřesnění vymezení biocentra MBC 1603 kolem hranice,
MBK BI4 – propojení biokoridoru MBK 1604, upřesnění vymezení kolem hranice,
MBC BI5 – upřesnění vymezení biocentra MBC 1605 kolem hranice.

Bobrovníky (Hlučín)

NRBK BO1 – rozšíření nadregionálního biokoridoru kolem řeky Opavy na levém břehu, zahrnující lesní společenstva okraje nivy.

MBK BO2 - Na jihovýchodě lesního komplexu Bobrovnický les navazuje na MBC 704 trasa místního biokoridoru končící na hranicích s Hošťálkovicemi, kde pokračuje jako interakční prvek. Další průchod k lesu nad Petřkovicemi je znemožněn zástavbou a oplocenou plochou obory. Propojení je navrženo ke zrušení.

Bravantice

Na severní hranici katastrálního území je vymezeno regionální biocentrum, které svou okrajovou částí zasahuje do katastrálního území Olbramice jako RBC 16-4:

RBC BV1 – upřesnění hranic RBC, zmenšení plochy o parcely kolem komunikace.

Brušperk

V západní části katastrálního území Brušperk zasahuje svou okrajovou částí regionální biocentrum RBC 20-24. Trasa navazujícího regionálního biokoridoru pokračuje po hranici mezi Brušperkem a Starou Vsí nad Ondřejnicí.

Na této trase se na severu území nacházejí místní biocentra, jedno se nachází na toku Ondřejnice, druhé tvoří les Hermanec. Zalesněné území na severovýchodě katastru zaujímá regionální biocentrum, které pokračuje po katastrální hranici severně regionálním biokoridorem.

RBK BR1 – úprava návaznosti RBK a trasování za hranicí,
MBC BR2 – změna vymezení BC 20-22 přes hranici – vyjmutí ploch méně vhodných porostů,
RBK BR3 – upřesnění trasy navazujícího RBK,
RBK BR4 – upřesnění trasy RBK 20-23 kolem hranice, návrh napojení,
RBK BR5 – upřesnění trasy RBK 20-23 kolem hranice, zrušená část,
MBC BR6 – navržené zmenšení místního biocentra.

Budišovice

Na jihovýchodním okraji katastrálního území vedou místní trasy, z území Horní Lhoty je zde navržena nová trasa MBK 2009:

MBK BD1 – nově vymezený místní biokoridor k posílení propojení migračně významných území mimo zástavbu.

Děhylov

Na jihu katastru vede trasa místního ÚSES až k rybníku Štěpán, které navazuje na NRBK 3-11 po řece Opavě:

MBK DE1 – úprava vymezení MBK za hranicemi,
MBC DE2 – návrh na vynětí plochy z ÚSES, zrušení části BC, zajištění návaznosti,
MBC DE3 – návrh vymezení MBC a jeho napojení kolem hranice katastrů.

Podél řeky Opavy vede trasa nadregionálního biokoridoru, směřující na sever podél katastrální hranice a železnice:

NRBK DE4 – rozšíření NRBK podél Odry na zamokřená lesní společenstva okraje nivy.

Dobroslavice

Na západě katastru přechází do území RBK 13-12 a podél hranice vedou trasy biokoridorů, přičemž je zde vymezen i nový návrh lučního BK 1902 a 1903:

MBK DO1 – vymezení trasy lesního MBK kolem hranice,
MBC DO2 – návrh nového BC reprezentující zejména náhradní luční společenstva v nivě Plesenského potoka,
MBK DO3 – návaznost lučního biokoridoru k Plesné,

MBC DO4 – úprava vymezení MBC vloženého do trasy RBK 13.

Dolní Datyně (Havířov)

MBK DD1 – úprava návazností místního biokoridoru podél toku Dolní Datyňky a návazného MBK ze zájmového území.

Havířov – město (Havířov)

Při východní hranici je vymezeno regionální biocentrum RBC 10-32 pokračující podél toku Lučiny až k jižní hranici katastrálního území:

RBC HA1, HA2 – upřesnění vymezení RBC a návaznosti prvků, doplnění porostů kolem hranice katastrů.

Hrabyně

Na jižní hranici katastrálního území překračují z území Horní Lhoty biokoridor MBK 2008 a nově vymezený MBK 2009:

MBK HR1, HR3 - zajišťují návaznost biokoridorů kolem hranice a napojení na lokální biocentrum,
MBC HR2 – návrh na vynětí plochy z ÚSES.

V severovýchodním cípu katastru je navržena změna vymezení skladebních prvků na kontaktu více místních tras:

MBK HR4 – návrh přehodnocení části MBC na MBK,
MBC HR5 – upřesnění hranic místního biocentra na obou sousedních katastrech,
MBC HR6 – návrh vynětí plochy z ÚSES,
MBC HR7 – napojení koridorů na hranici katastrů,
MBC HR8 – návrh vynětí plochy z ÚSES.

Chabičov ve Slezsku (Háj ve Slezsku)

Při jižní hranici k.ú. Chabičov ve Slezsku zasahuje biocentrum MBC 1804 zhruba svou polovinou na toto katastrální území, napojený lesní MBK 1803 je nutné ve vedení upřesnit:

MBK CH1 – vymezení návaznosti biokoridoru v okrajových porostech,

MBK CH2 – upřesnění přechodu biokoridoru do sousedního porostu.

Jistebník

Přes severní hranici k.ú. Jistebník jsou vymezeny místní i regionální trasy navazující na Poodří a přesahující do Klimkovic, kde je nutné vymezením návaznosti:

RBK JI1 – rozšíření RBK na optimální parametry,
MBC JI2 – vymezení vloženého BC,
MBK JI3 – návrh propojení tras s cílem posílit dálkový migrační koridor,
MBK JI4 – upřesnění navrženého biokoridoru,
MBC JI5 – zvětšení hraničního MBC 313 o luční enklávy a linie rozptýlené zeleně.

Kaňovice

MBC KA1 – středovou částí Kaňovic prochází trasa místního biokoridoru, která se při hranici s k.ú. Václavovice u Frýdku-Místku napojuje na MBK 1305 a 1310 v místě místního biocentra MBC 1308, plocha BC zahrnuje návaznou část porostů s rybníkem.

Krmelín

Na východě území při hranici s k.ú. Oprechtice ve Slezsku navazuje místní biokoridor na MBK 2300:

MBK KR1 – návrh napojení biokoridoru na RBC 4-49 na hranici katastru,
MBK KR7 – návrh vynětí plochy.

V severozápadní části k.ú. Krmelín u čistírny odpadních vod navazuje na MBC 20-8 a RBK 20-9 místní biocentrum, které je nutné dát do souladu s vymezením RBK v řešeném území:

MBC KR2 – návrh na vynětí ploch z ÚSES,
MBC KR3 – navržená část MBC 20-8, ponechaná z ploch pro ÚSES v Krmelíně,
MBC KR4 – návrh na vynětí ploch z ÚSES,
RBK KR5 – rozšíření biokoridoru RBK 20-9 za hranicí.

V jižní části katastru je navržena úprava navazujícího RBK a vloženého MBC:

MBC KR6 – rozšíření vloženého biocentra.

Kyjovice ve Slezsku (Kyjovice)

Dle Plánu regionálního ÚSES došlo k posunům regionálního biokoridoru jak v řešeném území, tak v návazných katastrech:

MBC KY1 – vymezení vloženého biocentra díky posunu trasy RBK 15,
RBK KY2 – vymezení posunuté trasy RBK 15 a zajištění návaznosti na MBC,

MBC KY3 – návrh zrušení vloženého biocentra díky posunu RBK 15,
RBK KY4 – návrh zrušení biokoridoru díky posunu RBK 15.

Zalesněné území v lokalitě Na Polance na východě Kyjovic zaujímá regionální biocentrum Horník, které je v Plánu regionálního ÚSES vymezeno odlišně, navrhuje změny zapracovat:

RBC KY5 – upřesnění vymezení RBC v jižní části,
RBC KY6 – upřesnění vymezení RBC v západní části.

Na jihu katastrálního území vede údolím Seziny trasa místního ÚSES. Vzhledem k rovnoběžnému průběhu hranice zájmového území je nutné sladit vymezení příslušného koridoru v přiléhajících katastrech:

MBK KY7 – navázání biokoridorů podél hranice k nejbližšímu biocentru.

Lubojaty (Bílovec)

Podél celé východní hranice s Olbramicemi se táhne místní biokoridor navazující na MBK 1601:

MBK LU1 – upřesnění vymezení MBK po Sezině.

Ludgeřovice

V jižní části katastrálního území v Ludgeřovickém lese je navrženo propojení místních prvků kolem hranice řešeného území.

MBC LD1 – vymezení části MBC 709 v lesních společenstvech,
MBC LD2 – část porostů původního biocentra navržena ke zrušení,
MBK LD3 – navržené napojení MBC 709 a 710 lesními porosty.

MBK LD4 – místní trasa mířící do údolí Odry a k Landeku. Trasu nelze úspěšně napojit na území Ostravy z důvodů střetů s územními zájmy - plánovaná výstavba silnice, územní rezervy pro bydlení. Trasu je vhodné ukončit v rámci Ludgeřovic.

Oprechtice ve Slezsku (Paskov)

RBC OP1 – rozšíření RBC o okrajové lesní porosty na jižní hranici.

Paskov

Na hranici k.ú. Paskov a Nová Bělá se nachází regionální biocentrum RBC 4-49 na nadregionální trase.

MBC PA1 – plochy pro vymezení nového vloženého MBC 4-47,
NRBK PA2 – součást plochy vymezeného NRBK 4-48,
RBC PA3 – zahrnutí okrajových porostů lesa z východu regionálního biocentra.

Petřvald u Karviné (Petřvald okr. Karviná)

V jižní části katastrálního území u kolonie Pokrok se nachází místní trasa navazující na území Šenova:

MBK PE1 – nová lesní propojka pro návaznost k vymezenému ÚSES na území Petřvaldu,
MBC PE2 – upřesnění hranic MBC 1001.

V severní zalesněné části katastrálního území je vymezeno propojení částí regionálního biocentra Gurňák (RBC 4-6): NRBK PE3 – propojení částí RBC nadregionálním biokoridorem, navrhuje zvážit zrušení, není funkčně nezbytným prvkem (Plán regionálního ÚSES jej rovněž nevymezuje).

Petřvald u Nového Jičína (Petřvald okr. Nový Jičín)

Na severu katastrálního území podél toku Lubina vede trasa regionálního biokoridoru, který se v MBC 18-12 kříží s regionální trasou od RBC U Chabičova:

RBK PT1 – návrh propojení návazných částí dvou tras RBK,
MBC PT2 – upřesnění hranic vloženého biocentra na regionální trase 18,
MBC PT3 – upřesnění hranic vloženého biocentra na regionální trase 18,
RBK PT4 – propojení návazných částí RBK 18,
MBC PT5 – upřesnění hranic vloženého biocentra na regionální trase 18,
MBC PT6 – upřesnění hranic vloženého biocentra na regionální trase 18,
MBC PT7 – upřesnění hranic vloženého biocentra v křížení RBK,
RBK PT8 – upřesnění hranic vloženého RBK,
MBC PT9 – upřesnění hranic vloženého biocentra na regionální trase 18,
RBK PT10 – návrh propojení návazných částí RBK.

Petřvaldík (Petřvald okr. Nový Jičín)

ÚSES kolem hranice se správním obvodem ORP Ostrava není vymezen.

Pudlov (Bohumín)

Podél celé západní katastrální hranice k.ú. Pudlov se nachází regionální biocentrum, které pokračuje jako RBC 1-23, bez navrhovaných změn.

Rychvald

V severozápadním cípu katastrálního území v místě rybníku Nový stav se nachází regionální biocentrum a k němu z jižní strany přilehlé lokální biocentrum, obě navazující na RBC 4-1:

RBC RY1 – dle ÚS ÚSES MSK je plocha zahrnuta do RBC 4-1,
MBC RY2 – část ploch s návazností na RBC, vymezena jako MBC, dále pokračující jako MBK k obci.

MBC RY3 – Podél západní hranice katastrálního území prochází nadregionální biokoridor, na hranici je vymezené vložené místní biocentrum. Plocha byla upřesněna jako součást MBC 4-5.

Řepiště

V severovýchodním cípu katastrálního území v části zvané Rakovec se na okraji Řepištěského lesa nachází místní biocentrum, napojené na MBK 1403 a 1404. Další biokoridor směřující od biocentra na východ je napojen na MBK 1303:

MBK RE1 – zrušená část místní trasy, díky posunu biokoridoru na jih,
MBK RE2 – navržené propojení k biokoridoru 1303 z důvodu odsunutí mimo územní rezervy pro technický koridor.

MBC RE3 – upřesnění vymezení vloženého MBC na nadregionálním koridoru NRBK 4-34.

NRBK RE4 – Na severozápadě k.ú. Řepiště se po obou stranách haldy nacházejí regionální biocentra. Vymezená plocha představuje podstatnou část propojovacího nadregionálního biokoridoru 4-36 mezi RBC 2-26 rozkládající se na západě podél toku Ostravice a RBC 4-35 vymezeného na východní straně haldy v zalesněné lokalitě Zaryje.

Sedliště ve Slezsku (Sedliště)

MBK SE1 – V Řepištěském lese vede podél hranice místní biokoridor MBK 1307, navržené plochy doplňují průběh MBK kolem hranice a zajišťují návaznost mezi katastry.

Starý Bohumín (Bohumín)

NRBK SB1 – Při západní hranici katastrálního území v lokalitě U Vrbiny podél toku Odry se nachází nadregionální biokoridor navazující na NRBK 1-24, doplněna je návaznost a spojitost biokoridoru podél břehů.

Šilheřovice

Téměř na celé zalesněné části Šilheřovic se nachází nadregionální biocentrum, které svými okrajovými částmi zasahuje jako NRBC 5-1 na k.ú. Koblov a k.ú. Petřkovice u Ostravy. Dále se na toto nadregionální biocentrum napojuje na k.ú. Koblov NRBC 5-2. Bez návrhu změn.

Šumbark (Havířov)

MBK SU1 – Dále směrem k jihu pokračuje místní biocentrum, které je napojeno na RBK 22-7. Navržené je napojení biokoridoru MBK 1003 přes hranici na jih do zástavby.

RBK SU2 – doplnění vymezení biokoridoru RBK 10-29 na Lučině o luční enklávu v meandru řeky (optimalizace parametrů).

MBK SU3 – Při západní hranici k.ú. Šumbark v Pežgovském lese se od severu táhne trasa místního biokoridoru MBK 1002 – jde o upřesnění vymezení biokoridoru.

Těškovice

Podél východní hranice Těšovic vede údolím Seziny trasa místního ÚSES. Vzhledem k rovnoběžnému průběhu hranice zájmového území je nutné sladit vymezení příslušného koridoru v přiléhajících katastrech:

MBK TE1 – propojení biokoridoru MBK 1606 údolím, upřesnění vymezení kolem hranice,

MBK TE2 – propojení místních biokoridorů, upřesnění vymezení kolem hranice.

Trnávka u Nového Jičína (Trnávka)

Na severu katastrálního území na okraji lesa Březiny se nachází okrajová část regionálního biocentra, přes hranici pokračujícího jako RBC 20-24. Na katastrální hranici navazují RBK 20 a 18:

RBK TR1 – návrh propojení návazných částí dvou tras RBK, enkláva orné půdy, nezahrnutá do upraveného vymezení biokoridoru.

Vrbice nad Odrou (Bohumín)

RBC VR1 – Podél severozápadní hranice k.ú. Vrbice nad Odrou, podél toku Odry se rozkládá regionální biocentrum, které za hranicí pokračuje jako RBC 1-23. Zahrnuta je plocha porostů sahající k tělesu dálnice.

RBC VR2 – Plocha viz výše, vyjmutá část parcely sahající k tělesu dálnice.

RBC VR3 – V jihovýchodní části katastru se nachází regionální biocentrum navazující na RBC 4-1, ve změně je zahrnutí lesních porostů podél železnice.

NRBK VR4 – vymezení návaznosti NRBK a RBC.

CHKO Poodří

Košatka nad Odrou (Stará Ves nad Ondřejnicí)

RBK KO1 – plocha zahrnutá v CHKO Poodří představuje návaznost RBK 18-17 na NRBC Oderská niva

RBK KO2 – odbočka RBK směrem na území CHKO, propojení navrhujeme ke zrušení

RBK KO3 – doplnění návaznosti regionálního biokoridoru k NRBC Oderská niva na území CHKO

Proskovice (Ostrava)

MBK PR1 – návrh napojení MBK 202 na NRBC Oderská niva na území CHKO

3.5. Funkční využití ploch pro ÚSES nadregionální, regionální a místní úrovně

Hlavním funkčním využitím ploch pro ÚSES nadregionální, regionální a místní úrovně je přírodní využití.

Plochy určené pro umístění biocenter musí být chráněny před změnou využití území, která by snížila dosažený stupeň ekologické stability, a před umístěním záměrů (zejména staveb), které jsou v rozporu s hlavní funkcí těchto ploch, tedy funkcí přírodní.

Plochy určené pro biokoridory musí být chráněny především z hlediska zachování jejich průchodnosti. Je možné v nich umisťovat dopravní a technickou infrastrukturu, která nezpůsobí jejich přerušení, případně zajistí průchodnost jiným opatřením (zvětšení kapacity mostu, zlepšení technických parametrů propustku, navržení vhodného technického řešení – podchod, nadchod apod.).

V částech ÚSES, které jsou vymezeny v místech stanovených dobývacích prostorů na ložiscích nerostů, se těžba nerostů nevylučuje, je však nezbytné po ukončení těžby provést rekultivaci území prioritně v souladu se zájmy ochrany přírody a krajiny.

V územních plánech je nutno v plochách s rozdílným způsobem využití, které jsou součástí ÚSES nadregionální, regionální a místní úrovně, respektovat tyto způsoby využití:

- **přípustné využití** – opatření ve prospěch zvýšení funkčnosti ÚSES (revitalizace, renaturace, výsadby autochtonních druhů, probírky, samovolná sukcese, zatravnění, rekultivace ploch po těžbě nerostných surovin apod.),
- **podmíněně přípustné využití** – opatření k hospodaření v daných plochách – zemědělství, lesnictví apod., která nepovedou ke snížení stabilizační funkce ÚSES, zneprůchodnění či přerušení kontinuity ÚSES; stavby dopravní a technické infrastruktury, které jsou migračně zprůchodněny a nesnižují dosažený stupeň ekologické stability prvků ÚSES,
- **nepřípustné využití** – umístění nových staveb, včetně staveb sloužících pro výrobu energie, trvalého neprůchodného oplocení či ohrazení.

3.6. Stanovení cílových ekosystémů biocenter a biokoridorů

Jedním z hlavních přírodovědných principů vymezení ÚSES je princip biogeografické reprezentativnosti, který vychází z biogeografického členění krajiny a jeho uplatnění vytváří základní rámec pro vymezení soustavy reprezentativních biocenter všech hierarchických úrovní ÚSES. Biogeografické rámce vyjadřují pestrost ekotopů a ekosystémů v dané krajině a jsou rozhodujícím podkladem, od kterého se odvíjí naplňování jeho funkcí při uchování a obnově přirozeného genofondu krajiny. ÚSES tak vychází z krajinných charakteristik, v nichž se odráží biogeografické zvláštnosti území, abiotické podmínky i specifické druhy fauny a flory. Zdrojem takových údajů jsou biogeografické jednotky - bioregiony, typy biochor a skupiny typů geobiocenů.

Charakteristika vyšších jednotek - bioregionů – a v nich zastoupených typů biochor je přehledná v analytické části.

Pro účely vymezení ÚSES je nutné stanovit příslušné zastoupení skupin typů geobiocenů (STG), nejnižších typologických jednotek vyjadřujících potenciální biotu. Prostorové vymezení STG pro celé území vychází z podkladů půdně-ekologické bonitace BPEJ (pro zemědělskou půdu) a typologických lesních map (pro lesní plochy) s přihlédnutím spádovosti území do přírodních lesních oblastí. Pro stanovení jednotlivých zastoupených STG byly použity příslušné převodní klíče.

Do zájmového území zasahují 3 přírodní lesní oblasti (PLO), v jejichž rámci je vymezené široké spektrum lesních typů:

PLO č. 29 – Nízký Jeseník
PLO č. 32 – Slezská nížina
PLO č. 39 – Podbeskydská pahorkatina

Pro vymezení cílových společenstev jsou důležitá i další data vycházející z aktuálního stavu krajiny a mapování biotopů.

Biogeografické členění krajiny odráží pestrost relativně trvalých přírodních podmínek v krajině a rozmanitost na ně vázaných potenciálních přírodních ekosystémů. Při stávajících klimatických podmínkách jsou potenciálními přírodními ekosystémy z 95% ekosystémy lesní. Reprezentativní biocentra by tak měla mít podobu především potenciálních lesních biocenter. V případě hodnotných náhradních společenstev, kterými jsou v zájmovém území především luční ekosystémy niv (reprezentativní zejména pro oderskou nivu) je cílový stav blízký současnému a v zájmu zachování biodiverzity nelze je nahrazovat lesními ekosystémy.

Cílové ekosystémy zastoupené v zájmovém území lze vymezit na vodní, nivní, mezofilní hájové a okrajově i mezofilní bučinné. Pro vyšší ÚSES je v tabulkové příloze uvedeno rozlišení reprezentovaného typu cílového ekosystému celé trasy.

Místní ÚSES kromě potenciálních přírodních společenstev ve velké míře zahrnuje i trasy náhradních společenstev (např. luční) a jejich kombinací.

Návrh zastoupení dřevin pro jednotlivé cílové ekosystémy vychází z geobiocenologické typizace území a vylišení potenciálních společenstev. Pro nástin vhodné druhové skladby byly stanoveny soubory biotopů, blízké typem geobiocenu a přechodovými typy a charakterizované obdobnou skladbou základních taxonů. Konkrétní podíl jednotlivých dřevin v cílové skladbě prvku by měl reflektovat i aktuální stanovištní poměry vymezených lokalit (např. terénní modelace a zamokření jednotlivých částí lokality, dlouhodobě oraná a živinami dotovaná půda) a je nutné ji zpřesnit v procesu podrobnějších úrovní projektové dokumentace (zejména pro realizaci nefunkčních částí prvků).

Cílová druhová skladba je navržena pro každý skladební prvek charakterizovaný konkrétním typem či skupinou zastoupených typů cílového společenstva a je uvedena v tabulce charakteristik.

Pro účely zajištění vhodné druhové skladby porostů ve vymezených prvcích byl vytvořen soubor několika skupin typů společenstev, zařazených dle podobnosti stanovišť a zastoupení hlavních taxonů dřevin v potenciální druhové skladbě:

1. společenstva měkkého luhu, vrbových olšin a vrbových křovin podél vodních toků

V druhové skladbě převládají vrba bílá (*Salix alba*), vrba křehká (*Salix fragilis*), topol černý (*Populus nigra*), olše lepkavá (*Alnus glutinosa*), příměs tvoří olše šedá (*Alnus incana*), jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), střemcha obecná (*Prunus padus*), z keřů zejména bez černý (*Sambucus nigra*), krušina olšová (*Frangula alnus*) a kalina obecná (*Viburnum opulus*). V pobřežních křovinách a říčních nánosech převládají vrby v mnoha druzích - vrba košíkářská (*Salix viminalis*), vrba ušatá (*Salix aurita*), vrba popelavá (*Salix cinerea*), vrba nachová (*Salix purpurea*), vrba trojmužná (*Salix triandra*), vrba pětimužná (*Salix pentandra*) ad.

2. společenstva tvrdého luhu nížinných řek a potoční luhu – habrojilmové a dubové jasaniny, jasanové doubravy

V druhové skladbě převládá dub letní (*Quercus robur*), skladba dalších listnáčů je velmi pestrá dle konkrétního stanoviště – zastoupen je jilm vaz (*Ulmus laevis*) a jilm habrolistý (*Ulmus minor*), jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), přimíšena je v sušších typech lípa srdčitá (*Tilia cordata*), javor babyka (*Acer campestre*), střemcha obecná (*Prunus padus*), javor klen (*Acer pseudoplatanus*) i javor mléč (*Acer platanoides*), habr obecný (*Carpinus betulus*), ve vlhčích typech topol černý (*Populus nigra*) a olše lepkavá (*Alnus glutinosa*). Keřové patro je u některých typů pestré se zastoupením střemchy a druhů vrb, bez černý (*Sambucus nigra*), brslen evropský (*Euonymus europaeus*), svída krvavá (*Swida sanguinea*), ptačí zob obecný (*Ligustrum vulgare*) i hlohy (*Crataegus sp.*).

3. jasanovo-olšové luhu

Společenstvy navazuje na předchozí dvě skupiny. Dominují jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), olše lepkavá (*Alnus glutinosa*), vrba křehká (*Salix fragilis*) a vrba bílá (*Salix alba*), přimíšena je olše šedá

(*Alnus incana*), osika (*Populus tremula*), střemcha (*Prunus padus*). Keřové patro je bohaté (vrby, střemcha, bez černý, krušina olšová, kalina obecná, brslen evropský, svída krvavá a další).

4. dubohabřiny – habrové a lipové doubravy

Lesy s převahou habru obecného, lípy srdčité (*Tilia cordata*), dubu letního (*Quercus robur*) či dubu zimního (*Quercus petraea*), směrem k Podbeskydí (karpatská varianta) je přimíšen i buk lesní (*Fagus sylvatica*). V keřovém patře jsou zastoupeny zejména stromové druhy, líska obecná (*Corylus avellana*) a krušina olšová (*Frangula alnus*).

5. podmáčené dubové bučiny, bukové a javorové doubravy

V druhové skladbě dominuje dub letní (*Quercus robur*), dále je to buk lesní (*Fagus sylvatica*), javor babyka (*Acer campestre*), javor klen (*Acer pseudoplatanus*), javor mléč (*Acer platanoides*), habr obecný (*Carpinus betulus*), lípa srdčítá (*Tilia cordata*) a lípa velkolistá (*Tilia platyphyllos*), přimíšený můžou být jilm (*Ulmus sp.*) a jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), výše i dub zimní (*Quercus petraea*) a jedle bělokorá (*Abies alba*), z keřů kalina obecná (*Viburnum opulus*), líska obecná (*Corylus avellana*), bez černý (*Sambucus nigra*).

6. kyselé dubové bučiny, zakrslé dubové bučiny, dubové bučiny

Lesní typy extrémnějších stanovišť na minerálně chudých půdách, s menším výskytem i v řešeném území. Návrhově dubobukové porosty (buk lesní, dub zimní i letní), s přimíšeným habrem obecným (*Carpinus betulus*), břizou (*Betula alba*), jeřábem ptačím (*Sorbus aucuparia*) či borovicí lesní (*Pinus sylvestris*), výše javorem klenem (*Acer pseudoplatanus*), lípou (*Tilia cordata*), jedlí (*Abies alba*). Keřové patro chybí nebo se zmlazují stromové druhy.

7. typické dubové bučiny

Listnaté lesy s převládajícím bukem (*Fagus sylvatica*), příp. podílem dubu zimního (*Quercus petraea*) a menší příměsí dalších listnatých druhů: habr obecný (*Carpinus betulus*), lípa srdčítá (*Tilia cordata*), lípa velkolistá (*Tilia platyphyllos*), javor klen (*Acer pseudoplatanus*), javor mléč (*Acer platanoides*), jedle bělokorá (*Abies alba*), jilm horský (*Ulmus glabra*), jilm habrolistý (*Ulmus minor*), jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), třešeň ptačí (*Prunus avium*). Keřové patro tvoří spíše jen zimolez obecný (*Lonicera xylosteum*), při zakládání porostů na orné půdě je vhodné zvýšit podíl dubu a keřů jako líska obecná (*Corylus avellana*), hloh (*Crataegus sp.*), trnka obecná (*Prunus spinosa*), růže šípková (*Rosa canina*), řešetlák počistivý (*Rhamnus cathartica*).

Pro hospodaření v prvcích ÚSES a zajištění optimální funkčnosti jednotlivých typů cílových společenstev platí následující obecné zásady:

- Lesní společenstva: omezit holoseče, používat jemnější způsoby hospodaření, při obnově porostů používat druhy přirozené skladby dle stanovených skupin typů geobiocénů, postupně měnit druhovou skladbu ve prospěch přírodě blízké druhové skladby dřevin, snažit se zajistit regionální původ výsadby a osiva, podporovat vtroušené dřeviny přirozené skladby, využívat vhodné meliorační druhy, redukovat nepůvodní dřeviny, využívat zmlazení dřevin.
- Nivní a vodní společenstva: v břehových a doprovodných porostech provádět jen sanitární zásahy, louky v nivě nehnojit, používat vhodné způsoby hospodaření vedoucí k obnově druhové bohatosti rostlinných společenstev (extenzivní seč, vybrané způsoby obnovy), při revitalizačních zásazích zajistit provázanost vodního prostředí a niv.

3.7. Minimální prostorové a funkční parametry biocenter a biokoridorů

Minimální prostorové parametry skladebních částí ÚSES jsou základní veličinou pro uplatnění principu přiměřených prostorových nároků při vymezení ÚSES. Dodržení limitujících hodnot jsou nezbytnou podmínkou k vytvoření plně funkčního ÚSES. Základními limitujícími faktory jsou výměra biocentra, šířka a délka biokoridoru a délka dílčího úseku složeného biokoridoru. Pokud jsou u těchto prvků zmíněné výměry nižší než stanovené minimální, ÚSES není schopen v plné míře plnit své funkce.

Minimální výměry biocenter platí pro všechny nadregionální, regionální i místní biocentra, včetně biocenter vložených. Výjimkou jsou unikátní biocentra, pro ty se tyto výměry nestanovují.

a. Limitující hodnoty skladebných částí přírodního ÚSES

Minimální výměry

Nadregionální biocentra

U cílových lesních ekosystémů je minimální výměra 1 000 ha, ovšem do této plochy se nezapočítávají nelesní a antropogenně ovlivněné biotopy, které většinou bývají součástí NRBC.

Regionální biocentra

U regionálních biocenter se minimální výměry liší dle typu cílových ekosystému, u cílových lesních ekosystémů potom i podle vegetačního stupně a druhu biochory. Pokud zahrnuje regionální biocentrum i plochu s jiným cílovým stavem, než je cílový stav celého biocentra (jako antropogenně ovlivněné biotopy), potom se minimální výměra tohoto biocentra zvyšuje o výměru těchto ploch. To stejné platí i pro stanovení minimální výměry kontaktního přírodního regionálního biocentra.

V tabulce níže jsou popsány minimální výměry pro cílové ekosystémy regionálních biocenter.

Cílový ekosystém	Minimální výměra
Lesní ekosystémy tvrdého luhu 1. a 2. vegetačního stupně v kontrastně-similárních biochorách	33 ha
Lesní ekosystémy olšin a měkkého luhu 1. a 2. vegetačního stupně v kontrastně-similárních biochorách	13 ha
Lesní ekosystémy 1. a 2. vegetačního stupně v homogenních biochorách	30 ha
Lesní ekosystémy 1. a 2. vegetačního stupně v similárních biochorách	33 ha
Lesní ekosystémy 1. a 2. vegetačního stupně v kontrastně-similárních biochorách	33 ha
Lesní ekosystémy 1. a 2. vegetačního stupně v kontrastních biochorách	36 ha
Lesní ekosystémy 3. a 4. vegetačního stupně v homogenních biochorách	20 ha
Lesní ekosystémy 3. a 4. vegetačního stupně v similárních biochorách	23 ha
Lesní ekosystémy 3. a 4. vegetačního stupně v kontrastně-similárních biochorách	23 ha
Lesní ekosystémy 3. a 4. vegetačního stupně v kontrastních biochorách	26 ha
Ekosystémy bezlesých mokřadů	10 ha

Místní biocentra

V případě cílového lesního ekosystému je minimální výměra stanovena na 3 ha a v případě ekosystému bezlesých mokřadů je výměra stanovena na 1 ha. Pro místní biocentra platí to stejné jako pro regionální biocentra, tedy pokud jsou do biocentra zahrnuty i plochy, jejichž cílový ekosystém je jiný než cílový ekosystém celého biocentra, o tuto plochu se navýší minimální výměra tohoto biocentra.

Minimální šířky

Nadregionální biokoridory

U nadregionálních biokoridorů je u lesních cílových ekosystémů minimální šířka 40 m. Pokud se jedná o cílový vodní ekosystém, minimální šířka je stanovena jako šířka příslušného vodního toku. U přehradních nádrží se minimální šířka stanovuje podle šířky zatopeného vodního toku.

Regionální biokoridory

U regionálních biokoridorů je u obou cílových ekosystémů, tedy u lesních ekosystémů i ekosystémů bezlesých mokřadů minimální šířka stanovena na 40 m.

Místní biokoridory

U místních biokoridorů je u cílových lesních ekosystémů minimální šířka stanovena na 15 m, u ekosystémů bezlesých mokřadů je minimální šířka stanovena na 20 m.

Maximální délky

U některých typů biokoridorů jsou stanoveny i maximální délky.

U nadregionálních biokoridorů se stanovené maximální délky týkají cílových ekosystémů – terestrických ekosystémů. U dílčího úseku mezi vloženými regionálními biocentry je maximální délka 8 000 m, a mezi vloženými lokálními biocentry pak 700 m.

U regionálních biokoridorů je při terestrických cílových ekosystémech stanovena maximální délka na 8 000 m. Pro dílčí úseky regionálních biokoridorů je pro lesní ekosystémy maximální délka stanovena na 700 m a pro ekosystémy bezlesých mokřadů pak 1 000 m.

Pro místní biokoridory je jak pro lesní ekosystémy, tak i ekosystémy bezlesých mokřadů maximální délka 2 000 m.

Pro složené nadregionální biokoridory mezi nadregionálními biocentry maximální délky nejsou stanoveny.

b. Limitující hodnoty skladebných částí antropogenně podmíněného ÚSES

Minimální výměry

Regionální biocentra

U regionálních biocenter u lučního cílového ekosystému je minimální výměra 30 ha, u ekosystémů mokřadů pak 10 ha.

Místní biocentra

U místních biocenter u lučního cílového ekosystému je minimální výměra 3 ha, u ekosystémů mokřadů pak 1 ha.

Minimální šířky

Regionální biokoridory – dílčí úseky

U regionálních biokoridorů u lučního cílového ekosystému je minimální šířka 50 m, u ekosystémů mokřadů pak 40 m.

Místní biokoridory

U místních biokoridorů u lučního cílového ekosystému je minimální šířka 20 m, u ekosystémů mokřadů také 20 m.

Maximální délky

U regionálních biokoridorů je u terestrických cílových ekosystémů stanovena maximální délka 8 000 m.

Pro dílčí úseky regionálních biokoridorů je pro luční ekosystémy 1. až 4. vegetačního stupně stanovena maximální délka na 500 m, pro ekosystémy mokřadů je to 1 000 m.

Pro místní biokoridory je pro cílové luční ekosystémy stanovena maximální délka 1 500 m, pro ekosystémy mokřadů je maximální délka stanovena na 2 000 m.

Přípustné přerušení biokoridorů místních s cílovým společenstvem:

- lesní: 15 m
- mokřadní: 50 m zpevněnou plochou, 80 m ornou půdou, 100 m ostatními druhy pozemků
- kombinovaný: 50 m zpevněnou plochou, 80 m ornou půdou, 100 m ostatními druhy pozemků
- luční: 1500 m

Přípustné přerušení biokoridorů regionálních s cílovým společenstvem:

- lesní: 150 m (za předpokladu, že biokoridor pokračuje v parametrech místního biokoridoru)
- mokřadní: 100 m stavební plochou, 150 m ornou půdou, 200 m ostatními kulturami
- luční: 100 m stavební plochou, 150 m ornou půdou, 200 m ostatními kulturami